

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · setè període · sèrie P · número 140

Ple del Parlament

Sessió 67, primera reunió, dimecres 24 de gener de 2024

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Pregunta al Govern sobre la manca de professorat especialista a l'educació secundària 310-00663/13	5
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes en la fase d'emergència per sequera 310-00664/13	7
Pregunta al Govern sobre la vacunació 310-00665/13	9
Pregunta al Govern sobre la gestió del servei d'atenció de trucades d'urgència 310-00666/13	10
Pregunta al Govern sobre el Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou 310-00675/13	12
Pregunta al Govern sobre el malbaratament pressupostari amb el Departament d'Igualtat i Feminismes 310-00670/13	14
Pregunta al Govern sobre el caos en l'atenció hospitalària als malats d'infeccions respiratòries 310-00662/13	16
Pregunta al Govern sobre l'estat de l'educació 310-00674/13	17
Pregunta al Govern sobre el compromís amb els ajuntaments per a millorar les xarxes d'abastament d'aigua 310-00667/13	19
Pregunta al Govern sobre l'estratègia nacional d'obertalitat penitenciària 310-00668/13	20
Pregunta al Govern sobre el compromís amb la lluita contra la segregació escolar 310-00669/13	22
Pregunta al Govern sobre la gestió dels processos d'oposicions 310-00671/13	23
Pregunta al Govern sobre l'impuls de les polítiques digitals 310-00672/13	25

Pregunta al Govern sobre la situació del sistema sanitari 310-00673/13	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre les propostes per a fer que les empreses que se'n van anar de Catalunya hi tornin 317-00384/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a mantenir el gran premi de fórmula 1 a Catalunya 317-00378/13	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques concretes previstes per a afrontar els discursos d'odi que relacionen immigració i inseguretats ciutadanes 317-00380/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions del cap de l'oposició amb relació a la sequera i el compromís d'ampliar l'aeroport de Barcelona - el Prat 317-00385/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre si continuarà promovent els guetos de població migrant 317-00382/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'una cimera al més alt nivell per a bastir una estratègia conjunta davant la crisi de la sequera 317-00383/13	37
Pregunta al president de la Generalitat sobre les darreres informacions amb relació a l'operació Catalunya i l'espionatge a polítics catalans 317-00381/13	39
Pregunta al president de la Generalitat sobre la celebració del gran premi de fórmula 1 a Catalunya a partir del 2027 317-00379/13	41
Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a donar compte de la modificació en la composició del Govern 350-00010/13	42
Decret Llei 4/2023, del 19 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i de mesures en l'àmbit de la reestructuració del sector públic per a agilitar l'activitat administrativa 203-00039/13	54
Proposició de Llei de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica 202-00070/13	75
Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de Llei per a garantir el retorn social del rescat bancari 270-00002/13	85
Proposició de Llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (debat de totalitat) 202-00037/13	97
Interpel·lació al Govern sobre l'estat de les polítiques de joventut i els reptes per a garantir l'emancipació dels joves 300-00423/13	112
Interpel·lació al Govern sobre el fracàs del model d'escola catalana i la necessitat d'un nou paradigma 300-00411/13	119
Interpel·lació al Govern sobre la situació del comerç 300-00421/13	127
Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la producció de semiconductors 300-00424/13	135
Interpel·lació al Govern sobre l'impuls i la transformació del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya 300-00426/13	143

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 67.1

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 4/2023, del 19 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i de mesures en l'àmbit de la reestructuració del sector públic per a agilitar l'activitat administrativa (tram. 203-00039/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
3. Proposició de llei de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica (tram. 202-00070/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 674, 5).
4. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei per a garantir el retorn social del rescat bancari (tram. 270-00002/13). Comissió d'Economia i Hisenda. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 735, 44).
5. Proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (tram. 202-00037/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 277, 68).
6. Interpel·lació al Govern sobre l'estat de les polítiques de joventut i els reptes per a garantir l'emancipació dels joves (tram. 300-00423/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre el fracàs del model d'escola catalana i la necessitat d'un nou paradigma (tram. 300-00411/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la situació del comerç (tram. 300-00421/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la producció de semiconductors (tram. 300-00424/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls i la transformació del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00426/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques ambientals (tram. 300-00427/13). Enric Bàrcena Roig, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la política penitenciària (tram. 300-00425/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la immigració (tram. 300-00420/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les competències en seguretat i llur exercici (tram. 300-00419/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de desenvolupament rural (tram. 300-00422/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'últim any de govern (tram. 302-00376/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'esport (tram. 302-00379/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resilient (tram. 302-00377/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les professions sanitàries (tram. 302-00378/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior (tram. 302-00380/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pressupostos per al 2024 (tram. 302-00381/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00382/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades. Ben tornats. Comença la sessió.

I, abans de començar amb l'ordre del dia, els recordo que la Mesa i la Junta de Portaveus d'aquest matí han pres coneixement de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de les modificacions en la composició del Govern.

En aquest sentit, i d'acord amb l'article 83.3 del Reglament, els proposo l'ampliació de l'ordre del dia per incloure la substanciació de la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de les modificacions en la composició del Govern.

Si no hi ha cap objecció, es pot aprovar per assentiment, aquesta alteració de l'ordre del dia? *(Pausa.)*

Queda aprovada, doncs, aquesta alteració de l'ordre del dia proposada. I aquest nou punt se substanciarà avui en acabar la sessió de control, tal com s'ha acordat a la Junta de Portaveus.

Els recordo que la llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier de ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que dues diputades i dos diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Aprofito també per donar la benvinguda a la nova diputada, Laura Fernández Vega, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. *(Aplaudiments.)*

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

En compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2024 hi ha un total de noranta-nou víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, abans de començar l'ordre del dia he de comunicar-los un nou feminicidi. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, el passat 29 de desembre la Choumicha va morir assassinada a Barcelona. En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim, i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record. D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències

masclistes, la Mesa convoca un minut de silenci avui al migdia en suspendre la sessió del Ple davant la façana del palau del Parlament.

El protocol de dol contra les violències masclistes també ens encomana que en la primera sessió plenària de l'any recordem les dones assassinades durant l'any anterior. Amb la voluntat de fer visible aquesta forma de violència, permeteu-me doncs, que recordi les quinze víctimes del 2023: Elisabet, Ruth, Sandra, Arantxa, Lidia Esperanza, Francy, Kirsty, Carla, Elena, Rosa Maria, Ana, Laura, Irene, Beatriz i Choumicha. Aquests quinze feminicidis comesos l'any passat mostren que la violència masclista perviu en la nostra societat i que hem de continuar treballant per combatre aquesta xacra fins a la seva eliminació.

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral al Govern.

Pregunta al Govern sobre la manca de professorat especialista a l'educació secundària

310-00663/13

I la primera pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple és sobre la manca de professorat especialista a l'educació secundària. Formula la pregunta la senyora Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Consellera, bon Dia Internacional de l'Educació. Un dels principals problemes que té el sistema educatiu a Catalunya és la falta de professorat especialista, especialment a secundària. I aquest curs 2023-24 començava amb el seu departament tenint 163 vacants de docents i 530 substitucions de professorat no assignades, és a dir, gairebé set-centes baixes i vacants no cobertes, amb l'afectació que això té per a milers d'estudiants a diferents centres educatius.

Consellera, li volem demanar quin és el seu capteniment i quina dada és la més recent de què disposa de vacants i substitucions no cobertes de professorat.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, presidenta. Sí, diputada, avui és el Dia de l'Educació. Vull felicitar des d'aquí a tots els docents i professionals de l'educació d'aquest país, que estan fent una gran tasca. Aquesta manca de professorat que vostè deia afecta molts països del nostre entorn. Tant és així que la UNESCO el 22 ja va dir que un dels tres grans reptes de futur del món era la manca de docents.

Des del curs passat s'estan treballant i aplicant mesures a curt, mitjà i llarg termini per fer front a aquesta situació que vostè deia de manca de substitucions i de vacants del professorat d'algunes especialitats, perquè és evident que té una afectació directa sobre l'alumnat i l'organització dels centres, i ho volem reduir el màxim possible. A data d'aquest dilluns, constaven vint-i-dues vacants no cobertes –places que s'han de cobrir fins a final de curs– i 418 substitucions pendents a tot Catalunya, és a dir, substitucions de curta durada a partir del setè dia de baixa. I de setembre a desembre hem cobert totes les vacants excepte sis de grans centres de formació professional.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, consellera. El problema és greu, és important. I és un problema que, com vostè deia, ve de lluny, no és un problema nou. I veiem que cada any, en lloc de solucionar-se, es va empitjorant. De fet, es va evidenciar molt l'any passat, amb un rècord de baixes del professorat, de vacants i de substitucions que no es van cobrir.

Però ens hauria de preocupar, que tinguem aquest malestar docent, tantes baixes al principi de curs. I potser és perquè no hi ha hagut una política al departament de prestigi de la carrera, de la formació docent, per incentivar-la, per captar bons professionals al servei de l'educació i fins i tot per prestigiar el conjunt del sistema educatiu. No s'han pres les mesures necessàries per assegurar aquesta substitució del professorat i per garantir el dret a l'educació.

El curs passat va haver-hi molts estudiants que van estar dos i tres mesos sense «profe», per exemple, de matemàtiques, fent, per exemple, segon de batxillerat, que han de fer les PAU. I, per tant, tot i tenir aquest gravíssim problema per cobrir determinats perfils d'alumnat, cada any veiem que queden uns mil aspirants a estudiar aquest màster de formació del professorat, que no hi poden accedir per manca d'una oferta pública suficient.

El cas del professorat d'informàtica és potser el més paradigmàtic. Són persones molt ben retribuïdes a l'empresa privada, que cal incentivar per retenir. Però, en tot cas, tenim el mateix problema amb professorat especialista de matemàtiques, de llengua catalana, que són sabers bàsics necessaris per adquirir altres competències específiques. I ens hauria de fer reflexionar quan ens preguntem per les causes de la davallada d'aquests resultats.

En tot cas, el Govern ha pres algunes mesures. Pensem que no són suficients. No hem vist una política de prestigi de la carrera docent ni del sistema educatiu, una política decidida de foment de l'oferta formativa del màster, i, en canvi, sí que hem vist exempció de requisits formatius d'accés –per exemple, per entrar a la borsa d'interessats no cal acreditar el títol del màster, sinó només comprometre's a tenir la matrícula en un període de temps.

Consellera, quin és el seu pla de govern per cobrir les vacants i substitucions del professorat i assegurar el dret a l'educació de l'alumnat?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Doncs, diputada, estem focalitzant-nos a promoure la vocació docent i graus universitaris –com els de les filologies– i fer-la més atractiva a aquelles especialitats que tenen sous més elevats a l'empresa privada –informàtica, mecànica, manteniment de vehicles, sistemes electrotècnics–, com ara propiciar-ne la compatibilitat amb la docència i una durada més llarga de contractes –no contractes d'un mes o dos, que no són gens atractius, sinó fins a final d'agost.

Llavors, el que estem fent és cobrint baixes i vacants al més ràpid possible, habilitant temporalment diverses titulacions, per exemple per impartir especialitats. Però el que estem treballant d'una manera més a mitjà termini, que això ho posarem en marxa per al curs vinent, és millorar els processos de difícil cobertura reduint la burocràcia administrativa, amb aplicacions per fer ho. En lloc d'esperar que les vacants o substitucions no cobertes surtin a difícil cobertura, que això allarga dies, aquelles persones que voluntàriament s'hi apuntin podran accedir a un nomenament telemàtic en un altre servei territorial, municipi o comarca que els interessi i no hauran d'esperar que es publiqui a difícil cobertura per apuntar-s'hi.

I estem acabant el disseny d'una nova borsa 2.0 per millorar l'accés i l'autogestió. Una app des del mòbil que permetrà gestionar-ho tot, no caldrà que es connecti al web. Ara reben un SMS i s'han de connectar. Res. Només es podran gestionar accep-

tació i historial, disponibilitat... L'app serà gratuïta i en tindrem un prototip d'aquí a dues setmanes. N'haurem de desenvolupar l'app. Això ho hem prioritzat en els desenvolupaments TIC del 24. La part de disseny ja està feta i ara s'ha de desenvolupar.

I estem treballant...

La presidenta

Consellera...

La consellera d'Educació

...també per crear grups estables de substituïts.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures previstes en la fase d'emergència per sequera.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes en la fase d'emergència per sequera

310-00664/13

Formula la pregunta la senyora Silvia Paneque Sureda, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies. Bon dia, presidenta. Conseller, avui res no podria perjudicar més Catalunya que, davant de l'excepcionalitat gravíssima de la sequera que el nostre país pateix de fa anys, el Govern d'Esquerra Republicana es dediqués a fer política auto-referencial, és a dir, la política que parla de la política, i que en lloc de solucions o accions ens parlés, què sé jo, d'altres governs, d'aquest o aquell ajuntament, d'aquest o d'aquell...

I tant de bo ploqui, conseller –tant de bo–, però si no plou hem d'estar preparats, perquè les mesures a prendre poden tenir afectacions molt dures per a les persones, per al teixit econòmic català i per al nostre medi ambient. Molt dures. Tan dures que ningú no ens perdonarà si fem política de la política, com li deia, i en lloc de polítiques serioses per protegir la gent tant com estigui a les nostres mans i per fer un veritable esforç per protegir el teixit econòmic tant com estigui a les nostres mans ens dediquem, com li deia, a la política autoreferencial.

Per tot això li volia preguntar quines mesures considera el Govern que són essencials de prendre i quines mesures pensen que han d'ajudar a pal·liar els efectes gravíssims que pot tenir sobre el nostre teixit econòmic i social si no plou aviat a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

El Govern fa dos anys i mig que treballa perquè siguin els efectes menys perniciosos possibles per al conjunt de la ciutadania i les entitats econòmiques, els efectes d'aquesta sequera; la sequera, com hem explicat moltes vegades, més dura des de que tenim dades, tant per l'afectació territorial i per la intensitat com per la durada –més de trenta-sis mesos, trenta-nou.

Per tant, treballant amb planificació tant en el curt termini com en el mitjà i el llarg, primer, per prendre les mesures necessàries perquè l'afectació sigui la mínima

en aquesta sequera; segon, per oferir un futur d'esperança en el qual les properes sequeres ja no ens afectin com ens està afectant aquesta.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Pensava, conseller, que ens podria detallar una miqueta més algunes de les mesures, perquè ara som en un punt de la sequera on ja només es pot actuar des de l'emergència, lamentablement. Les mesures de restriccions en els consums afectaran greument, com li deia, la gent en molts sectors econòmics i socials de Catalunya. I per això li tornem a insistir per enèsima vegada en aquests últims dos anys que Catalunya ha d'adaptar-se per mitjà de la tecnologia a la disminució de la pluviometria que el propi atlas climàtic elaborat per la Generalitat indica que patim com a mal estructural.

Des del govern alternatiu, des del nostre grup parlamentari, li hem fet arribar, a l'última reunió, diferents propostes, vinculades, per exemple, a mesures ambientals, a mesures palliatives per a la disminució del reg del cabal ambiental del riu Ter, també el reg de manteniment de l'arbrat; ajudes destinades a compensar o a fer més justa aquesta disminució lineal del vint-i-cinc per cent als sectors econòmics a través de mesures vinculades a la petjada hídrica. També li hem fet arribar mesures d'acceleració dels tràmits especialment pensades per als ens locals perquè aquestes obres vinculades a les ajudes en baixa es puguin tramitar d'una manera més ràpida.

Però, lamentablement, han passat mesos on el vector d'acció del Govern ha estat l'espera i no la planificació o l'execució. Per tant, és imprescindible que el Govern...

La presidenta

Gràcies, diputada...

Silvia Paneque Sureda

...digui quan activarà aquestes mesures.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Diputada, crec que no només ho hem dit, sinó que ho hem fet. Estem afrontant el problema de l'aigua a aquest país per la disminució prevista de la pluviometria, que ens augura que en els propers anys plourà entre un quinze i un vint per cent menys, per exemple, a la Taula Nacional de l'Aigua que vam convocar, en la qual... Nosaltres la plantegem des del punt de vista de la demanda, i no des de l'oferta; per tant, com ho farem en aquest país per fer exactament el mateix que fem, o més, utilitzant menys recurs, i analitzant totes les propostes de tots els sectors usuaris de l'aigua per encarar aquest futur de manera que siguem capaços de fer el mateix tenint menys pluviometria, o produint més aigua –de fet, entre el 20 i el 23 hem passat de regenerar vint hectòmetres cúbics a regenerar-ne setanta.

El que costa més de fer és adaptar les mesures que estan escrites en el pla especial de sequera a la carta en funció del demandant que ens ve a veure un dia determinat. És a dir, si nosaltres promovem que tot l'arbrat de les ciutats i pobles del nostre país, degut al canvi climàtic i les altes temperatures que assolim als estius, pugui sobreviure, es fa difícil d'entendre que també puguem permetre el mateix en parcel·les privades, comunitats de propietaris, etcètera, que tenen jardins privats. Es fa difícil d'entendre que demanem que aquests puguin gastar aigua de xarxa potable per regar. Es fa difícil.

Hi ha mesures que són homogènies per a tota la ciutadania i hi ha mesures que no es poden prendre en funció de l'usuari que ens ve a veure un dia determinat, que,

com vostè sap, segur que, igual que el venen a veure a vostè, ens venen a veure nosaltres. I no podem adaptar el pla especial de sequera a les circumstàncies específiques d'un o altre usuari. Hem de ser capaços de planificar el futur amb les mateixes condicions per a tots.

Nosaltres el que fem és intentar garantir l'aigua per a tothom, sobretot per a les persones, amb la menor afectació possible a les activitats econòmiques.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la vacunació

310-00665/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la vacunació. Formula la pregunta la senyora Georgina Ebrí Rodríguez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Georgina Ebrí Rodríguez

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, fa tot just unes setmanes hem vist com diferents serveis d'urgències arribaven a la saturació per l'augment sobtat d'usuaris amb símptomes d'infeccions respiratòries, ja siguin covid, grip o virus respiratori sincicial.

Hem vist com en alguns hospitals s'han hagut de suspendre intervencions o com ambulàncies es quedaven esperant amb la custòdia del pacient perquè els mateixos serveis d'urgències es quedaven sense poder assumir més usuaris. És una situació que no ens ve de nou. Ja abans de la pandèmia succeïa, però ara hi tornem a ser, cosa que ens fa pensar si no és possible aprendre de les experiències prèvies o qüestionar-nos si el problema no s'hauria pogut abordar d'una altra manera.

A principis de desembre, l'agència europea per a la prevenció i el control de les malalties ja ens alertava que –i cito textualment– «calia preparar especialment els serveis d'urgències i de cures intensives per fer front a l'increment de la transmissió comunitària de virus respiratoris». Senyor conseller, quines accions es van portar a terme des del Departament de Salut davant d'aquestes advertències?

Sabem que la vacunació és un punt clau en aquest sentit i, tanmateix, la taxa de vacunació d'aquesta temporada ha estat més aviat baixa o almenys no l'esperable. I no hem percebut que s'hagin portat a terme actuacions de promoció activa de la vacunació. Ens pot explicar què s'ha fet al respecte i en quin moment?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Sí; gràcies, presidenta. Diputada, efectivament, les vacunacions són importantíssimes en tot aquest conjunt de virus respiratoris que tenim cada any. Enguany, com cada any, el virus sincicial respiratori, el virus de la covid, el rinovirus, el virus de la grip.

És tan important, la vacunació, que en el cas, per exemple, del virus sincicial respiratori, que s'ha fet una immunització, el vuitanta-quatre per cent de la població ha estat immunitzada i ha baixat un setanta-set per cent la freqüentació a urgències amb aquest virus i pràcticament a inexistència a les UCIs. Per tant, importantíssim.

També és veritat que en els virus de la grip i de la covid hi ha un tres o un quatre per cent menys de vacunació que l'any passat, però també un quatre, cinc per cent més de vacunació que el 2019. Aquestes són les xifres.

I després li comento una mica quina ha estat la prevenció de tota la situació.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula la senyora Georgina Ebrí Rodríguez.

Georgina Ebrí Rodríguez

Entenem que la situació és complexa. S'ha de gestionar la demanda sanitària barrejada amb la preocupació i la por de la població davant d'una infecció respiratòria, que encara tenen molt present des de la pandèmia de la covid-19 i les seves greus conseqüències, sobretot si es tracta de persones vulnerables com els infants o la gent gran.

Llavors, creiem que no n'hi ha prou amb posar diners als recursos assistencials. Cal guiar les actuacions que són necessàries, perquè, si no, la ciutadania i també els sanitaris acaben tenint la sensació d'improvisació i descontrol davant del seu patiment. Per això la vacunació és important, però també cal preparar el sistema assistencial per a aquestes onades epidèmiques.

Cal preparar la població per poder fer front a tot allò a que pot fer front sense caler acudir a urgències. I, sobretot, això també significa enfortir l'atenció primària. Calen polítiques molt més actives per promocionar efectivament aquesta vacunació. Tot *a priori* i amb previsió. I també cal aprofitar millor les dades que ens aporten els sistemes de vigilància epidemiològica, i aquí sí que veiem determinant acabar de desenvolupar i impulsar l'Agència de Salut Pública de Catalunya.

La nostra pregunta en aquest sentit seria: tenen previst fer-ho?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada, efectivament, per aquesta campanya no només s'han administrat 2 milions i mig de dosis, com vostè sap, no només hi ha hagut les dosis necessàries per a l'administració, sinó que és veritat que hi ha hagut un cert relaxament de la vacunació. I això cal millorar-ho, perquè la vacunació és importantíssima.

Per tant, com hem de millorar-ho? S'han enviat 2 milions d'SMSs. Segurament hem de fer alguna estratègia una mica més proactiva entre tots, en el sentit de sensibilitzar encara més la població, sensibilitzar els professionals.

I, pel que fa a les mesures de contingència de tots els centres, vostè també sap que, com cada any, s'ha activat el PIUC, el pla d'hivern, amb el qual es dimensiona tot el sistema perquè pugui atendre. I s'ha atès. És a dir, hi ha hagut tensions, com cada any, però s'ha pogut atendre a tothom. En alguns casos concrets s'han hagut de desprogramar algunes intervencions, però globalment també és veritat que aquesta vegada l'epidèmia ha caigut una mica abans, en el període de vacances de Nadal legítim, i que, per sort, no s'han hagut de desprogramar les vacances de ningú.

Per tant, bé, una situació de tensió assistencial, com cada any, que s'ha pogut resoldre. I a dia d'avui, sortosament, i també com cada any, el pic ja va baixant, perquè això és el que tenen les epidèmies. Tanmateix, jo recordo que això és possible que torni a fer una segona onada, i recordo a la gent que encara es pot vacunar.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la gestió del servei d'atenció de trucades d'urgència

310-00666/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió del servei d'atenció de trucades d'urgència. Formula la pregunta la senyora Núria Lozano Montoya, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Núria Lozano Montoya

Avui preguntem sobre la gestió del 112. La llei de mesures del 2022 preveia l'emissió d'un informe sobre internalització del servei que tracés un full de ruta detallant calendarització, dotació pressupostària i mecanisme legal per fer-ho possible a presentar abans de desembre de 2022.

Els incompliments d'aquest Govern venen de lluny. No només compleixen els compromisos pressupostaris de 2023, sinó que ja es remunten al 2022, perquè més d'un any després no s'ha presentat ni informe ni coneixem el seu contingut i existència.

De fet, En Comú Podem vam sol·licitar fa uns mesos compareixença a la Comissió d'Interior de la senyora Fornós, directora de CAT112, per aquesta qüestió. S'han finalitzat els treballs de preparació de l'informe sobre internalització del 112? En cas afirmatiu, per què no se n'han fet públics els resultats? Per què no ha comparegut la directora per explicar-ho? Quin ha estat el resultat d'aquest? Quin full de ruta ha definit? I quina calendarització ha marcat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Bé; gràcies, presidenta. Diputada, com vostè sap, ens vam comprometre a fer un estudi sobre la internalització del 112, els seus costos, les seves possibilitats. I, en aquest sentit, l'informe està a punt de cloure. Pensi que és molta la informació que s'ha de recopilar des del punt de vista de la funció pública, des del punt de vista dels costos econòmics, de quins són el mecanisme i els tràmits per a la seva aplicació, per a la seva implementació.

I, per tant, ben properament tindrem aquest estudi, les seves condicions, quin és el possible full de ruta i, a més a més, quina és la decisió amb relació a aquest.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

A la seva presentació, superior a un any, tot sembla indicar que potser tarda tant aquesta pluja com la meteorològica. Però, en qualsevol cas, de la seva resposta podem concloure que potser l'informe no és la profecia autocomplerta sobre inviabilitat que havien teoritzat. Però l'únic cert és que el contracte finalitza al març i tot sembla indicar que hi haurà una pròrroga, només amb una incògnita: per a quant de temps?

Una pròrroga d'un contracte gestionat per una empresa, Ferrovial, sancionada catorze mesos seguits per un total de setanta mil euros per mala qualitat de la gestió; una empresa sancionada el 2022 per vulnerar el dret de vaga, amb una estructura i una organització del treball que posen treballadores en risc d'assetjament, sense cap protecció de l'empresa durant mesos, i casos en fase de judicialització, i amb un absentisme provocat per la falta de condicions i una càrrega de treball molt superior al que seria raonable, sense formació específica des de fa anys i amb una rotació elevadíssima de personal per unes condicions que no fan possible l'estabilització professional del servei. Conjunt de circumstàncies que, sumat a la incertesa sobre el contracte, no només ha portat les treballadores –que, per cert, ens acompanyen avui al Ple– a la convocatòria d'una vaga indefinida, sinó que posen en greu risc la pròpia prestació eficaç d'un servei públic del que depèn la gestió telefònica de les emergències a Catalunya i, no ho oblidem, afecta no només el seu departament, sinó també d'altres departaments clau, com és el cas del de Salut.

És aquesta gestió la que consideren mereixedora d'un servei essencial per al nostre país, en lloc de plantejar-se la possibilitat d'assumir la seva prestació directa? És

la gestió directa una opció que potser ni tan sols contemplen? Més enllà de la seva inactivitat hi ha la protecció de les catalanes. Deixin d'amagar-se de la realitat i intentin canviar-la d'un cop.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Diputada, vagi per davant que, si avancem en aquest estudi i l'encarreguem i el tirem endavant, no és perquè tinguem la intenció i tinguem absolutament clar que no es pot internalitzar el servei, perquè, si no, senzillament, no ho hauríem fet. I, per tant, si es tira endavant aquest estudi i si es treballa en aquesta direcció és perquè es veu com una possibilitat que aquesta internalització pugui ser viable o no viable, i, en tot cas, no hi ha un prejudici ideològic en contra de fer-ho. Per això hem tirat endavant aquest estudi.

De totes maneres, deixi'm defensar també la gestió del servei, no de l'empresa, perquè jo no estic aquí per defensar una empresa privada i les seves mancances, sinó per controlar-la i per garantir que, efectivament, el servei funcioni. I el 112 és una peça essencial del sistema de seguretat i emergències, i està fent molt bona feina gràcies a la professionalitat dels seus treballadors i treballadores. És un servei 24/7. Té molta pressió, moltíssima pressió. Pensen que el noranta-nou per cent dels més de 2 milions de trucades que rep a l'any són ateses en menys de deu segons en el noranta-nou per cent dels casos. I el CEO, quan analitza quina és la valoració dels ciutadans del servei..., nou de cada deu la qualifiquen de bona o de molt bona.

I hem fet un seguiment dels drets dels treballadors. I això és el que ha garantit la intermediació i la presència de l'Administració pública en les negociacions i en el seu seguiment, que hi hagi hagut acords sindicals molt importants que han implicat, en alguns casos, l'increment de més del trenta per cent dels salaris dels treballadors, i, en alguns casos, de quatre-cents euros al mes.

I quan hi ha hagut vagues hi hem mediat i hi hem intermediat, hi hem estat a sobre. I, en aquest sentit, ho seguirem fent, perquè volem garantir el servei i el dret dels treballadors i treballadores.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou.

Pregunta al Govern sobre el Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou

310-00675/13

Formula la pregunta la senyora Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Primer de tot, volem enviar el nostre suport als tècnics i tècniques dels centres sanitaris que estan protestant a les portes del Parlament per reclamar unes millors condicions laborals.

Dit això, a què esperen per certificar la mort del Hard Rock?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats. President, conselleres, conselleres, ben tornats tots plegats. Bé, doncs a mi no em toca certificar ni la

vida ni la mort de ningú. En tot cas, els procediments administratius segueixen els seus tràmits. I, per tant, com no pot ser d'altra manera, el Govern de Catalunya, la Generalitat, té i respecta els seus propis procediments, que estan dotats, i, per tant, respecten la llei.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Miri, consellera, hem explicat a bastament que la construcció del casino més gran d'Europa atempta contra el medi ambient, contra la salut pública, només generarà llocs de treball precaris, està tacat de corrupció i, a més a més, és altament consumidor de recursos, la qual cosa és una autèntica temeritat, ara que les sequeres seran una constant.

És innegable que és un projecte totalment nociu, amb un únic objectiu d'augmentar el valor dels terrenys de «la Caixa» perquè els puguin vendre com a apartaments de luxe. És un projecte que defineix perfectament el model de país al servei dels rics i defensat a capa i espasa per la «sociovergència», amb o sense estelada. I, tanmateix, el seu Govern, Esquerra Republicana, ha estat incapaç d'enfrontar-s'hi malgrat tots els elements i totes les oportunitats que han tingut i que els hi hem posat sobre la taula. I no ho han fet per pur i simple servilisme a «la Caixa», a Foment i a la màfia del Hard Rock.

La realitat, però, és que avui tothom sap que aquest projecte no s'aguanta per enlloc, ni econòmicament –i per això anteriors governs van haver de fer la volta al món per buscar nous inversors– ni ambientalment, perquè no hi ha aigua. I serà el proper projecte en caure darrere dels jocs olímpics d'hivern –encara estem pendents de saber quant ens costarà, la broma.

I, de fet, ja hauria d'haver caigut, el Hard Rock, però per aprovar els anteriors pressupostos del 2023 el seu Govern es va comprometre amb el PSC a tirar endavant aquest projecte nociu i que no s'aguanta per enlloc. Es van comprometre a aprovar el pla director urbanístic el primer semestre de l'any passat perquè havien de tenir tots els informes enllestits. Com és que no publiquen encara tots aquests informes? És que pretenen allargar-ho una miqueta més i tornar a utilitzar-ho com a moneda de canvi per pactar novament els pressupostos amb el PSC, amb el negacionista climàtic, el senyor Salvador Illa al capdavant?

Consellera, el Hard Rock està mort, i no és gràcies a Esquerra Republicana. El que passa és que no tenen ni la valentia ni l'ètica de publicar tots els informes que estan pendents i que només poden ser desfavorables, en l'actual context d'emergència climàtica. Així que, si us plau, actuïn amb responsabilitat d'una vegada i certifiquin la mort d'aquest projecte.

La presidenta

Per respondre, té la paraula a la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Molt bé. Gràcies, diputada. Bé, no em deu estar demanant que pressioni els funcionaris públics perquè facin coses que no poden fer... Per tant, deixi que tothom faci la seva feina, que els tècnics informin. Li he de recordar també que aquest projecte ha tingut molts camins, i també ha tingut alguna resolució d'algun tribunal que t'obliga a fer i a modificar i a iniciar i a reiniciar. Per tant, no em demani que faci coses que ningú en aquest Parlament hauria de demanar que hagin de fer els tècnics dels departaments. Per tant, quan hauran fet l'informe que falta, doncs, el publicarem. I després vindran d'altres informes i, per tant, també resolucions.

Però vostè em parlava de projecte de país, de model de país. Bé, miri, sí que en tenim, de model de país, que és el de transformar. I n'hi faig un índex. Què li sem-

bla, a vostè, el gran projecte de país que és assumir la responsabilitat sobre Rodalies de Catalunya? Què els hi sembla, a vostès, assumir la responsabilitat que els trens arribin puntuals i que donin servei als ciutadans i ciutadanes de Catalunya? Què els hi sembla, a vostès, el pla d'habitatge 10.000, que el 2026 deu mil pisos més..., un divuit per cent més d'habitatge a preus assequibles? Què els hi sembla, a vostès, treure de la lògica del mercat l'habitatge? Què els hi sembla? No els hi agrada? En això estem, nosaltres.

I li podria dir també, amb relació al Camp de Tarragona, que suposo que és el que li preocupa a vostè més, i que en definitiva per això apuntalava vostè la pregunta..., què li sembla, a vostè, el projecte de tramvia del Camp de Tarragona? Li sembla bé o no li sembla bé? Hi ha algun alcalde del Camp de Tarragona que hi posa pegues. No parlo de Tarragona: 23 milions per a la rehabilitació energètica de gairebé un miler d'habitatges públics o 10 milions d'euros d'inversió per urbanitzar prop de 700.000 metres quadrats de sòl industrial on implantar activitat econòmica i generar nous llocs de treball. Què li sembla, a vostè, el pla de mobilitat del Camp de Tarragona per combatre l'emergència climàtica?

Això a vostès no els hi sembla que és un model de país? Aquest Govern governa i transforma.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el malbaratament pressupostari amb el Departament d'Igualtat i Feminismes

310-00670/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el malbaratament pressupostari amb el Departament d'Igualtat i Feminismes. Formula la pregunta la senyora Mónica Lora Cisquer, del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Mónica Lora Cisquer

Este 2024, ¿piensa seguir despilfarrando el dinero con su Departamento de Igualdad y Feminismos?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Bon dia. Realment pretén que respongui a aquesta demagògia barata? Treguin-se la careta i diguin clarament al conjunt de la ciutadania quins drets retallarien i quins serveis tancarien.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Miri, consellera, per Nadal vostè va fer via xarxes socials un resum de l'any 2023 sobre els drets que havien guanyat les dones amb el seu departament. Doncs bé, les dones no hem guanyat en absolut en cap dret.

Miri, el seu departament no només és l'eina per dinamitar els fonaments de la societat i de la civilització occidental, sinó que també és la perfecta encarnació del que seria el concepte de «xiringuito», ja que ens trobem amb una macroestructura que està plenament dedicada a malgastar de manera frívola i irresponsable els fons públics.

Miri, barra lliure per a subvencions i projectes de gènere per continuar engreixant encara més el seu entramat institucional i la seva agenda ideològica; vint mil euros per projecte o fins i tot el cent per cent del finançament, arribant fins a cinquanta mil euros per a projectes purament ideològics; 1,2 milions d'euros a la campanya «La meva regla, les meves regles» per repartir calces absorbents, tampons i compreses. I, miri, pensar que repartint productes higiènics es redueix la pobresa o s'avança en drets de les dones és demagògic i populista. Per no parlar ja inclús de la seva perversió del llenguatge quan parlen de «persones menstruants», que en aquest sentit li demanaríem, consellera, una mica de rigor, perquè les persones que tenim la menstruació som les dones.

Ens trobem també amb més de 600.000 euros en anuncis i campanyes per promoure el sectarisme i la manipulació entorn del Dia Internacional de les Dones, o divuit mil euros en un calendari d'advent feminista; «en sèrio»? I, no contents amb això, van anunciar la seva fabulosa campanya del *topless* a les piscines. I és que vostès promouen «xorrades» ideològiques i a sobre ens ho venen com un gran avenç social en drets, quan realment la principal preocupació de les dones a dia d'avui és poder caminar tranquil·les i segures pels carrers de Catalunya, i no pas pensar en si volem ensenyar o no els pits a les piscines de Catalunya.

Miri, cada dia que el seu departament continua existint els catalans som més pobres, amb menys drets, i les dones cada dia estem més insegures pels carrers de Catalunya. El seu Departament d'Igualtat i Feminismes és ineficaç, és discriminatori i suposa una ineficient despesa dels recursos públics. I el que s'ha de fer realment és destinar tots aquests recursos públics i els diners dels catalans a les veritables preocupacions socials.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Ja està? De les actuacions que vostè en diu «malbaratament» nosaltres en diem «garantia de drets», però és que no tenen ni idea de què són els drets ni de què és cuidar les persones d'aquest país. Jo li faig una llista una mica diferent i vostè m'assenyala quines d'aquestes actuacions eliminaria.

Vostès tancarien els serveis especialitzats d'atenció a les dones i els fills i filles que han patit violència masclista? Vostès tancarien les cases d'acollida, que permeten a les dones marxar de casa quan la seva vida està en risc? O vostès deixarien sense indemnitzacions els fills i filles que han quedat orfes de mare per un feminicidi? O vostès potser tancarien la Unitat de Suport a l'Alumnat en Situació de Violència o la Unitat Central d'Agressions Sexuals de Mossos d'Esquadra?

O potser..., esperin, vostè el que tancaria potser són els més de mil serveis de cangur públic que han pogut obrir municipis i consells comarcals perquè les famílies puguin conciliar. O és només un eslògan buit, el que fan vostès de defensar les famílies?

Potser vostès el que farien és tancar els serveis d'atenció integral LGTBI, que proporcionen acompanyament psicosocial i atenen situacions d'LGTB-fòbia; per cert, situacions que augmenten amb els seus discursos d'odi.

O deixem d'atendre el cinc per cent de joves i adolescents d'aquest país que pateixen un trastorn de la conducta alimentària per culpa de la pressió estètica? Deixem de proporcionar classes de català a les persones migrades?

En fi, és evident que compartim res en absolut, el seu partit i aquest Govern. Vostès voldrien eliminar el Departament d'Igualtat i Feminismes, i jo el que voldria és que l'extrema dreta no hagués entrat mai en aquest Parlament. Però, miri, a plorar, a la «ploreria», que és gratis. Per això no pateixin.

I nosaltres, el Govern d'aquest país, el que seguirem fent és defensar els drets de la gent apostant per la transformació feminista, perquè la llibertat, la igualtat i la dignitat de les persones no tenen preu.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el caos en l'atenció hospitalària als malalts d'infeccions respiratòries.

Pregunta al Govern sobre el caos en l'atenció hospitalària als malalts d'infeccions respiratòries

310-00662/13

Formula la pregunta la senyora Anna Grau Arias, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, vostè diria que la Catalunya dels 8 milions té garantits els mínims a la sanitat pública catalana? O ens haurem d'anar acostumant al col·lapse que hem viscut aquest Nadal amb un caos total davant del repunt de les infeccions respiratòries?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, presidenta. Diputada, jo li agrairia que quan parlem de temes de salut siguem una mica rigorosos, com a mínim en aquest tema. No hi ha hagut caos, no hi ha hagut col·lapse. Les paraules són importants.

I, en tot cas, podem garantir que el conjunt de la població té uns serveis no només mínims, sinó que té uns serveis d'excel·lència, amb un sistema nacional de salut que és exemplar. Evidentment hi ha coses a millorar, només faltaria, però el sistema de salut nacional a Catalunya dona resposta a tots els nivells a tota la població –a tota la població– de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Admirable autoestima, senyor conseller. Miri, la mala sort existeix; les epidèmies existeixen; la covid o la grip són desgràcies sobrehumanes contra les que cal lluitar amb mitjans humans, sempre precaris. Però ser humà no és excusa per no planificar, per gestionar amb els peus i per administrar els diners i la salut de tots com un «viva Las Vegas» «indepe».

Desendollin, si us plau, la màquina escurabutxaques del procés i comencin a invertir en més i millors campanyes de vacunació. No facin trampes amb les vacunes, no deixin de cridar la gent a vacunar-se per veure si s'estalvien uns calerons. Inverteixin més en més i millors recursos sanitaris, en més i millors condicions laborals per a les 55.000 infermeres catalanes que porten més d'un mes de vaga: primer, perquè vostè no les volia ni veure, i ara que a la fi sí que les veu i que s'hi reuneix, les segueix intentant donar pel seguit dient que no té diners per reconèixer l'autèntic abast de la seva immensa responsabilitat professional i, sobretot, per retribuir-la adequadament.

Miri, tenim 55.000 infermeres; en caldrien 75.000, però si de vostè i del seu Govern depèn encara en fugiran moltes més. I seran el pa de cada dia escenes dantesques com gent gran, molt gran, passant la nit de Nadal i el dia de Sant Esteve en un passadís de l'Hospital del Mar asseguda en una cadira, ni tan sols una llitera, hores i

hores i dies i dies esperant que passi un metge. Tot això, tenint alhora grip A, leucèmia, infecció d'orina i prop de vuitanta anys d'edat.

En una societat normal, una persona que ha treballat tota la seva santa vida té garantits uns mínims d'atenció i, deixi-m'ho dir, de respecte. Vostès volen moltes competències, molts traspassos, però governen per damunt de les seves possibilitats. Catalunya els ve gran; cosa que gestionen vostès, desastre assegurat. I després la culpa la té Madrid, la tenen els sindicats d'infermeres..., qualsevol menys vostès, que en són els *responsables*.

Ara que venen pressupostos, o això diuen, per què no prioritzen la bona salut i la llarga vida dels catalans, per variar?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, presidenta. Algunes dades interessants que jo crec que val la pena que també tingui en compte.

La pressió assistencial de l'epidèmia, qualsevol epidèmia, s'ha notat menys en els centres hospitalaris que tenen a la vora algun CUAP. Això, què vol dir? Que l'atenció primària és capaç de descarregar molt la pressió assistencial, i, per tant, estratègia de fer més CUAPs, que és en la que estem, l'estratègia de que la primària pugui ser més resolutiva.

Però jo crec que la gran solució que tindrem per millorar futures epidèmies i la pressió que es produeix, segur, en alguns hospitals en alguns moments és, precisament, intensificar l'atenció residencial. És a dir, lo que «apreta» i tensiona les urgències és, moltes vegades, el pacient crònic complex que es descompensa i que de la residència va a urgències, però no és el millor lloc per anar.

Per tant, l'estratègia que hem començat a fer de la intervenció sanitària a les residències és clau per al proper any i per als propers anys. Igual que l'atenció domiciliària. L'atenció domiciliària cada vegada va millor, funciona bé, i és la manera d'atendre aquestes persones grans, complexes, a casa, que és la segona estratègia que hem estat impulsant.

Per tant, canvis estructurals de base, canvis estructurals que ens han de permetre una millor atenció sobretot en moments crítics, en els moments de pressió, que n'hi ha, tenint en compte que el seixanta per cent de les persones que han ingressat a urgències per urgències per la grip i la covid eren persones que no s'havien vacunat. Per tant, hem d'intensificar, naturalment, l'estratègia de vacunació.

Tot plegat, una estratègia d'un sistema nacional de salut que és bo, que ha de millorar coses, però que realment, en episodis d'epidèmia..., tensiona les estructures, però dona resposta necessària amb un nivell de qualitat assistencial que s'ha mantingut.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'estat de l'educació.

Pregunta al Govern sobre l'estat de l'educació

310-00674/13

Formula la pregunta la senyora Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. *Consellera*, ¿qué criterios han seguido para escoger al denominado «grupo de expertos de educación»?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Els criteris i els perfils pactats a la reunió que el president de la Generalitat va convocar a tots els grups parlamentaris i d'acord amb la majoria de diputats d'aquest Parlament.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Mire, después de repetir durante décadas que el modelo educativo catalán era un modelo de éxito y vanagloriarse de ser pioneros en innovaciones, como por ejemplo la educación por proyectos y competencias, los resultados PISA les han dejado en evidencia, corroborando desgraciadamente lo que muchos veníamos alertando desde hace tiempo.

Y en lugar de hacer autocrítica y un análisis profundo de las causas, ustedes han optado por hacer lo que hacen siempre: ventilador en marcha, y la culpa, para los demás; primero, que si la procedencia de los alumnos; después, que si la situación de las familias, y luego también que las familias tenían que limitar el uso de pantallas en casa. De verdad le digo que es muy fácil gobernar siendo nacionalista: la culpa siempre es de los demás. Las ideas de bombero, los bandazos, la falta de estrategia del departamento se ve que no tienen nada que ver, *consellera*.

¿Y a quién le han encargado la solución del problema? Pues a los mismos que llevan años condicionando la educación en Cataluña, como es el caso de la Fundació Bofill o la Associació Rosa Sensat, los sospechosos habituales cuando hablamos del modelo educativo catalán, los ideólogos de proyectos como el de Nova Escola 21, que, además de costar un dineral, han demostrado resultados totalmente estériles. Los mismos que han estado dictando la política educativa de Cataluña en los últimos años, esos mismos que han generado el desastre, son los mismos a los que ahora el Govern ha designado como grupo de expertos.

Mire, enseñar por competencias no funciona, el modelo de inmersión no funciona e ignorar a profesores y maestros para escuchar a los de siempre no funciona, *consellera*. Y no es un decir ni una hipérbole: resultados desastrosos en las pruebas PIRLS, resultados desastrosos en las pruebas de competencias básicas y resultados desastrosos también en las pruebas PISA. Es que no hay más, *consellera*.

Y ahora, si quiere usted, en su respuesta, pues, se queja de mi tono, se hace la víctima, le echa la culpa al PP, como hace siempre, que eso no va a cambiar ni un ápice su mala gestión ni sus malas decisiones. Y desde luego ya le digo que nosotros no vamos a secundar este nuevo despropósito. Quien genera el problema no puede ser parte de la solución.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada, ja m'ha dit el que li he de respondre i tot, però el que crec és que vostès estan... Vostès sí que estan absolutament fora de la realitat de l'educació, perquè... Miri la llista d'aquestes persones. Aquestes persones –i així ho vam acordar amb els grups parlamentaris– són persones que estan en el centre o hi han estat fins fa molt poc; persones especialitzades en formació inicial del docent, persones que hauran d'aplicar allò que es decideixi.

I vostès els van conèixer ahir. Per què no els hi deia, ahir, en la reunió que vam fer? No van venir? (*Veus de fons.*) No van venir. Ahir va haver-hi la primera reunió, a petició dels grups parlamentaris, aquí al Parlament amb els membres d'aquest grup de treball. Per què no van venir a conèixer-los? Per què no els hi va dir a la cara, això que vostè m'està dient a mi? Perquè això no va així (*aplaudiments*), senyo-

ra diputada. No perdin les oportunitats que els hi dona gent que està als centres cada dia d'escoltar-los. Jo ho intento fer –ho intento fer.

I la primera responsable de tot –sempre ho he dit i ho vaig dir aquí–, jo i el Departament d'Educació. I com a persones que entomem la responsabilitat, ni victimitisme ni amagar l'ou: reconèixer allò que falta per córrer, els anys de desinversió amb els seus vots també, senyora Roldán. Sí, senyora. (*Aplaudiments.*) Sí, senyora.

I tenir molt clar –tenir molt clar– que la solució passa pels docents. Ells són la solució. I pels professionals de l'educació. I no passa per buscar culpables, en absolut. Passa per mirar-se i dir «què no he fet prou?» i tirar-ho endavant.

I sap què li he de dir? Que vull tornar a repetir l'agraïment absolut als grups d'aquest Parlament que van decidir que tiraven endavant un monogràfic, que decidien repartir les confiança i dir «ens donem confiança durant un temps», ajudar a aprovar pressupostos per millorar recursos. Aquest és el meu agraiement, a grups que sumen i remen per l'educació d'aquest país. Li demano que vostè també ho faci, i el seu grup parlamentari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern sobre el compromís amb els ajuntaments per a millorar les xarxes d'abastament d'aigua.

Pregunta al Govern sobre el compromís amb els ajuntaments per a millorar les xarxes d'abastament d'aigua

310-00667/13

Formula la pregunta la senyora Anna Torrentà Costa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Anna Torrentà Costa

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bon dia, conseller Mascort. Seguim parlant d'aigua. Fa més de mil dies que no plou com hauria de ploure, i l'abastament d'aigua segueix sent el centre de les nostres preocupacions.

L'estat de sequera persistent, amb episodis cada vegada més recurrents de manca de pluja i temperatures més elevades, ocupa una part important de debat d'aquests plens, de l'interès dels mitjans de comunicació, de l'activitat de tots els sectors productius, de la vida de la ciutadania, i també preocupa i condiona el dia a dia dels ajuntaments de Catalunya. I jo, com a alcaldessa d'un municipi de l'Alt Empordà on tenim trenta-vuit pobles que fa mesos que van entrar en emergència, ho puc corroborar.

Des del nostre grup parlamentari creiem que només des de la responsabilitat compartida es pot fer front a aquesta situació: entre totes les baules de la cadena de subministrament, des de la captació fins al gest d'obrir l'aixeta, i entre tots els partits d'aquest hemicicle.

Ens deien l'altre dia, alguna persona que porta temps treballant –dècades– i amb expertesa en el món de l'aigua, que mentre aquesta sortia de l'aixeta sense problemes, l'aixeta de les inversions solia estar tancada. Però aquest Govern té la ferma voluntat i intenció de revertir aquesta màxima, també des de les nostres alcaldies. De fet, ja són nombrosos els ajuts per seguir preparant i afrontant aquesta nova realitat.

Mentre es van realitzant les grans inversions previstes a mitjà termini, hem de gestionar la immediatesa de l'emergència. L'allau de sol·licituds rebudes per l'ACA en la darrera convocatòria d'ajuts per al manteniment de les xarxes en baixa ha posat de manifest la voluntat dels ajuntaments i les mancances d'aquestes xarxes d'abastament en termes d'eficiència i la necessitat urgent d'actuar-hi per reduir les seves pèrdues.

Conseller, conscients del repte que suposa donar resposta a totes aquestes preocupacions i necessitats de tants municipis, pot explicar-nos quin serà l'abast real d'aquests ajuts i quan es preveu que es puguin dur a terme i resoldre?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputada. Hem de començar crec jo que posant en valor l'esforç que ha fet el Govern aquest darrer any i mig per posar a disposició dels diferents sectors pràcticament 600 milions d'euros per a l'emergència de la sequera. I crec que cal posar en valor l'esforç que està fent el conjunt de la ciutadania, i també començant pels ajuntaments, per fer front a aquesta crisi.

Quan parlem dels ajuntaments..., ara ens centrarem un moment en baixa, eh?, però recordo que també tenim habitualment una línia per a les instal·lacions d'aigua en alta que va sortir per 15 milions i l'hem ampliat a 40. Hem fet quatre línies d'ajuts per donar suport als ajuntaments que han de portar cisternes d'aigua al seu poble, perquè ja tenim alguns pobles del nostre país que han de portar aigua amb cisterna als seus pobles, i, per tant, hem posat a disposició pràcticament 4 milions d'euros.

Però també hem tret una nova línia de pous, ara, fa poc, que surt amb 3,6, però ampliable a 10, perquè els ajuntaments puguin recuperar pous vells, posar en condicions pous que ara no estan fent servir o fer pous nous.

Respecte a les obres de l'aigua en baixa. No només aquesta de l'ACA, sinó també de la Direcció General de Qualitat Ambiental, que els d'adaptació també inclouen inversions d'aigua en baixa, que va sortir per 40 milions –5 per a redacció de projectes, 35 per a l'execució dels projectes–..., i que també hem tingut moltes sol·licituds i que n'hi hem posat 40 més per, bàsicament, atendre totes les sol·licituds relacionades amb el cicle de l'aigua.

La de l'ACA va sortir amb 50 milions d'euros. Hem rebut 880 sol·licituds de 730 ajuntaments..., 734. Això ja ens diu el compromís dels ajuntaments per fer totes aquestes reparacions, millores a la xarxa, arreglar fuites, etcètera, que tenen a les seves xarxes i que fins ara no havien fet.

Amb l'allau de sol·licituds, què hem fet, nosaltres? Hem posat 70 milions d'euros més, fins a 120, per cobrir totes les sol·licituds que siguin elegibles –totes. Recordo que les obres es podien començar l'1 de gener del 23. Les subvencions són retroactives. Per tant, els ajuntaments que ja tinguin la partida, que no depenguin de la subvenció, ja poden començar i fer-la, perquè tindran la subvenció. Els que no tenen la partida... Nosaltres resoldrem aquest febrer..., el mes de febrer resoldrem totes les sol·licituds, i, per tant, podran ja incorporar aquest crèdit en els seus pressupostos i fer l'obra al més ràpid que puguin.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'estratègia nacional d'«obertalitat» penitenciària.

Pregunta al Govern sobre l'estratègia nacional d'obertalitat penitenciària

310-00668/13

Formula la pregunta la senyora Ana Balsera i Marín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Consellera, comencem aquest any parlant d'un servei públic essencial i sovint desconegut, que és l'execució penitenciària. Aquest any 2024 commemorem els quaranta anys de l'assumpció de competències en aquest àmbit, i és que Catalunya fa quaranta anys que ostenta les competències en l'àmbit d'execució penal.

Cal posar-ho en valor, perquè parlem d'un model propi, un model català que és referent europeu, i que, a més, ho fa amb una mirada diferent, una mirada encaminada a la reinserció social. I és que s'aposta per la reinserció, com deia, per la rehabilitació, i no pel punitivisme. Un model avançat, modern, com deia, que, a més, té una perspectiva de gènere i que treballa per feminitzar el sistema penitenciari. I és que, com diu la presidenta Forcadell, les presons estan pensades per homes i per a homes, i per això treballem per transformar-ho.

En aquest sentit, cal fer referència a l'estratègia nacional d'«obertalitat» penitenciària, que, a més, es va presentar divendres passat..., un pas més per aprofundir en aquest model propi i que conté quinze mesures per reduir l'internament penitenciari. Des d'aquí aprofito per posar en valor la feina del departament juntament amb tots els actors que s'hi involucren, i, a més, si m'ho permeten..., un especial agraïment al secretari, Amand Calderó, i al Josep Maria Torrent.

I les dades parlen per si soles: el percentatge de reincidència és molt menor en persones que han complert la seva pena en règim obert que en les persones que han complert la seva pena en règim tancat. Per tant, ens donen dades, arguments, per continuar treballant i apostant per aquesta reducció de l'internament.

Una estratègia que segueix el nostre model català, que es basa en la cohesió social. I cal recordar que les penes són iguals per a tothom, independentment del seu color de pell, dels seus cognoms, i que l'exclusió o l'expulsió no pot ser mai mai mai la solució, sinó que el que s'ha de fer és abordar-ho des de la inclusió i la cohesió social.

Per tot això, li voldríem preguntar si ens podria donar més dades sobre aquesta estratègia.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Gemma Ubasart i González, consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Efectivament, durant quaranta anys Catalunya ha estat l'únic territori de l'Estat amb competències exclusives en execució penal. Des de 1984, governs de diferent signe polític hem anat desenvolupant un model propi, un model humanista, garantista i orientat a la reinserció. Crec que com a país en podem estar molt orgullosos i orgullosos.

Tres característiques bàsiques d'aquest model: la intensivitat en les activitats dels centres i la individualització del tractament; l'«obertalitat» del sistema, l'aposta pel medi obert –tercers graus, llibertat condicional, sortides–, i la cura especial del trànsit de les persones internes a la comunitat.

Un dels pilars, com deia, és aquesta «obertalitat» a la qual vostè feia referència. I l'aposta ha estat històricament per l'«obertalitat» per dos motius. Un primer, normatiu: l'internament ha de ser l'*ultima ratio* del sistema. I un segon, d'eficàcia i d'eficiència: l'evidència empírica ens empeny cap aquí, els coneixements criminològics ens empenyen cap aquí. Sortir en llibertat des del medi obert redueix molt considerablement la reincidència. Tenim dades de l'estudi recent de reincidència elaborat pel CEJFE –que si a algú li interessa, doncs, és ben interessant–: controlant una mateixa variable i, per tant, dues poblacions comparades, la reincidència es redueix dotze punts si es fa des del medi obert.

Ignacio Muñagorri, que era un..., que és el pare de la criminologia de l'Estat, deia que la presó és com ensenyar a nedar en un submarí. Quan ens juguem la reinserció, quan treballem realment pel desistiment delictiu, és en el pas a la societat, és en el pas a la llibertat. I per això cal més medi obert per treballar en un àmbit més semblant al que serà la vida en llibertat.

L'estratègia, com vostè ha dit, contempla quinze mesures. Algunes d'elles són potenciar coses que ja s'estaven fent, que s'estaven fent des de la casa i en col·laboració amb altres departaments i entitats socials, posant més èmfasi en la col·laboració entre actors i més recursos, i també mesures noves pensades ja en el segle XXI: polseres telemàtiques, *apud acta* digitalitzades, justícia restaurativa en la fase judicial, però sobretot impulsar la justícia restaurativa en l'execució penal.

Per tant, tot un conjunt de mesures per falcar el model d'execució penal català.

La presidenta

Pregunta al Govern sobre el compromís amb la lluita contra la segregació escolar.

Pregunta al Govern sobre el compromís amb la lluita contra la segregació escolar

310-00669/13

Formula la pregunta la senyora Najat Driouech Ben Moussa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i totes. Consellera Simó, de ben segur que tots estem d'acord en que l'educació és cabdal per fer possible l'ascensor social i en que la segregació escolar té un impacte directe en el bon funcionament d'aquest ascensor social, i en que, per molt que alguns no ho vulguin veure, hi ha un racisme estructural en la nostra societat que articula aquesta segregació.

Per aquestes raons, feia temps que calia posar-se a treballar per un model educatiu més inclusiu que avanci en l'equitat, la igualtat i la cohesió social, tres elements imprescindibles per a una educació de qualitat.

I és per això que fa cinc anys s'assolia un pacte important per al país, el pacte contra la segregació escolar. I el darrer informe d'aquest pacte, l'informe de seguiment presentat per la síndica aquest mateix mes, destaca que les mesures implementades han reduït més del vint per cent el nivell de segregació escolar global i més del trenta-cinc per cent la segregació existent dintre dels municipis. Aquesta reducció de la segregació ha fet que la proporció de municipis amb nivells de desequilibri elevat s'hagi reduït a la meitat a primària, on hem passat del 4,2 per cent al 19,6 per cent, i que a secundària s'hagi passat del divuit per cent al 3,6 per cent.

Cal recordar que bona part d'aquesta reducció ha estat gràcies al decret d'admissions, el qual va incorporar nous instruments per poder lluitar contra la segregació escolar des del moment de la matrícula de l'alumnat. Consellera, segur que coincidim que mentre hi hagi un únic centre segregat a Catalunya no podem rendir-nos i hem de continuar treballant per combatre aquesta segregació escolar, ja que, ens agradi o no ens agradi, marca moltes vides.

Aquesta bona tendència només es podrà consolidar si hi ha mesures..., si les mesures tenen una continuïtat en els anys, no només amb anuncis punitius i clarament dirigits només a un sector de la població, sinó amb educació, si articulen un sistema que funcioni i integri de forma real i efectiva tota la seva població.

Amb tot això, consellera, el Grup d'Esquerra Republicana vol saber: en quin procés està la segona fase del pacte per poder combatre aquesta segregació escolar?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputada Driouech. Des del Departament d'Educació tenim clar que la situació en què estem ara no és una situació fàcil, als centres. Tenim més alumnes en situació de vulnerabilitat que abans de la pandèmia, i els que eren vulnerables abans de la pandèmia ara ho són encara més. I això vol dir que hem de destinar encara més recursos a detectar aquesta realitat i a combatre-la, perquè la falta d'equitat, les desigualtats, és el principal obstacle que hem de batre per poder millorar les oportunitats per a tot l'alumnat.

I el pacte contra la segregació, que vull reiterar aquí que va ser un pacte valent i un pacte de consens, hi serà decisiu. Vostè ho ha dit, diputada: des del desplegament del pacte s'ha aconseguit reduir un vint per cent els nivells de segregació escolar global i més del trenta-cinc per cent de l'existent dins dels municipis. El decret d'admissió hi ha estat clau. Ho ha estat l'increment d'oficines municipals d'escolarització –ja estem en vuitanta-cinc–, amb els plans educatius d'entorn reimpulsats –155 plans educatius d'entorn en 136 municipis–, 741 centres amb PMOE PROA+. Això arriba a gairebé 300.000 alumnes, i aquest curs hem dotat les motxilles econòmiques amb gairebé 20 milions d'euros.

Hem anat consolidant mesures, però certament des de la Sindicatura de Greuges se'ns instava a iniciar la segona fase del pacte, que ha de suposar encara un salt qualitatiu més en aquesta lluita contra la segregació. I, seguint la línia que se'ns va marcar des de la Sindicatura de Greuges, hem de centrar-nos especialment en les actuacions intracentres, dintre dels centres, sense deixar de fer i de continuar aprofundint en la feina feta.

I ho hem de fer des d'una perspectiva també antiracista, com ens va demanar la síndica. Continuar amb el model d'escolarització equilibrada derivat del decret d'admissió i programar l'oferta a mitjà i llarg termini per atendre les necessitats d'escolarització. I evitar la sobreoferta, que és també un dels principals adversaris que tenim en la lluita contra la segregació; una sobreoferta de places ens condueix a més segregació, i això està demostrat i això ho compartim tots els signants del pacte.

I en aquesta fase desplegarem una nova eina per a l'equitat consensuada amb la síndica per identificar indicadors rellevants per a l'anàlisi de la segregació i visualitzar les dades que permetin analitzar i fer el seguiment de l'evolució de l'índex de segregació. Serà una eina potent...

La presidenta

Gràcies, consellera...

La consellera d'Educació

...que començarem a posar en marxa el curs vinent.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió dels processos d'oposicions.

Pregunta al Govern sobre la gestió dels processos d'oposicions

310-00671/13

Formula la pregunta la senyora Jeannine Abella i Chica, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Consellera, vull començar esta intervenció celebrant el fet que, malgrat que no han actuat fins que el cas s'ha fet mediàtic, hagin decidit suspendre cautelarment l'adjudicació de places d'enginyers forestals.

El que va passar amb el desgavell de les oposicions el mes d'abril de l'any passat va ser inadmissible, i ja és trist que avui haguem de lamentar que el despropòsit, el caos i el constatar que el Govern no sap organitzar unes oposicions té, malauradament, segona part.

Va cessar una directora general que van utilitzar com a cap de turc per fer veure que depuraven responsabilitats i ha tornat a passar. Ara ho solucionarem amb els quatre expedients que han obert als membres del tribunal o podem començar a parlar de que això ja ve de lluny i que potser vostès hi tenen alguna cosa a veure?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà i Pons, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern (Laura Vilagrà i Pons)

Gràcies, presidenta. Diputada, bé, no és certa la primera afirmació que ha fet, que no havíem actuat fins que això no era públic. En tot cas, li explico exactament com va anar.

Hem hagut de suspendre cinc places –cinc– del Cos d'Enginyers Forestals. És un departament molt petitó, però en tot cas les hem hagut de suspendre perquè vàrem tenir una alerta a la bústia ètica el dia 26 de setembre, i des d'aquell dia ja vam actuar amb una informació reservada, que, evidentment, no era pública i havíem de preservar, doncs, tots els canals.

En qualsevol cas, es va detectar que hi havia hagut potser la possibilitat que algú hagués tingut accés a la documentació referent als exàmens d'aquesta oposició. Detectada la negligència, el que hem fet ha estat, doncs, aturar l'adjudicació d'aquestes places, obrir un expedient disciplinari en el sentit que s'havia d'haver preservat la seguretat en una plataforma segura com és OneDrive, que, de fet, el Departament de Funció Pública havia ofert a tots els tribunals.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies. Vostè sempre parla, en diferents compareixences, de les millors xifres d'estabilització, de complir amb estàndards europeus, però, com ja comença a ser costum, si entrem una mica al fons de la qüestió constatem que vostès només governen de cara a la galeria.

I n'hi posaré un exemple. El nombre de places a estabilitzar de tècnics forestals es va decidir l'any 2022. El famós examen on les preguntes i les respostes estaven publicades es realitza per segona vegada el juliol del 2023, però no és fins al 21 de desembre del 2023 que es comunica als treballadors que les seves places estan afectades. A quin estudi obeeix, això? Quin criteri han seguit? O per quin motiu no es computen com a mèrits els anys treballats en empreses públiques realitzant serveis estructurals, com va ser el cas de les oposicions del 2007?

Vostè va tenir coneixement de la possible filtració, com ha dit, de l'examen al setembre, i fins al 18 de gener no suspenen l'adjudicació de places. I no és un tema de procediment, sinó de celeritat. Mirin si tenien poques ganes d'abordar el tema que a l'octubre van publicar la valoració provisional dels mèrits com si no passés res i sense informar-ne els aspirants.

Quan tindrem la propera informació i una solució per als afectats? Insisteixo en el tema d'aquest examen. Repetiran la prova? Faran passar aquesta gent per un tercer examen per culpa de que vostès no saben organitzar unes oposicions? Són conscients que al darrere la paraula «plaça» hi ha persones? I si realment planifiquen, permetin-me una idea: en total han sortit catorze places, i la previsió del Govern és

convocar-ne disset més per a l'any que ve; li recordo que la llei permet que es pugui convocar un nou concurs de mèrits.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Bé, la resolució final, diputada, la tindrem un cop acabat l'expedient de disciplina, evidentment, i sabrem exactament quina és la decisió que hem de prendre. Perquè, en qualsevol cas, en aquests moments no tenim l'evidència que algú hagi tingut accés a l'examen; això també ho vull deixar ben clar.

En tot cas, evidentment que ha estat difícil, aquest procés, perquè teníem una temporalitat de 59.000 persones afectades. Ho hem fet en un temps rècord, ho hem fet pactat amb els sindicats, però hem aconseguit, en el cas de l'Administració general, establir deu mil persones a través de mèrits. Ara estem a punt d'adjudicar 1.689 places, també de docents –ho sap–, milers de docents; estem en un procés amb l'ICS amb més de dotze mil... Per tant, efectivament, això ha estat molt difícil. Aquest procés ha estat molt difícil.

En tot cas, la feina està feta. El que és fàcil és deixar en *stand-by* les convocatòries. El que és fàcil és no convocar quan toca. El que és fàcil és ni tan sols publicar l'oferta ordinària alguns anys, com van fer vostès. El que és fàcil és deixar empantegades les oposicions del cos superior de subalterns o, fins i tot, de les persones que tenen discapacitat intel·lectual, que els hi hem d'ajustar les oposicions. Això és fàcil.

Per tant, aquest és el seu balanç d'aquests onze anys en què van tenir la funció pública a les seves mans. Per tant, aquest és el seu llegat, senyores i senyors diputats de Junts per Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'impuls de les polítiques digitals.

Pregunta al Govern sobre l'impuls de les polítiques digitals

310-00672/13

Formula la pregunta el senyor David Saldoni i de Tena, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, per quin motiu va cessar el secretari de Telecomunicacions i Transformació Digital, Sergi Marcén?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Diputat, bé, les conselleres i consellers estem obligats a posar les millors persones al capdavant de les secretaries que ens corresponen, en aquest cas, la Secretaria de Telecomunicacions i Transformació Digital. I en aquests moments hi tenim una persona que és el Marc Realp, expert en innovació en el sector públic, expert en intel·ligència artificial. Per tant, és la persona més idònia en aquests moments, i només cal veure el seu currículum –brillant–, també la seva expertesa justament a l'Administració pública.

Per tant, aquest és el motiu. Perquè vàrem configurar i estem configurant un equip per fer una administració més amable, més propera, més pròxima. No abonats a les externalitzacions que vostès van fent, el que estem fent és internalitzar els serveis més crítics i, especialment, els que tenen un caire més estratègic.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Sí. A Catalunya tenim molts reptes per tirar endavant, i per molt que el lema de la Generalitat sigui «Sempre endavant», en diversos temes sembla que no avancem de la forma que ho hauríem de fer.

Avui la principal i més important agenda de la Unió Europea és l'agenda per a una Europa verda i digital. Malauradament, estem comprovant que en matèria d'igualtat vostès no hi són ni se'ls hi espera. Porten un any tocant el violí, vivint de renda, sense nous projectes, sense ambició política, en un àmbit on tot va molt de pressa i on el món no ens espera, i en què per poder seguir el ritme cal lideratge i acció permanent.

És conscient de la seva acció en aquesta matèria? Sap que l'Estat espanyol està intentant fer una recentralització digital de serveis administratius per la porta del darrere? Si el Govern de Catalunya no ofereix serveis digitals de qualitat i punters als seus ciutadans, qui creu que els hi oferirà des de Madrid sense la necessitat d'obrir cap oficina a Catalunya?

N'hi poso un exemple. Si avui Catalunya no disposés de l'Agència de Ciberseguretat, posada en marxa l'1 de gener del 2020 pel conseller Puigneró, qui creu que estaria avui prestant aquest servei tan rellevant per a la seguretat digital de les nostres institucions, empreses i ciutadania?

Des de Junts observem, atònits, com fins i tot l'Estat espanyol ha entès la importància estratègica d'aquest àmbit i s'ha dotat d'un ministeri propi de Transformació Digital, amb una agenda ambiciosa que ja prepara, per exemple, una app que haurem de portar tots els ciutadans catalans al mòbil per demostrar la nostra majoria d'edat quan haguem d'utilitzar determinats serveis digitals. Vostès, en canvi, van en sentit invers, desintegrant una conselleria de Polítiques Digitals i navegant sense rumb.

Des de fa alguns anys, l'índex més important de digitalització de la Unió Europea aplicat a Catalunya ens ha permès comprovar com el nostre país millorava any rere any, assolint l'any 2022 la cinquena posició d'Europa, només per darrere dels Països Baixos i dels nòrdics. Vicepresidenta, esperem que quan acabi el seu mandat no haguem de lamentar un retrocés en aquest rànquing tan important per a l'economia i la competitivitat del país i que el lema de «Sempre endavant» no quedi en una caricatura.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Diputat... Bé, continuem sent pioners en aquest àmbit. De fet, hem multiplicat els esforços amb més recursos pressupostaris, però també humans. En tot cas, des del Departament de la Presidència som la maquinària que donem suport als departaments, també donem solucions tecnològiques. I, de fet, ho fem, per exemple, recentment, posant cinquanta persones a disposició dels departaments perquè facin la seva transició digital en aquells àmbits més significatius.

Però també ho fem, i vostè ho ha apuntat, des del suport al món local a través de l'Administració Oberta de Catalunya. De fet, per primera vegada a la història cobrim el cent per cent dels ajuntaments donant-los garanties en els serveis digitals.

Ciberseguretat. M'agrada que toqui aquest tema, perquè per primera vegada hem incorporat..., hem donat cobertura a tot l'àmbit sanitari, universitari i de recerca. Jo no sé com podien dormir tranquils sabent que estaven fora de l'òrbita de l'Agència de Ciberseguretat, aquests serveis tan crítics. O bé vint anys de la Fundació i2cat, que dona servei i innovació a la pròpia Administració de la Generalitat, però també suport a les empreses. Perquè no oblidem que, efectivament, el sector TIC és molt potent; de fet, l'any passat en van créixer un 4,4 per cent la factura i un nou per cent els llocs de treball.

Evidentment, no tot és cosa del Govern, però, en tot cas, nosaltres acompanyem. Acompanyem amb un ecosistema de recerca i innovació, amb formació professional i universitària adequada –i aquesta s'està posant al dia cada cop més–, però també amb indicadors de benestar que fan que captem talent més que mai, que captem inversions estrangeres en aquest àmbit.

Per tant, el Govern hi és. Hi és des del Departament de la Presidència, des d'Empresa, des de Recerca i Universitats..., des de tot el Govern, per donar suport a aquest sector. El Govern sempre hi és, sempre endavant. A vostès, se'ls espera.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació del sistema sanitari.

Pregunta al Govern sobre la situació del sistema sanitari

310-00673/13

Formula la pregunta el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Honorable conseller... Com era d'esperar, l'inici del gener ha estat marcat per l'elevada incidència de virus respiratoris, sobretot grip, rinovirus, covid-19 i, en menor mesura, virus respiratori sincicial –el VRS. Això ha generat una forta pressió assistencial a CAPs, hospitals i serveis d'urgències.

Els professionals ens parlen de col·lapse assistencial, amb greus demores en l'assistència a tots els nivells i amb ajornament de cirurgia per manca de llits. Vostè em podrà dir que això passa cada hivern, però és que en aquest se sumen tres factors. Un, positiu: la immunització contra el VRS, que ha permès respirar –mai més ben dit– als pediatres i a les UCIs pediàtriques, un gran encert.

Però dos de molt negatius: així com s'ha immunitzat molt bé contra el VRS, s'ha vacunat molt poc contra la grip i la covid-19. Contra la grip, en majors de seixanta anys estem al quaranta-sis per cent, i contra la covid-19, al quaranta per cent, molt lluny del setanta-cinc per cent que recomana l'OMS. I, com era d'esperar, ingressen. Dos tercers parts dels ingressats són pacients no vacunats.

I dos, la vaga de diferents professionals sanitaris: infermeres, TCAIs, tècnics superiors sanitaris, administratius, entre altres. Avui és el quaranta-tresè dia d'una vaga indefinida d'infermeria amb un seguiment molt important, com es veu al carrer, com es veu a les portes d'aquest Parlament, i que repercuteix, i molt, en l'assistència. Ahir mateix coneixíem que, amb la vaga dels tècnics, s'anul·len o es llencen a la brossa analítiques punxades a pacients.

Tot això, el departament sabia que passaria. Es monitoritzen els virus respiratoris setmanalment amb el SIVIC, que va posar en marxa el conseller Argimon; sabien que al gener vindria el pic. Monitoritzen també les cobertures vacunals. De la mateixa manera que el 16 de desembre van treure pit per les immunitzacions amb RS, sabien que anàvem molt curts en covid i grip. I la vaga d'infermeria va començar el 12 de desembre, sumant-s'hi els tècnics el 8 de gener, i fins avui, amb una gran manifestació per aquest dissabte.

De debò creu que no es podia preveure, aquest col·lapse? Vostè creu que va ser una bona idea no reunir-se amb el sindicat durant el Nadal, enrocant-se en una posició d'«orgull i menyspreu» cap a les infermeres, segons paraules del sindicat? Com s'ha reforçat la vacunació contra grip i covid? Quines mesures s'han pres, conseller, per evitar aquesta situació?

Governar vol dir prendre decisions i evitar afectacions a professionals i ciutadania. Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputat, ni orgull ni menyspreu, en absolut. És a dir, la situació en què ens trobem per la situació laboral és una mica paradoxal, a dia d'avui, en un any en el qual s'han posat sobre la taula 800 milions d'euros de millores per als 140.000 treballadors i treballadores del sistema, amb el conveni de la concertada: 460 milions, 320 milions al tercer acord de l'ICS.

Aquest acord de l'ICS ha destapat malestar. És un gran acord. És un gran acord que, un cop tancades les taules salarials, es veurà, i els sindicats signants, que són UGT, Comissions Obreres, SATSE i Sindicat de Metges, ja ho explicaran. És un gran acord.

Tanmateix, paradoxalment, ha destapat un malestar amb el col·lectiu d'infermeria i amb el col·lectiu de tècnics. Un malestar que ha estat portat per sindicats que no tenen representació a la taula negociadora. Jo no minimitzo la protesta, no minimitzo la vaga; només constato que qui ho ha estat portant són sindicats que no tenen representació. Per tant, en un marc estrictament legal, hem de respectar l'acord signat, i, per tant, les reunions amb els sindicats convocants no podien ser abans de tancar perfectament tot l'acord, per respecte a qui ha signat l'acord, que són tretze dels quinze delegats sindicals de l'acord de l'ICS.

Un cop dit això, abordem el malestar. I el malestar resulta que no és tant..., només amb l'aspecte salarial, sinó també amb els aspectes de desenvolupament professional, que ve d'anys, de molts anys, anys en els quals vostès també estaven al Govern, anys en els quals es van portar retallades, pel motiu que sigui, però que s'han revertit ara. I aquest malestar surt. I aquest malestar professional s'ha d'abordar amb una perspectiva professional. La perspectiva sindical..., algunes coses es poden abordar també en la taula d'harmonització dels dos grans convenis, però els temes professionals els hem d'abordar amb serenitat en l'àmbit professional.

I també, i queda clar, hi ha qüestions que no depenen de nosaltres, que ja ens barallarem convenientment amb el Govern central perquè això pugui ser solucionable. Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Bé. Des del 2016 la conselleria de Salut està en mans d'Esquerra, excepte els disset mesos del conseller Argimon, sortint de la pandèmia. Amb vostè tenim el pressupost més elevat de la història i els pitjors resultats. No ens avancem a reforçar dispositius, no vacunem com sempre, infermeres i tècnics estan al carrer com mai i no solucionem la vaga. Si estem així és culpa seva, conseller. Un problema de gestió, la seva gestió, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. No hi estic d'acord, naturalment. I, per tant, li dic: ja veurà els resultats. Ja veurà que són, efectivament, millors que en tota la seva època que van estar al capdavant de la conselleria.

La presidenta

Gràcies. Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les propostes per a fer que les empreses que se'n van anar de Catalunya hi tornin

317-00384/13

I comencem amb la primera pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple, sobre la situació política.

Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta.

¿Qué propone para que vuelvan a Cataluña las empresas que se fueron?

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies. Torno a repetir el que he dit reiteradament en aquest Parlament: vostè confon el canvi de seus productives, que no s'ha produït, amb el canvi de quina és l'adreça que posa en el Registre Mercantil.

Tot i això, he reconegut en aquest Parlament que com més empreses estiguin registrades a Catalunya, millor. Entre d'altres coses, perquè determinades activitats corporatives es segueixin fent al nostre país, potenciant els actius de Catalunya, que, malgrat que alguns s'entestin a negar-los, són extraordinaris: un teixit productiu ric en tots els àmbits dels diferents sectors i famílies productives; una capacitat exportadora del vint-i-cinc per cent del total de l'Estat; una taxa d'atur..., la més baixa des del 2007 i dos punts per sota de la mitjana estatal; una formació professional que estem transformant per satisfer no només les necessitats de les empreses, sinó per repartir oportunitats també al conjunt de la ciutadania, i un sistema de recerca i coneixement en el que ja estem treballant amb les indústries del futur.

Això és en el que treballem. I, per sobre de tot, un pacte nacional per a la indústria que s'està aplicant amb recursos, malgrat que vostès voten en contra sempre dels pressupostos de la Generalitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. La salida de empresas de Cataluña se ha convertido en la metáfora perfecta del delirio de todos aquellos que han impulsado el proceso separatista. El primero fue Artur Mas, cuando aseguró que de aquí no se iría ni una empresa. A continuación, cuando se fueron, lo negaban y aseguraban que todo era una invención de los pérfidos españoles. Finalmente, cuando no les quedó otro remedio que aceptar que se iban, se inventaron que el Estado era el que las obligó, algo que pudimos aquí demostrar, documentos en mano, que era falso en un debate que tuvimos con el *exconseller* Giró. Y, por si todo esto no fuera suficiente, ahora algunos pretenden multar a las empresas que, según ustedes, nunca se habían ido. En fin, que menuda empanada mental llevan.

Así que, para centrar un poquito el asunto, primera consideración. La propuesta de multar a empresas es éticamente miserable, incompatible con la democracia y directamente bananera y bolivariana. En vez de amenazar y multar constantemente, ¿por qué no prueban a escuchar a dichas empresas? ¿Qué es lo que piden estas empresas para volver? En primer lugar, estabilidad política y seguridad jurídica. De modo que, mientras insistan ustedes en aquello de «*ho tornarem a fer*», no volverán; se pongan como se pongan, no volverán.

¿Qué más están pidiendo constantemente? Pues un cierto alivio fiscal para las que se fueron, pero también para las que se quedaron, por supuesto. Simplificar trámites administrativos, eliminar barreras burocráticas, acabar con las inspecciones exclusivamente confiscatorias..., en definitiva, acabar con la retórica hostil contra las empresas que preside Cataluña desde hace ya algo más de una década.

Ya lo ve, señor Aragonès, son tres propuestas sencillas. Pruébelas unos meses y ya verá como vuelven las que se fueron, crecen las que se quedaron y Cataluña recupera el liderazgo económico que nunca debió perder.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. El programa econòmic del seu partit, que ha portat a terme sempre que n'ha tingut l'oportunitat, és crear una megalòpolis a cinc-cents quilòmetres d'aquí que absorbeixi..., no el teixit productiu de Catalunya, sinó que ha desertitzat els territoris, les províncies, les comunitats autònomes del voltant de Madrid. No ha desertitzat Catalunya perquè Catalunya és prou forta i no la desertitza ni el Partit Popular més aznarista que un es pugui pensar.

Però m'agradaria compartir amb vostè algunes dades. Des del 2017 a ara s'han creat a Catalunya –s'han creat a Catalunya– 13.750 empreses més que al lloc on diu vostè que s'han desplaçat, a la Comunitat de Madrid. Des de l'1 d'octubre del 2017 a ara a Catalunya s'han dissolt gairebé onze mil empreses, i a la Comunitat de Madrid 45.000, se n'han dissolt. Ho dic perquè quan vostès posen les dades sobre la taula per construir un determinat relat, doncs, crec que les hi hem de posar totes.

I una última reflexió. Aquesta obsessió constant en parlar de l'economia catalana com una economia decadent no ajuda els emprenedors, no ajuda els treballadors i no ajuda a tots aquells que cada dia agafen la maleta i se'n van a treballar perquè Catalunya torni a tenir el rècord d'exportacions. Vostès tornen a fer un mal favor a l'economia de Catalunya per pur interès partidista.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a mantenir el gran premi de fórmula 1 a Catalunya

317-00378/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, hemos sabido que Madrid va a tener un gran premio de fórmula 1 a partir de 2026. ¿Qué van a hacer ustedes para mantener el gran premio de Cataluña?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, de fet, el 2026 hi haurà premi de fórmula 1 a Catalunya, perquè aquest és el termini que tenim renovat d'ençà de la darrera renovació, que va ser fa cinc anys. Miri, em remeto a les paraules que va fer el màxim responsable de fórmula 1 ahir, quan es va presentar aquesta nova seu del campionat: no exclou que hi hagin altres ciutats, encara que formin part del mateix estat, en les que se celebri un gran premi.

Continuarem fent el que hem fet. El pla de transformació del circuit –important–..., un pla d'inversions que ens permet, doncs, seguir mantenint activitat, molta més activitat vinculada al vehicle elèctric, que és fonamental. I seguim en converses, en aquest cas, amb l'organització de la fórmula 1. I com ahir mateix va dir el màxim responsable, la relació és molt bona, i jo hi afegeixo: avancem positivament. I, per tant, quan hi hagin coses a anunciar *certes* serà quan ens pronunciarem al respecte definitivament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, si ustedes continúan haciendo lo que han hecho hasta ahora, estamos apañados, porque lo que han hecho ustedes hasta ahora ha sido boicotear el gran premio en Cataluña.

Primero, el Ayuntamiento de Barcelona retiró toda la inversión. Segundo, ustedes han pasado absolutamente de hacer las reformas pertinentes en el circuito de Montmeló. Y está aquí el señor Torrent, sentado tranquilamente a su lado; es el presidente del circuito y es el máximo responsable de que no se hayan hecho estas reformas necesarias. Y cada año, en tercer lugar, parece que presenciamos la pelea entre todas las administraciones para ver quién no pone dinero en el circuito; parece que nadie tiene interés y nadie quiere ponerlo.

Y, en cambio, tenemos, del otro lado, a Madrid y a otras ciudades del mundo que están pidiéndole al premio de fórmula 1 que vayan allí, que quieren el dinero que supone para la zona el premio de fórmula 1, las inversiones que supone. Y, luego, con esa actividad que despliegan, se lo llevan, se llevan el premio otras ciudades y otras regiones.

Yo le pido, señor Aragonès, que apueste por el gran premio de fórmula 1. Es una inversión clarísima. Lo que la Administración invierte en pagar el canon de fórmula 1 se retorna multiplicado por cinco. Si usted pone cien, le devuelven quinientos. Creo que eso es bastante fácil de entender para cualquiera que tenga una mentalidad de crear riqueza.

Si esto fuera un Barça-Madrid, el Madrid ya nos habría metido otro gol. Déjense de su habitual inacción, de su parálisis, que tantas oportunidades nos está haciendo perder a los catalanes. Menos *procés* y más decisiones responsables. Pónganse a trabajar de una vez.

Si Ciutadans gobernara, yo lo tengo clarísimo: el gran premio de Cataluña se quedaría aquí, en Cataluña. Nosotros queremos que la victoria número treinta y tres de Fernando Alonso pueda hacerse aquí, en el circuito de Montmeló de Cataluña.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, vostè ha fet referència al campionat de fórmula 1. Serveix per consolidar el circuit de Catalunya. El Circuit de Catalunya, conjuntament amb tot l'eix de l'AP-7, constitueix l'eix del sector de l'automoció del nostre país, amb tots els polígons en l'àmbit de l'automoció d'Abrera, de Martorell, i amb Idiada, que és una infraestructura de primer nivell impulsada per la Generalitat de Catalunya i participada per la Generalitat de Catalunya.

Dit això, l'altre dia em queixava de que hi havien algunes exclamacions, no?, o algunes..., es trencaven el vestit, a vegades, en alguns debats de Catalunya, que això era molt provincià. Jo crec que, si hi ha un discurs que *concentra* aquest provincianisme, avui ha estat el seu. I, a més, és bastant... I, a més, ho fa en base a... Vostè ha de refrescar les notes. Sempre l'hi dic: s'han de refrescar les notes, senyor Carri-zosa, eh? Primer perquè, si diu que no hi ha hagut interès, per què s'ha renovat per cinc anys en aquesta legislatura, quan abans es renovava any a any? Vostè diu que no s'han executat les obres. Quines obres? Hi ha hagut una inversió de 50 milions d'euros, i precisament aquest era un dels elements destacats que els màxims responsables de fórmula 1 posaven sobre la taula.

Per tant, fora provincianisme. Estem fent bé la feina. I vostè, a l'hora de fer les preguntes al Govern, revisi les dades i, sobretot, basi's en dades certes i no en el que li expliquen, que moltes vegades està manipulat.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques concretes previstes per a afrontar els discursos d'odi que relacionen immigració i inseguretat ciutadana

317-00380/13

Formula la pregunta la senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. President, aquestes setmanes, amb més força de l'habitual, hem escoltat discursos que relacionen immigració amb inseguretat; discursos que estan carregats d'odi, de xenofòbia, també d'odi de classe, de racisme i –per què no dir-ho?– també d'electoralisme. De fet, també un espòiler per a aquells que ho estan dient: dir el mateix que diu l'extrema dreta no et dona els seus vots, sinó que els fa més forts. Així que nosaltres pensem que, en aquest context, cal ser més clares que mai, i volem dir algunes coses.

La primera és que migrar és un dret humà i cap persona és illegal. No són illegals els que arriben en jet privat, tampoc els que venen a jugar al Barça. I no són illegals els que es juguen la vida en una pastera fugint de la guerra, fugint de la fam, i, evidentment, per als que demanem vies legals i segures.

En segon lloc, la llei d'estrangeria és una llei racista i una llei injusta. I per això treballarem i treballarem per derogar-la des de tot arreu, també des del Govern de l'Estat.

En tercer lloc, les persones migrants, en la seua majoria, són les que estan sostenint la vida del nostre país. Estan tirant endavant sectors com la construcció, com la recollida de la fruita; també sostenint el sistema de cures, cuidant la nostra gent gran, infants, persones també dependents; persones com les del sindicat de manters, que van fabricar més de quinze mil mascaretes durant la pandèmia per als hospitals. Com dic, persones que estan aixecant els serveis essencials del nostre país, que també és el seu país.

Quart, com deia la gran Toni Morrison, el racisme no és natural, el racisme és polític. I Catalunya sempre ha sigut una terra d'emigració i una terra d'acollida. Per això, davant d'aquells que volen una Catalunya estreta, petita, monocolor, estic convençuda que triomfarà la Catalunya mestissa, plural i diversa, perquè així som.

I, per últim, davant d'aquells que practiquen la deshumanització, fem que Catalunya siga terra i sostre democràtics, que siga també abric de drets i de llibertats, i fem que la seguretat siga l'ordre dels de baix i no els privilegis dels de dalt.

Per això, president, volem saber quines polítiques concretes té pensades per fer front a aquests discursos d'odi que abracen els postulats de l'extrema dreta i que sembla que ara també Junts per Catalunya ha decidit abraçar.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, coincideixo amb l'esperit i amb la lletra del seu discurs. Catalunya ha estat una nació en què al llarg dels segles ens hem anat conformant a través de processos migratoris, i ha estat així. I, sempre, la cohesió social, amb dificultats, evidentment, i en èpoques passades amb moltes més dificultats i menys oportunitats que ara, s'ha anat forjant i s'ha anat mantenint. Per tant, ara ho hem de tornar a fer davant d'una realitat que és un canvi demogràfic que existeix. Que si algú es pensa que, amb determinats discursos i fins i tot aprovant determinades lleis, això no passarà, s'equivoca. Tenim la taxa de natalitat que tenim, a Catalunya i a Europa; hi ha la situació climàtica i d'inseguretat que hi ha en altres territoris del món, i, per tant, els processos migratoris continuaran.

El que és important és tenir les eines per facilitar la plena inclusió de les persones migrades com a ciutadans de primera al nostre país; fer-ho, doncs, permetent també que la societat d'acollida pugui continuar sent una societat cohesionada, amb oportunitats per a tothom.

Per tant, hi han mesures que hem fet de les quals ens sentim molt orgullosos, com la convocatòria Acol, per exemple, que ha permès que centenars de persones que estaven en irregularitat administrativa poguessin tenir una feina, regularitzar la seva situació i la de les seves famílies. Aquells que diuen que la immigració, si ve aquí a treballar, d'acord, eh?, i si no, no, són els que neguen les eines perquè persones migrades puguin treballar amb tots els drets.

Aquest és un exemple, però la millor recepta és treballar per evitar els guetos als barris del nostre país, és reforçar els serveis públics i una aposta clara per l'habitatge. Quan nosaltres fem polítiques d'habitatge ambicioses, de construcció d'habitatge protegit, d'intervenció en el mercat, ho fem per a tothom, per a tota la ciutadania de Catalunya, els que han nascut aquí i els que hi acaben d'arribar, però són imprescindibles les mesures d'enfortiment de l'estat del benestar i també facilitar la inclusió de tothom, però especialment de les segones generacions, nois i noies nascuts aquí que encara, pel seu origen familiar o pel color de la seva pell, se'ls considera ciutadans de segona.

El país, Catalunya, ha d'abraçar aquests ciutadans que *són* ciutadans del nostre país amb tots els drets i fer que la inclusió sigui plena perquè participin d'un projecte nacional compartit de convivència amb la societat d'acollida. I aquest és el meu compromís.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions del cap de l'oposició amb relació a la sequera i el compromís d'ampliar l'aeroport de Barcelona - el Prat

317-00385/13

Formula la pregunta el senyor Xavier Pellicer Pareja, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, president, i bon dia, candidat. La setmana passada escoltàvem el cap de l'oposició, el seu principal soci parlamentari, el senyor Salvador Illa, del PSC, assegurar –i obro cometes– que «sempre hi ha hagut episodis de sequera» i que «la sequera no s'ha d'aprofitar per imposar polítiques de decreixement», unes declaracions que, francament, senyor Illa, em sembla que freguen el negacionisme climàtic. I les feia..., és a dir, deia aquestes bajanades per defensar tots els projectes de la patronal: casino del Hard Rock, ampliació de l'aeroport, Quart Cinturó i, fins i tot, intentar ressuscitar el cadàver dels jocs olímpics d'hivern.

I també escoltàvem el cap de la patronal, la setmana passada, el senyor Sánchez Llibre –i torno a obrir cometes–, que «tenia el compromís d'Aragonès de possibilitar l'ampliació de l'aeroport del Prat».

Per tant, és evident que patronal i PSC van de la mà. Davant d'això, dues preguntes, president, i li demanem que sigui clar, perquè ens sembla que són molt importants: primer, què opina de les declaracions negacionistes del senyor Illa? I segon, és cert que vostè s'ha compromès a ampliar l'aeroport del Prat amb Sánchez Llibre? Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, dos comentaris. El primer, pel president de la Generalitat hi parla el president de la Generalitat, ningú més. I nosaltres el que estem fent és iniciant un treball amb molt de fonament tècnic amb el Govern de l'Estat per veure com es poden millorar les connexions intercontinentals de l'aeroport del Prat. I nosaltres defensem la governança des de Catalunya –per tant, la gestió des de Catalunya– de tots els aeroports d'interès general; per tant, Barcelona, Reus i Girona, que es puguin governar des de Catalunya, que és absolutament, doncs, imprescindible. Per tant, a partir d'aquí, queda molt clara quina és la meua proposta.

Segona. A mi em sembla molt bé que tothom faci entrevistes i tothom faci declaracions. Jo explico la feina que estem fent des del Govern. I, com deia abans el conseller Mascort, estem actuant per incrementar la producció d'aigua –per tant, l'oferta d'aigua que posem a través de les dessaladores, de la regeneració, de l'activació de pous i de més mesures que vindran–, però també és cert que l'aigua no és un recurs infinit, i per això la demanda també l'hem de gestionar. I ho hem de fer intentant afectar el menys possible les oportunitats econòmiques d'aquest país, que han d'arribar a tothom. I per això estem impulsant la Taula Nacional de l'Aigua, perquè hi hagin uns grans acords.

Els recursos naturals no són finits, i, per tant, nosaltres seguirem la nostra agenda d'anar treballant la demanda d'aigua, però també una política econòmica basada en la reindustrialització de Catalunya, en la formació de la ciutadania d'aquest país –especialment en l'àmbit de la formació professional– i en la recerca i el coneixement, que ens preparen per a les indústries que generaran llocs de treball en el futur. I aquest és l'eix del Govern, l'eix de la política econòmica del Govern de la Generalitat.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, podem obrir molts temes, eh?, però les preguntes eren clares, i penso que no les ha respost, i no les ha respost clarament malgrat l'eslògan d'ahir, que presentaven, no?: «el govern de les certeses». Ens ha semblat..., ni precís ni clar, ara mateix.

Dit això, després de la sessió de control, segurament..., intuïm que el veurem parlar de que vol esgotar aquesta legislatura. I nosaltres esperem que aprofiti aquesta oportunitat i clarifiqui una mica més amb qui i per què vol esgotar aquesta legislatu-

ra. Recordem que aquesta legislatura havia de ser la legislatura de l'independentisme i la legislatura d'una majoria d'esquerres, i així ho demanava el país. I recordem també que nosaltres li hem estès la mà en matèria pressupostària per fer, precisament, aquest gir d'esquerres i aquest gir independentista en les polítiques del Govern.

Imaginem que el seu equip el manté informat de les reunions que hem anat tenint i dels documents que hem traslladat: en habitatge, zero desnonaments i 1.000 milions en habitatge públic; en sanitat, vint-i-cinc per cent en l'atenció primària i duplicar les places de psicòlegs, per exemple; en control de preus, apostar per la creació d'una xarxa de supermercats públics; en combat contra la sequera, aturar els macroprojectes i posar límits al turisme de masses.

Davant d'aquestes propostes, una darrera pregunta: aprofitarà aquesta darrera oportunitat en el que queda de legislatura per deixar un balanç positiu per als treballadors i treballadores d'aquest país desplegant les polítiques d'esquerres, desplegant les polítiques independentistes i desplegant les polítiques ecologistes que necessitem? Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Jo crec que el balanç positiu per als treballadors i treballadores d'aquest país ja el tenim avui, amb la taxa d'atur més baixa dels darrers quinze anys. I crec que això és un exemple de la política econòmica que li deia abans, centrada també en la millora de les oportunitats de tothom, no només de qui inverteix, sinó sobretot de qui treballa i de qui posa el seu talent.

Estem conversant en l'àmbit de pressupostos. Hi han propostes seves en les que tenim marge de treball; seguirem intensificant... Per part meva, doncs, la meva voluntat és clara: els pressupostos, que siguin aprovats amb el màxim de grups possible.

Per tant, treballem a partir d'allò que més compartim, i crec que serà la manera d'avançar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si continuarà promovent els guetos de població migrant

317-00382/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿va a seguir fomentando y promoviendo los guetos que usted acaba de reconocer?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Qui promou els guetos és qui estigmatitza; qui promou els guetos és qui illegalitza; qui promou els guetos és el qui combat totes i cadascuna de les mesures per oferir igualtat d'oportunitats a tots els ciutadans d'aquest país.

Per tant, aquest Govern fa tot el contrari, que és facilitar oportunitats per a tothom, una forta inversió pública a tots els barris i comarques del país, i garantia

d'oportunitats per a tota la ciutadania independentment d'on vinguin i independentment d'on hagin nascut.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, la llegada de inmigración ilegal que usted fomenta y financia ha supuesto en el último año un tremendo incremento de la delincuencia y de la degradación social. Los crímenes en Cataluña no han parado de aumentar, y en 2023 hemos batido nuestro propio récord: sesenta y siete asesinatos, es decir, un sesenta por ciento más que el año anterior.

Pero desde que usted gobierna no solo aumentan los asesinatos; aumentan los robos, las okupaciones, las violaciones, las agresiones sexuales, les peleas callejeras. Y no, no son casos aislados por más que usted lo repita permanentemente y pague subvenciones a sus medios para que sigan vendiendo esa gran mentira.

Pero, si usted quiere, yo le hablo de casos concretos. Por ejemplo, de esa niña de catorce años que fue violada por una manada de extranjeros en Manresa, que, por cierto (*remor de veus*), ya están todos ellos en la calle.

La presidenta

Senyor diputat, un moment...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

O también le puedo hablar del asesinato...

La presidenta

Diputat, si us plau, li he parat la paraula. Li faig una crida a l'ordre, la primera crida a l'ordre pel que fa a aquesta associació entre la immigració i el que són actituds violentes. Li demano, si us plau, que parli bé, amb respecte a les persones, sigui quin sigui el seu origen.

Gràcies.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Miren, Cataluña ha perdido la seguridad y la tranquilidad por culpa de sus políticas migratorias, y todos ustedes lo saben. Por eso en las cárceles catalanas más de la mitad de su población reclusa es extranjera. Por eso en los últimos dos años los detenidos en Barcelona..., el ochenta por ciento también son extranjeros. Y por eso ocho de cada diez detenidos en Barcelona son extranjeros. Y eso asusta, claro que asusta, a todos los catalanes. Pero es que a la vez nos da la razón, porque hay una relación directa entre la inmigración ilegal y el aumento de la delincuencia.

Pero eso, además, es fruto de esas políticas que ustedes promueven del multiculturalismo, señor Aragonès; unas políticas que traen inseguridad y que comportan la pérdida de identidad de muchos de nuestros barrios. Y, si no se lo creen, vayan ustedes a esos treinta y seis municipios de Cataluña donde, por ejemplo, tienen por encima del veinticinco por ciento de población extranjera. Incluso hay algunos que tienen por encima del cincuenta por ciento de población extranjera. (*Remor de veus*.)

¿Y qué es lo que hacen ustedes allí...?

La presidenta

Senyor diputat, torno a fer una crida a l'ordre. Continua fent un discurs que fa aquestes vinculacions inapropiades. Li demano..., és la segona crida a l'ordre. Si torna a fer aquesta vinculació, a la tercera crida d'ordre li trauré la paraula.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

¿Y cuál es su respuesta ante esta realidad? Pues ustedes en esos municipios fomentan el árabe y expulsan el español de los colegios.

Miren, ustedes me podrán llamar al orden, me podrán seguir quitando la palabra, pero todos ustedes son responsables de los grandes problemas que tienen los catalanes. Pero, sobre todo, y más grave todavía, todos ustedes son responsables de que Cataluña cada día sea menos Cataluña y más insegura.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Crec que el discurs que acabem de sentir ens hauria d'interpel·lar a tots a la responsabilitat de tractar cadascun dels temes dins de cada àmbit, no? Intentar barrejar qüestions que són diferents només pot acabar donant ales a aquell discurs que fins i tot es vulgui tenir la intenció de combatre, si es barregen temes.

Crec que és l'hora de posar dades, també –crec que és l'hora de posar dades. S'ha parlat de la reincidència vinculada a la nacionalitat estrangera. I les dades de reincidència, les dades que tenim del nostre sistema penitenciari, indiquen que no hi ha diferència entre la reincidència d'aquells reclusos o aquelles persones que han passat, doncs..., interns en una presó de nacionalitat estrangera respecte als de nacionalitat espanyola: els dos estan una mica per sobre del vint per cent, no gaire més.

Les dades també indiquen que en els deu anys la reincidència en el cas de les persones de nacionalitat estrangera que han passat pel sistema penitenciari ha passat del trenta-tres per cent al vint-i-dos per cent. Estem per sota de la meitat de la reincidència que es produeix, per exemple, a l'Estat francès. I, si mirem la taxa d'homicidis per habitant, estem clarament per sota de la mitjana europea. I hem de seguir treballant perquè aquestes dades encara millorin més.

Per això les mesures en l'àmbit penitenciari que potenciem van destinades a la reinserció, que és absolutament clau. Per tant, seguirem treballant en aquesta línia.

La vinculació entre l'origen i l'activitat delinqüencial només dona ales a l'extrema dreta, i, per tant, nosaltres ho combatrem. I el que seguirem fent és treballar per seguretat per a tothom, i, per tant, seguir reforçant les polítiques de seguretat amb més agents de Mossos d'Esquadra, com els acords que hem fet a les darreres setmanes, amb millors mitjans i amb una justícia més resolutiva.

Aquest és el camí per garantir els drets de tota la ciutadania de Catalunya, i és en el que persistirem.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'una cimera al més alt nivell per a bastir una estratègia conjunta davant la crisi de la sequera

317-00383/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. President, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. Comencem un nou període de sessions i tot continua igual o fins i tot pitjor. Desitjàvem un canvi de rumb i tot continua amb la mateixa agonia que hem viscut durant aquest últim any. El problema que té el Govern no és ni d'estratègia ni de comunicació; el principal problema del Govern és la gestió, la mala gestió i la manca de projecte.

Però no ens despistem, i avui a la sessió de control volem fer èmfasi en un problema molt greu que ens ocupa i ens preocupa que afectarà l'economia del país, que afectarà el conjunt del territori, especialment el primer sector, i afectarà el conjunt de la ciutadania, que és la greu situació de la sequera. Vostè mateix, president, di lluns anunciava que la setmana vinent Catalunya entraria en fase d'emergència. No pot negar, president, que l'actitud de Junts per Catalunya amb la crisi de la sequera ha sigut una actitud de responsabilitat i de mà estesa.

Al començament de la crisi, vam abordar un projecte de llei davant la inacció del Govern per tal de facilitar més recursos als ajuntaments i per tal de garantir inversions de país totalment necessàries, que es podien dur a terme i es poden dur a terme gràcies a una bona gestió de l'ACA, amb un romanent de tresoreria de més de 500 milions d'euros. Han passat deu mesos i la situació continua igual de preocupant.

Fins i tot pensàvem que el Gobierno del PSOE havia anunciat una subvenció econòmica per a les plantes de la Tordera i el Foix, i hem descobert durant aquests últims dies que no és una subvenció, sinó que és un préstec al Govern de Catalunya per part del Gobierno.

President, per correspondre a la responsabilitat, no hi hauria d'haver una convocatòria d'una nova cimera al màxim nivell per bastir una estratègia de forma conjunta? Davant la crisi de la sequera, sol no es va enlloc, i sense aigua, encara menys. Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, permeti'm que comenci desmentint algunes de les consideracions prèvies que vostè ha fet. És a dir, diu: «Anem cap a pitjor.» Doncs jo crec que hi han dades que ens conviden a l'optimisme. I puc fer referència a les dades econòmiques: malgrat tot el context a nivell global, avui tenim la taxa d'atur més baixa dels darrers quinze anys. O les dades que incorporarà el projecte de pressupost, de les quals vostès ja en coneixen algunes: la major despesa, també, de tota la història, amb oportunitats de fer les inversions que durant massa anys no s'havien fet.

Per tant, sí que tenim projecte, el Govern. Potser no és el que vostès comparteixen, però no ens poden dir que no tenim projecte quan apostem –i ho he dit abans– per la reindustrialització del país, per tot l'àmbit del coneixement, pel reforç dels serveis públics, no? En tot cas, a vegades també he de dir que em costa identificar quin és el seu projecte. D'aquella negociació que s'havia blasmat aquí i que ara es coincideix..., perfecte, ho celebro.

En tot cas, respecte a la sequera, s'han de portar a terme aquelles inversions que no s'havien fet abans, i ara ens toca a nosaltres fer-les. I, evidentment, inversions d'aquesta magnitud tenen una complexitat procedimental, una complexitat tècnica per la qual hem de passar si realment afrontem, doncs, les que s'han de fer.

Vostè ha fet referència a un aspecte, que és la proposta que va haver-hi..., l'oferiment per part del Govern espanyol d'assumir el que seria l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera. Hi ha hagut un canvi de criteri. En tot cas, nosaltres, malgrat el canvi de criteri, treballem, doncs, perquè aquesta ampliació es porti a terme al més aviat possible.

I jo crec que, si realment la mà estesa i la responsabilitat i la voluntat d'acordar coses són sinceres, una cimera no es planteja enmig d'una sessió de control sense parlar-ne abans si no és perquè es vulgui fer servir per a una altra cosa. I jo crec que hem de preservar el que és la lluita contra la sequera de la contaminació del debat partidista que pot haver-hi. Per tant, tenim unes taules de seguiment, estan funcionant. I, per tant, aquest és el camí que crec que cal seguir. I, si es vol canviar alguna

cosa, crec que la millor manera de fer-ho no és enmig d'una sessió de control, si el que es vol és estendre la mà sincerament.

La presidenta

Gràcies. Per pregar, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Lamentem que es dediqui més a fer de cap de l'oposició que de president, i lamentem que es dediqui més a fer de candidat que de president. Junts hem actuat amb responsabilitat amb la sequera. Ho hem reconegut en diferents ocasions. Seria bo que vostè també ho reconegués.

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Escolti'm, qui ha parlat de candidat, d'eleccions, d'agonia, de convocar i avançar eleccions en les sessions de control d'aquest Parlament ha estat vostè, no jo. Jo segueixo governant per la Catalunya sencera fins –fins– al darrer dels dies, que és el que em correspon com a president.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les darreres informacions amb relació a l'operació Catalunya i l'espionatge a polítics catalans

317-00381/13

Formula la pregunta el senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. President, la guerra bruta de l'Estat contra l'independentisme ha tornat aquests darrers dies a l'actualitat política: operació Catalunya, Pegasus... Una maniobra rere l'altra, sigui a través de la repressió més crua o per les clavegueres de l'Estat. És la mania persecutòria que ha quedat impune tantes i tantes vegades, perquè a l'Estat espanyol alguns no han fet els deures en transició democràtica.

Perseguir l'adversari polític per acabar amb ell amb mètodes predemocràtics i il·legals a alguns els sembla legítim. Per la unitat de la pàtria tot s'hi val, tot es justifica. Res de nou, res de sorprenent, però a nosaltres continua alarmant-nos. No ens dona la gana de normalitzar vulneracions de drets, intromissions tan flagrants com denunciades a la vida de la gent.

I aquests últims dies llegim noves informacions periodístiques que posaven documentació sobre la taula del que fins ara eren àudios i filtracions, i que demostren encara més com de podrides poden arribar a ser certes estructures de l'Estat. La ràbia i el fàstic que ens produeixen no ens aturarà pas i ho seguirem denunciant, combatent, caigui qui caigui, s'ofengui qui s'ofengui.

Fa uns dies, però, vam tenir una notícia positiva en aquesta lluita contra la guerra bruta: els Mossos han certificat i han corroborat l'espionatge amb Pegasus en tres casos concrets. I amb aquesta informació a la mà no només certifiquem que el que fa dos anys que denunciem era cert, sinó que es fa indispensable saber-ne l'autoria. Cal desclassificar tots els documents.

El seu, president, és el primer cas en què això ha passat parcialment, però volem saber-ho tot, perquè també ens dona la raó en aquesta batalla democràtica, en la defensa dels drets i les llibertats de tothom i del país.

Just en aquest mateix sentit, ahir fèiem un pas ple d'esperança per a molta gent que masses vegades ha sentit dir que era impossible. D'enemics en té molts, la llei d'amnistia, ja ho sabíem; però ahir vam tancar un acord que és una bona notícia sobretot perquè la fa més robusta jurídicament. Una llei d'amnistia que ben aviat serà una realitat. I celebrem que així sigui, perquè l'amnistia és el pas indispensable per poder afrontar de manera decidida la segona fase del procés per a la resolució del conflicte polític amb l'Estat, amb l'autodeterminació al centre, per molt que ara ens diguin també que és impossible.

President, com valora els darrers fets en la lluita contra la repressió i les clavegueres de l'Estat?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, el que hem vist aquests dies de l'anomenada «operació Catalunya» no ens sorprèn, però sí que el fet que es revelin no només els àudios, sinó que es revelin també la documentació, la trama i els detalls, posa a la llum l'obscuritat de com s'han utilitzat determinades estructures de l'Estat per perseguir l'oponent polític, i, més que l'oponent polític, per perseguir els qui defensem la independència de Catalunya i, sobretot, per estendre una amenaça de tipus mafiós perquè hi hagués determinades persones que no fessin el pas per defensar-la i, per tant, intentar amenaçar per evitar que aquest país pugui tenir totes les oportunitats de futur per davant.

Amb la publicació d'aquests documents s'ha demostrat que hi ha un substrat en una part de les estructures de l'Estat que avantposa la unitat d'Espanya davant de qualsevol altra consideració: davant dels drets fonamentals, davant dels drets de la ciutadania, davant fins i tot de la pròpia divisió de poders.

De fet, no és nou. Ho vam sentir en el discurs del rei del 3 d'octubre, que ho validava, i ho hem sentit en discursos d'obertura de l'any judicial, en què un expresident del Consell General del Poder Judicial deia que la raó última de la justícia a Espanya no era la defensa de l'estat de dret, era la defensa de la unitat d'Espanya –per tant, trencant tota concepció liberal i democràtica d'un estat que a l'Estat espanyol s'hauria d'aplicar. Per tant, cal anar fins al final. Que es reveli avui el que ha passat és important.

Com també l'espionatge portat a terme també per estructures de l'Estat contra l'independentisme. Hi ha hagut una autorització de desclassificació parcial de la documentació, en aquest cas, sobre l'espionatge del que vaig ser víctima. Veurem quin és el contingut. Haurem de seguir treballant per saber tota la veritat i, sobretot, perquè es depurin responsabilitats i es donin garanties de no repetició.

I en aquest camí tenim bones notícies, com la llei d'amnistia. És una excel·lent notícia que avui sigui encara una llei que s'aprovarà més forta i més robusta que quan va entrar a registre al Congrés dels Diputats i, per tant, que en garanteixi la seva aplicació.

I això el que ha de permetre és restaurar els drets perquè puguem tornar a debatre, a negociar i a seure en igualtat de condicions per abordar el futur polític d'aquest país, que passa –com hi estic compromès– per un referèndum sobre la independència de Catalunya. Aquest és el camí i aquest és el nostre compromís.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la celebració del gran premi de fórmula 1 a Catalunya a partir del 2027

317-00379/13

Formula la pregunta el senyor Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta, senyor president... Un país és la seva gent, les seves institucions, el seu territori –amb els seus pobles i ciutats–, la seva societat civil. Tot això és un país. També les seves tradicions, l'acumulació de la seva voluntat de ser al llarg del temps, sintetitzada a vegades en esdeveniments concrets: culturals, acadèmics, religiosos o esportius. Alguns d'ells, alguns d'aquests esdeveniments, són expressió de la potència del país, de la força del país, de la determinació del país, i esdevenen aparadors de les nostres capacitats, de la nostra capacitat d'obertura i d'acollida; de la nostra potència, en definitiva. I, d'aquesta manera, són un actiu per al conjunt del país i generen, a més a més, prosperitat.

Aquest és el cas del gran premi d'Espanya de fórmula 1, que es celebra des de l'any 91 al Circuit de Barcelona-Montmeló i que tenim concedit –com vostè recordava fa ben poc– fins al 2026. Ahir, senyor president, vam conèixer la celebració, a partir de l'any 2026 justament i fins al 2035, del gran premi a Madrid, el gran premi de fórmula 1 d'Espanya a Madrid, quan encara tenim pendent de renovació el de Catalunya, el que es celebra a Catalunya.

Senyor president, jo volia saber quin és el seu capteniment, el seu paper –el seu paper– i la seva posició amb relació a la celebració del gran premi de fórmula 1 a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, un país són moltes coses, i no podem reduir les oportunitats del país a una sola cosa, evidentment. Però totes són importants i, en el cas que vostè em menciona, el Govern i jo mateix hi estic implicat també per tal de que el que ja es celebra avui a Montmeló s'hi continuï celebrant a partir de 2027. Estem en negociacions amb l'empresa organitzadora de la fórmula 1 a nivell global. Hi ha una molt bona valoració de com s'ha estat treballant aquests anys. Si no hi hagués estat... Abans es feien les renovacions any rere any. Vam fer una renovació per cinc anys. I, a més, estem treballant també amb altres administracions perquè ens acompanyin en aquest camí.

Per tant, jo vull també llançar un missatge de confiança; confiança cap a la trajectòria d'aquests més de trenta anys de gran premi i confiança cap a, també, la fortalesa de Catalunya per atraure esdeveniments de primer nivell. Per tant, estem treballant i esperem tenir bones notícies. Però les bones notícies s'han de treballar, i és el que estem fent ara.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Vostè llança un missatge de confiança, i jo que ho celebro, però, miri, cinc coses.

Primer, més enllà de l'afició que un tingui per l'automobilisme, per la fórmula 1, recomano que no menystinguem aquestes coses, que són un símbol –en aquest cas, un símbol.

Segon, són expressió, com he dit, de la potència, de l'estat de situació d'un país. Són una mesura, també amb relació a altres territoris, de quina és la nostra posició relativa.

Tercer, jo li reitero la meua demanda de màxima implicació de vostè en aquesta qüestió.

Quart, faig un oferiment en seu parlamentària de col·laboració, de col·laboració lleial meua i del meu grup.

I cinquè i darrer, poso en valor –com vostè també ha fet, i l'hi agraeixo– el capteniment, l'actitud, la col·laboració d'altres administracions, en especial de l'Ajuntament de Montmeló, de l'Ajuntament de Barcelona i de la Diputació de Barcelona. Col·laboració de l'àmbit local, en definitiva, que, en altres casos –però això són figues d'un altre paner, en parlarem un altre dia–..., que a vegades no ha estat replicada adequadament pel seu Govern.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Parlar de l'atracció d'esdeveniments em permet explicar alguns dels que tindrem aquest any, que seran molt notables. La setmana que ve tenim la fira audiovisual més important d'Europa, que acollirà prop de setanta mil persones a Barcelona. Estava a Amsterdam fa uns anys i la vam portar a Barcelona en uns anys en què se'ns deia que anàvem perdent oportunitats, i l'hem tingut.

D'aquí a poques setmanes es celebrarà el Mobile World Congress, del qual jo crec que tots reconeixem l'aportació positiva no només durant uns dies, sinó també en termes de llegats. El calendari cultural de grans esdeveniments també serà extraordinari aquest any. Tindrem també la copa Amèrica. El gran premi d'aquest any, que es farà al voltant de Sant Joan, serà extraordinari també en termes de comparir-lo amb la ciutadania a tot arreu, i hi estem treballant.

Però això ens ha de servir per ensenyar unes banderes. El que també és molt important és que continuem treballant per l'increment d'exportacions, per l'increment d'inversions industrials al nostre país, per les inversions en l'àmbit científic i de recerca. N'hem tingut bones notícies: el Mare Nostrum, cofinançat per la Comissió Europea, el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat; el Centre de Teràpies Avançades que estem fent, tot en l'àmbit sanitari... La setmana que ve també tindrem bones notícies de projectes de país en l'àmbit sanitari.

I, per tant, aquest és el camí que hem de recórrer.

La presidenta

Gràcies.

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. Incorporat aquest nou punt de l'ordre del dia, sí que els hi faig avinent que hem aprovat l'alteració dels punts de l'ordre del dia del Ple i el punt 3 passa a les tres de la tarda. Els hi confirmo perquè cada un dels diputats..., perquè ho tinguin present.

Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a donar compte de la modificació en la composició del Govern

350-00010/13

Passem, doncs, ara al nou punt, compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per donar compte de les modificacions en la composició del Govern.

D'acord amb l'article 172 del Reglament i l'article 23.3 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat comparèixer davant el Ple del Parlament per donar compte

de les modificacions en la composició del Govern, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Pere Aragonès i Garcia.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, conselleres i consellers del Govern, diputades i diputats... Aquest país té moltíssims reptes per endavant. Tenim moltíssima feina a fer. Tenim un encàrrec de la ciutadania, de les eleccions del 14 de febrer del 2021. I l'encàrrec s'ha de complir i s'ha de treballar fins al darrer dia, i després, a partir d'aquí, serà decisió de la ciutadania i de la voluntat de cadascú si s'està, també, en disposició de poder-ho renovar.

Però aquest país té molts reptes per endavant i el Govern els entoma. Els entoma i volem posar-nos, doncs, amb tota la força, amb tota la intensitat i amb les millors eines per fer-hi front. I tenim unes carpetes obertes en els tres àmbits de negociació amb l'Estat que hem de portar a terme durant aquest 2024.

M'han sentit a dir reiteradament que per a aquest 2024 tenim grans objectius. Un objectiu és obrir la segona fase del procés de negociació amb l'Estat, un cop culminada el que és l'amnistia, per passar a parlar de sobirania. I parlant, per tant, posarem sobre la taula el referèndum. Requerirà capacitat negociadora i lideratge en els diferents rols en aquest àmbit.

Tenim dos àmbits també de negociació amb l'Estat que són claus. Un ja està embatat, ja hi estem avançant, que és el traspàs de rodalies; un traspàs que serà el més important des de que Catalunya va assumir les competències dels Mossos d'Esquadra, competències integrals de seguretat a tot el nostre país. I sabem, doncs, aquell desplegament, la complexitat que va tenir. Avui afrontem el desplegament del traspàs integral de rodalies i, per tant, també cal posar-hi tota la força.

I hem d'obrir, tal com hi ha el compromís, doncs, la discussió sobre els recursos financers de Catalunya. Amb una constatació: a Catalunya generem prou recursos per poder afrontar molts dels reptes que se'ns plantegen en aquest Parlament que té la societat catalana i que molt sovint no tenim disposició de gestionar avui. Cal acabar amb l'espoli fiscal de 22.000 milions d'euros. Per tant, obrir la negociació del que n'hem dit «finançament singular», que al final vol dir que Catalunya gestioni, recapti i administri els recursos fiscals que generen els treballadors, les famílies i les empreses d'aquest país per revertir en l'estat del benestar d'aquest país, per ser també una societat d'acollida i d'oportunitats, i per enfortir les oportunitats econòmiques per a tothom i afrontar els reptes de futur.

I al costat, també, hi hem marcat un altre objectiu fonamental: redoblar el compromís amb la llengua catalana, enfortir el seu ús social, dotar-la d'eines, des de l'audiovisual fins al reconeixement institucional, per exemple, en l'àmbit de la justícia, perquè tothom tingui el dret a ser atès en la seva llengua i, per tant, no hagin de canviar de llengua quan acudeixen, per exemple, a l'Administració de justícia, com malauradament passa avui.

I per afrontar aquests reptes més moltíssims altres que tenim, especialment, doncs, la situació de sequera, que és el que ens preocupa de forma més intensa a curt termini, però..., per afrontar aquests reptes, especialment en l'àmbit de la negociació de l'Estat, hem d'anar-hi amb tot el reconeixement, també, i també passa per un reconeixement institucional. I per aquesta raó, per enfortir els diferents mecanismes de negociació, ahir vaig nomenar vicepresidenta del Govern de Catalunya la consellera de la Presidència, Laura Vilagrà, que crec que té demostrada la seva capacitat política, capacitat de treball en àmbits molt diversos, i ara correspondrà que el rol polític que ja exercia la vicepresidenta sigui de molta més intensitat.

I per això comparec en aquest Ple, per donar compte d'aquest canvi en la composició del Govern. Certament, hi han hagut altres canvis dels quals no hauria de donar compte, no estic obligat a donar compte davant del Ple, però que també crec que és bo que puguem compartir. Canvis que s'han fet en la direcció de determi-

nades àrees que també són importants, des del gabinet jurídic..., o canvis que s'han produït en l'àmbit de mitjans de comunicació o patrimoni. Però, també precisament per impulsar els projectes estratègics de caràcter transversal, m'han sentit a dir moltes vegades que els departaments no han de treballar com a compartiments estancs, sinó que han de treballar per projectes compartits, perquè no hi ha fronteres nítides entre l'àmbit educatiu i l'àmbit del treball; no hi ha fronteres, no són compartiments estancs, l'àmbit de salut i l'àmbit de drets socials, i en podria posar molts exemples.

Per això, doncs, el director de l'Oficina d'Estratègia de la Presidència i del Govern, el senyor Sergi Sabrià, que ha estat impulsant aquests projectes i que avui també hi ha una part en aquests projectes d'interlocució amb la societat..., és bo que identifiquem els rols amb les tasques que efectivament es porten a terme. I, per tant, aquests projectes estratègics porten, doncs, a nomenar-lo viceconseller d'Estratègia i Comunicació del Govern.

Per tant, tenim molta feina aquest any fins al febrer del 2025. Fem-la, fem-la amb rols definits per a aquesta etapa d'oportunitats que tenim ara per completar bé la feina, com és el que pertoca.

Evidentment, en la línia de l'austeritat d'aquest Govern, no comporta un increment d'estructura i, per tant, doncs, ho fem amb l'estructura existent, com no pot ser d'una altra manera per, els recursos que tenim, utilitzar-los molt millor, per seguir servint la ciutadania, per aprofitar totes les oportunitats, per seguir creant ocupació –com mai abans, ho recordo: estem en rècord de xifres d'ocupació des de fa quinze anys–, per seguir batent rècords d'inversions i d'exportacions, per combatre la sequera produint més aigua que mai, per fer possible projectes estratègics com l'ampliació del supercomputador o el nou sincrotró o la nova fàbrica de preproducció de xips, com seguir apostant per incrementar l'habitatge assequible de lloguer al nostre país, com seguir enfortint els serveis públics en els àmbits de l'educació, de la sanitat, dels serveis socials, de la seguretat; com seguir compromesos amb el català amb mesures, amb recursos, amb grans acords i amb tota la fortalesa a favor de la nostra llengua.

Per tant, el Govern treballem. I treballem, doncs, amb forces renovades per complir amb la ciutadania.

Moltes gràcies. I molt bon dia a tothom.

La presidenta

A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de cinc minuts cadascun. Té la paraula, en primer lloc, el senyor Salvador Illa i Roca, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta, senyor president... Cap a on anem? Cap a on anem, senyor president? Caminem, ara més lent, ara xino-xano, ara anem una mica més ràpid, de tant en tant ens posem a córrer, no se sap molt bé si fugint d'alguna cosa o anant a algun lloc... Però, cap a on anem, senyor president? Quin és el nostre rumb? Quina és la nostra direcció? On va el seu Govern? On vol anar, vostè? On ens proposa que vagi a Catalunya? Aquesta és la pregunta que avui vostè tenia el deure de respondre, i aquesta és una pregunta que avui vostè no ha respost.

És més, ha sembrat dubtes; dubtes més que raonables, ateses les decisions que ha pres i els esdeveniments que ha protagonitzat els darrers dies. I si el que sembla és el que realment és, doncs, no anem bé.

I què és el que sembla? Què se'n desprèn? Què es dedueix dels canvis que avui vostè comunica a la cambra? Doncs que no només no està per la feina, per la sequera, per l'educació, per les energies renovables, per les infraestructures, sinó que està per les eleccions, que les eleccions són la seva prioritat. Decebedor! Però sobretot un gran error, un altre gran error de la seva presidència que Catalunya no mereix.

De la mateixa manera que quan hi ha fum hi ha foc o que les fulles no es mouen sense vent, i si es mouen hi ha vent, quan algú, essent president –essent president–..., i, miri, no és res personal, però quan algú és reconegut com a president no ha de ser nomenat candidat. Quan algú, essent president, és nomenat candidat i força l'ascens a viceconseller –per què no a conseller?– del seu director de campanya, és que està en mode electoral. (*Aplaudiments.*) Dos i dos són quatre, i tot plegat, faves comptades.

Enmig d'una sequera per a la que no estem preparats, necessita Catalunya això? L'estratègia que li marcarà el nou viceconseller pensarà en resoldre, en prendre les decisions necessàries per fer front a la sequera o pensarà en els seus interessos electorals? Per sortir de la cua –de la cua– en educació, el seu Govern pensarà en prendre les decisions que convenen perquè Catalunya recuperi excel·lència educativa o pensarà en els seus interessos electorals? Per tirar endavant les infraestructures que necessita el país –aeroportuàries, viàries o ferroviàries–, l'estratègia serà no amoïnar ningú, no incomodar cap col·lectiu i, per tant, no fer res o farem alguna cosa? No anem bé. I això no és el que Catalunya necessita.

Dit això, que és el rellevant –cap a on anem–, sobre els canvis que ha comunicat avui vostè, sis coses molt ràpides. És el tercer canvi de govern –un parany–: octubre del 22, quan va col·lapsar el seu Govern de coalició; juny del 23; gener del 24. En fi, d'estabilitat no en podem parlar massa, quan es tracta dels seus governs.

Segon. Respecte absolut a que s'organitzi vostè com tingui per convenient i com vulgui. I felicitació, *fair play* a la senyora Vilagrà per la seva nova responsabilitat i desitjos d'èxits.

Tercer. Com ja he explicat, tot plegat indica que estem en mode electoral. I –ho dic sincerament– tant de bo m'equivoqui i tant de bo l'hi hagi de reconèixer des d'aquest faristol dintre d'alguns mesos.

Quart. Doncs una sospita també marcada per..., en fi, que aquesta remodelació de govern ve marcada per equilibris de partit. De fet, va en paral·lel a canvis en el seu partit. Però Catalunya no necessita... En fi, Catalunya necessita algú que pensi en Catalunya, no en els equilibris del partit del president de la Generalitat.

Cinquè. Doncs la seqüència temporal és tan reveladora com delatora. Primer el nomenen candidat, i llavors fa els canvis de govern, pensant en lo que necessita el candidat, no en lo que necessita el president del Govern. (*Pausa.*) Sí, sí, la seqüència és aquesta. Vostè pot dir-ho com vulgui, però la seqüència és aquesta. Primer, candidat; canvis al Govern pensant en el que necessita el candidat, no en el que necessita el president de Catalunya. Cap on anem?

I sisè. És obvi, però jo em veig en l'obligació de recordar-ho: segueix tenint trenta-tres diputats. Ha fet tres canvis de govern i no ha incrementat els diputats. Segueix tenint trenta-tres diputats de 135 –de 135.

Miri, vull acabar reiterant o explicant què farem des del meu grup parlamentari. Seguirem construint una alternativa. I ho seguirem fent amb mà estesa, amb política útil, i intentant que Catalunya no pagui els errors de la seva presidència. Hi haurem d'afegir alguna hora extra per vetllar que el seu Govern no sigui el seu comitè electoral.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara el senyor Albert Batet i Canadell, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

President, membres del Govern... Home, avui ens ho han posat una mica fàcil, eh?; una mica fàcil, aquesta remodelació. I, per tant, escolti'm, no farem llenya de l'arbre caigut, però això no vol dir que haguem de dir algunes coses.

La tercera remodelació en un any; ja hem superat el tripartit. És a dir, el camí –el camí–, la guia..., ja veiem cap a on ens porten. Però aquesta última és canviar per no

canviar. Perquè vostè aquí ho ha sortit a explicar, però no ha explicat els motius, la motivació dels canvis del Govern. És canviar-ho tot per no canviar res. Allò de Lampedusa, eh?, i de... En tot cas, ha decidit cap de campanya i qui anirà de número 2 a la seva llista. Això és el que deuen haver decidit en aquests termes.

I aquest canvi de govern no enforteix les institucions –no enforteix les institucions–, perquè el respecte i el prestigi de les institucions també és no utilitzar-les de forma partidista amb interessos de partit, que és el que hi ha darrere d'aquesta remodelació, d'aquest canvi de govern, que respon a equilibris de partit, pensant més en la campanya que en el Govern. I si volia canviar de portaveu, canviï de portaveu, no cal nomenar un viceconseller –amb tot el respecte i estima pel senyor Sabrià. Perquè, clar, té projectes estratègics. I avui ja ha fet la seva primera entrevista i hem vist que el projecte estratègic del Govern és criticar Junts per Catalunya. (*Aplaudiments.*) Perquè és a lo que s'ha dedicat el senyor Sabrià, a fer... Si aquest és el projecte estratègic del Govern, és obvi que no ens hi trobaran. Perquè vostè diu que tenien un encàrrec, un encàrrec que va possibilitar la seva investidura, i els dos grups que van fer possible això van trencar-li el suport, president.

I tot continua igual: dèbils; no compleix els acords del Parlament; no liderem els projectes de país i ho fem de forma acomplexada; la responsabilitat sempre és dels altres, quan no dels ajuntaments, quan no de Convergència i Unió, quan no... Escolti'm, sempre, la responsabilitat, la culpa és dels altres –sempre, sempre. La senyora Capella diu que sí. (*Rialles.*) I, a més a més, amb una actitud servil davant el Govern de l'Estat espanyol, que fins i tot el seu Govern o la seva actual vicepresidenta arufen el nas davant d'un acord per assumir noves competències des del Govern de Catalunya.

Per moltes remodelacions que facin, res no canviarà, perquè, com li vam dir al debat de política general, el que calia era un canvi de rumb de fons en el si del Govern, i mentre això no passi, la situació d'agonia serà la mateixa.

Perquè si volen solucions als problemes de la gent, home, en comptes de nomenar un viceconseller d'Estratègia i de Comunicació –que ja li dic que no és el problema del Govern, el problema és de gestió– home, nomenin un viceconseller de la sequera; nomenin un viceconseller per fer front als mals resultats de l'informe PISA; nomenin un viceconseller per veure com s'han de fer les oposicions, ja que la vicepresidenta, d'això del procés d'oposicions, no se n'acaba de sortir; nomeni un viceconseller per veure com podem resoldre els problemes dels professionals de la salut; nomeni un viceconseller per veure..., escolti'm, potser allò..., com es deia allò?, allò de..., el pacte de claredat, no?, que ja no..., ni en parla, del pacte de claredat; nomeni un viceconseller per veure els resultats de la taula del diàleg de l'anterior legislatura, a veure quins eren; nomeni un viceconseller per veure què... I acabo. L'haguessin pogut nomenar de moltes coses i han decidit fer-ho d'Estratègia de Comunicació.

I acabo. Senyor Illa, amb tot el respecte, el Partit Socialista i vostè són responsables d'aquesta situació actual: són el salvavides del Govern, són el soci lleial del Govern. Diu: «El senyor Aragonès té trenta-tres diputats.» És cert. Però té trenta-tres diputats i el Partit Socialistes de Catalunya (*aplaudiments*) i el Salvador Illa que fan de salvavides quan el Govern ho necessita, siguin els pressupostos de la Generalitat, siguin les UTS o siguin els tripartits que ja estan fent a l'Ajuntament de Barcelona, que van fer a la Diputació de Barcelona, que van fer a la Diputació de Tarragona, que han fet a la Diputació de Lleida, que han fet a tants ajuntaments, com el de Reus i Tortosa, entre d'altres.

I ja veiem quin és el camí, quin és el recorregut. Junts per Catalunya sabem –i ho vam decidir– que no es pot ser al Govern i ocupar el poder a qualsevol preu. Nosaltres no actuarem d'aquesta manera. I sàpiguen que estem preparats, perquè, veient com actuen Esquerra Republicana i el Partit Socialista, queda clar que l'única alternativa per tenir un país millor i un país més lliure és Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gracias, presidenta. Bueno, señor Aragonès, una vez más una comparecencia suya llena de falsedades, de embustes, nada a lo que no nos tenga ya acostumbrados su talante habitual. Pero yo le reconozco que ese talante de la mentira y del eufemismo es digno de su socio –se lo reconozco. Es usted cada día más parecido al señor Pedro Sánchez.

Yo le reconozco que, cuando comunicó que iba a comparecer, aspiraba a que fuera para disolver su Gobierno, para que convocara elecciones y, de una vez por todas, pudiéramos poner fin a esta etapa de desastre a que todos ustedes están conduciendo a Catalunya. Pero al ver que usted no ha sido capaz y no ha sido valiente, aspiraba, al menos, que disolviera o, al menos, cerrara algunas de sus consejerías, eliminara alguno de sus directores generales, porque son inútiles para el día a día de los españoles, lo único que hacen es costar mucho dinero para el erario público y contribuir a lo que ustedes hacen de manera sensacional, que es enfrentar a los catalanes.

Podría haber acabado con la *conselleria* de Feminismes, con la de Acció Exterior, con la de Acció Climàtica, o con el director general que tiene por ahí, que lo único que hace es ahondar en la desmemoria histórica. O incluso podría haber destituido al responsable o a los responsables del fracaso de la educación en Catalunya. Pero no. Tercera vez que usted plantea aquí cambios en el Gobierno que, como le he dicho, se convierten en una comparsa de mal gusto.

Por eso no voy a entrar a valorar el detalle de esos cambios de su Gobierno, porque vivimos momentos de extrema gravedad, vivimos momentos en los que ustedes, de la mano del Partido Socialista, están protagonizando un golpe de Estado, están liderando un cambio de régimen por la puerta de atrás y quieren volar todos y cada uno de los resortes de nuestro Estado de derecho. Por eso sus cambios no tienen importancia alguna; entre otras cosas, porque usted, señor Aragonès, no manda ni en su Gobierno ni en su partido, usted es un títere del señor Junqueras –acéptelo, no pasa nada. En las tres reformas que usted ha hecho en su Gobierno, lo único que ha hecho ha sido ascender o descender fanáticos en función de las necesidades de su partido, pero ni una solución a los grandes problemas que tienen los catalanes. Usted sigue trabajando abiertamente contra la seguridad, contra la libertad, contra la prosperidad de todos los catalanes.

Pero es que usted, además, sigue hablando en nombre de todos los catalanes. Habla con eso que dice usted de *la Catalunya sencera*. ¿Pero usted qué ha hecho por *la Catalunya sencera*? ¿Se lo digo yo? En los últimos meses, trabajar permanentemente y abiertamente para pactar la amnistía para terroristas separatistas. Eso es el proyecto que usted ofrece al conjunto de los catalanes, mientras desprecia todos aquellos que soportaron los ataques y los destrozos de una banda de terroristas delincuentes. Siempre todos ustedes, separatistas de un color o de otro, de la mano del señor Illa, siempre al lado de los delincuentes (*aplaudiments*), sean de la calle Calabria o de la calle Bofill, señor Aragonès.

Pero la gran pregunta es ¿a quién va amnistiar usted después? ¿Qué delincuentes va a intentar salvar? Primero salvó a los millonarios golpistas, a todos sus amigos, para después amnistiar a los terroristas. En definitiva, su único proyecto que ofrece al conjunto de los catalanes es proteger a los suyos, proteger a todos los amigos del separatismo. ¿Y quiénes pagan las consecuencias? Los catalanes corrientes, que ven todos sus servicios públicos, su seguridad, su prosperidad y su libertad amenazados por su sectarismo y por su falta de rigor político.

Mientras tanto, usted sale aquí y habla de los grandes objetivos que tiene por delante. Habla de esa segunda fase de negociación. No, deje los eufemismos. La se-

gunda fase de extorsión al Gobierno de la nación, que eso es lo que ustedes hacen de manera maravillosa. Habla usted de hablar..., de redoblar, mejor dicho, los esfuerzos para el uso del catalán o para afrontar la sequía. Pero es que usted sigue sin hablar de los verdaderos problemas de los catalanes. Ni una palabra, ni un cambio para abordar la inseguridad creciente, ni un planteamiento para acabar con el expolio fiscal que somete a las clases medias y a las familias trabajadoras de los catalanes, ninguna medida para acabar con esa burocracia excesiva, para acabar con las imposiciones climáticas o la crisis del mercado de la vivienda. Ninguna urgencia atendida por parte de usted y de su Gobierno, señor Aragonès.

Por tanto, lo único que le quiero decir –y acabo– es que convoque elecciones; ponga fin, de una vez por todas, a esta gran mentira; devuelva la voz, de una vez por todas, a los catalanes para que de verdad algunos lideremos la alternativa que merece Cataluña y que algunos se llenan la boca de representarla, pero que traicionan abiertamente, día a día, al conjunto de los catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula ara la senyora Mar Ampurdanès i Gutiérrez, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Gràcies, presidenta. President, membres del Govern, diputats i diputades, avui, novament, vostès ens presenten una petita reforma del Govern movent algunes peces per donar una mica de joc i, en definitiva, per enviar un missatge a tota la ciutadania, entenem nosaltres, a la premsa i també a la resta de partits, de que aquí no hi haurà eleccions anticipades. I fan un moviment per demostrar fortalesa, mentre tothom al seu voltant els retreu debilitat, confirmant un cop més que la seva voluntat és esgotar la legislatura.

Nosaltres no entrarem a valorar aquests canvis en el Govern, que entenem que tenen poc a veure amb el gir que nosaltres fa temps que exigim, però sí que els volem recordar que el nom no fa la cosa i que si vostès estan compromesos en fer polítiques d'esquerres i independentistes han d'aprofitar la recta final d'aquesta legislatura precisament per demostrar-ho. Els emplacem així, de nou, a fer de l'independentisme un projecte de futur. I això saben que els ho diem en públic i els ho diem també en privat, amb la mateixa honestat i amb la convicció sincera que és el que la gent treballadora i el país necessiten.

I per què volem la independència? Doncs ho volem recordar, perquè a vegades sembla que perdem una mica el rumb. Nosaltres la independència la volem per construir una república al servei de la gent treballadora del país, per garantir el dret a l'habitatge, per controlar els preus dels productes bàsics perquè tothom hi tingui accés, perquè l'aigua i la llum siguin recursos públics per satisfer les necessitats de tothom, per tenir un servei cent per cent públics, una sanitat i una educació de qualitat, i per tantes altres qüestions que dins l'Estat espanyol sabem que no tindran una resposta.

Si d'alguna cosa ha de servir precisament la recta final d'aquesta legislatura és per retornar al Parlament la sobirania de què ha estat buidat en els darrers temps; per reafirmar que cal fer política des del país i per al país, superant els límits que ens imposa l'Estat i no pas adaptant-nos-hi, i per actuar amb valentia per garantir drets i dibuixar un futur d'esperança per a la gent del país i no pas intercanviant cromos amb Madrid per consensuar qualsevol proposta per a Catalunya.

El que ens preocupa als catalans i les catalanes és arribar a final de mes. I què vam fer la CUP? Doncs posar sobre la taula la renda bàsica universal. El que ens fa patir també és poder pagar la factura de la llum. I en resposta a això, la CUP va proposar L'energètica pública, que avui comença a caminar i podem dir que és una realitat malgrat que quedi molt camí per recórrer. Allò que ens treu la son a la majoria

dels catalans i catalanes és tenir un lloc on viure. I nosaltres proposem, per a aquests propers pressupostos, destinar com a mínim 1.000 milions d'euros a l'habitatge públic i aturar els desnonaments.

Aquestes, aquestes són les claus del final de la legislatura. O el Govern escolta les treballadores del sector sanitari que avui novament es manifesten a les portes d'aquest Parlament, i se centra en reforçar el sistema sanitari públic, o es marca com a prioritat el Quart Cinturó, en plena crisi climàtica. O sumem per fer front a la sequera, millorant els sistemes de reg en el sector de la pagesia, per exemple, o avançant cap a la municipalització de l'aigua, o agafen la mà dels que segueixen capficats a fer el Hard Rock, un macrocasino que portaria consum d'aigua desmesurat mentre no sabem si tancaran les aixetes de casa nostra, i un projecte que no s'aguanta per enlloc i del que cal certificar la mort.

El suport de la CUP no és suficient per sumar majories en aquest Parlament –i nosaltres ho sabem, som els primers que ho sabem–, però sí que és imprescindible si es volen tirar endavant polítiques independentistes o polítiques d'esquerres. Per fer això, comptin amb nosaltres, els ho diem sincerament; però per desplegar l'agenda del negacionisme climàtic i amagar els problemes reals sota la catifa, ja saben que poden pactar amb el PSC, un partit que, també ho volem dir, es troba inclús més a la dreta que el Partit Socialista Obrer Espanyol. I saben que la nostra mà segueix estesa per construir una agenda social pròpia a favor dels treballadors i treballadores i de la llibertat del nostre poble.

Els propers pressupostos són segurament, en aquest sentit, l'última oportunitat de la legislatura per fer avançar el país, i els direm una cosa, una reflexió que voldríem compartir amb vostès: aquí dins és més fàcil limitar-se a ser uns simples gestors que no molestin els rics o els poderosos que actuar amb sobirania per defensar els interessos de la majoria, de qui no té accions de grans empreses. Però nosaltres hem vingut a fer un país millor, amb totes les dificultats que això comporti.

Centrin els esforços en donar resposta a les necessitats de la majoria de la població; siguin valents; escullin bé les aliances per remar en aquesta direcció i la CUP hi serà per aprofitar aquesta darrera oportunitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara la senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. President, bon dia novament. Jo crec que el que estan fent és tan evident que, d'alguna manera, tots els grups que m'han precedit anem dient pràcticament el mateix, encara que siga a la nostra manera. Mire, ahir vostè va anunciar la que ja és la quarta remodelació del Govern en tres anys de legislatura. I cada vegada que vostès fan una remodelació, sempre diuen que és per donar-li embranzida al Govern; aquesta embranzida després no la veiem enlloc. Esperem que aquesta vegada tinguem més sort, perquè això vol dir que el país anirà millor.

Però és que, a més, aquesta remodelació arriba dos dies després que vostè haja sigut avalat pel seu partit com el proper candidat de la Generalitat; una decisió bastant inaudita, si pensem que encara falta un any per a la celebració d'aquestes eleccions i perquè, a més, segons va dient, sembla que no hi haurà avançament electoral. Per tant, és com que res s'aguanta.

Per tant, president, la pregunta que s'imposa és evident: a partir d'ara, cada decisió que vostè prenga la prendrà com a candidat o la prendrà com a president? Serà pel bé del partit o serà pel bé del país? Aquestos canvis que vostè ha fet al Govern li convenen al país o li convenen a vostè? I l'última: s'està vostè muntant el comitè de campanya al Govern? Perquè, clar, és que amb els últims moviments que vostès han

fet tot ens porta a pensar això, perquè, a més, els moviments que han fet serveixen per reforçar Presidència i per reforçar Comunicació.

Ens ha dit que aquestos canvis, aquestos moviments, en teoria, serveixen per a afrontar els grans reptes que té, segons vostè, el país enguany. Ha destacat el finançament singular per a Catalunya, el traspàs de rodalies, fer avançar el català i fixar les condicions per al referèndum. Sobta, aleshores, que vostè no haja convertit en vicepresidenta ni la consellera d'Economia, ni la consellera de Territori ni la consellera de Cultura, i que vostè, encara, a hores d'ara, no haja convocat la taula de partits a Catalunya per parlar de l'acord de claredat.

Sincerament, jo comence a pensar que davant la incapacitat del seu Govern de gestionar la crisi educativa del nostre país –d'un gran calat i que, evidentment, ens porta a una profunda preocupació–; la incapacitat de gestionar el col·lapse de la sanitat pública, malgrat tindre el pressupost de Salut més alt que s'ha tingut mai –estem parlant d'11.700 milions d'euros; i ho sabem bé, perquè nosaltres, en l'anterior negociació, ens vam entestar que això fos així–, i la pitjor sequera que ha tingut mai la nostra història; en definitiva, davant la seua manca de model per al país, vostè ha decidit fiar-ho tot a la negociació amb l'Estat.

I això estaria bé si vostès estiguessin liderant, si estiguessin governant Catalunya, si estigueren resolent els problemes, si estigueren transformant la realitat; en definitiva, si estigueren millorant-la. Però és que estem veient que això no és així i molt em temo que, senzillament, vostès estan en l'enèsim intent d'aquest Govern de poder aixecar cap i que aquesta siga la seua carta de presentació de cara a les properes eleccions catalanes.

I acabe, president. Catalunya necessita un govern fort i un govern sòlid, i no un govern que un any abans ja està pensant en les properes eleccions.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Doncs, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señor *president*... Bueno, los retoques cosméticos no engañan, señor Aragonès. Usted dota de mayor relevancia pública a la señora Vilagrà y al señor Sabrià, con quienes ya trabajaba estrechamente; pero es una operación de imagen, es una operación absolutamente de apariencias, es hasta electoralista, como se ha dicho aquí, con usted recién nombrado candidato.

Yo me pregunto qué utilidad tiene, real, para la ciudadanía que usted cambie al señor Sabrià de director de su oficina a *viceconseller*. Yo no lo sé. A lo mejor es porque ustedes prevén que el señor Sabrià acabe investigado, si no lo está ya –y no lo sabemos–, por el caso Tsunami. El señor Sabrià puso un tuit el 14 de octubre del 2019 animando a ir a ocupar el aeropuerto. A lo mejor esta es la pretensión clásica de Esquerra Republicana, de decir: «Oye, mira, si lo imputan lo blindamos con un aforamiento ante el Tribunal Superior de Justicia y aquello que se retrasa.» O, si no, simplemente hacerse ustedes las víctimas para el hecho, el caso supuesto de que al señor Sabrià se le acaben pidiendo cuentas de todo aquello que ustedes organizaron en su día. Simplemente, victimizarlo. Y no pongan esas caras de asombro, señor Aragonès y señora Vilagrà. Ustedes estaban en el ajo. El señor Wagensberg está investigado, la señora Rovira está investigada. Ustedes ya intentan afinarse las imputaciones y mirar por la amnistía, pero es obvio que estaban ustedes, todos, en ello.

Y eso es de lo que Ciutadans se queja, de que ustedes están arruinando a Cataluña, que ustedes continúan con la..., digamos, el enaltecimiento de todas aquellas personas que participaron en algo que ha dividido a nuestra sociedad, que ha hecho huir a nuestras empresas y que impide que vengan empresas e inversores a invertir en Cataluña. Eso es lo que está ocurriendo realmente en Cataluña. (*Remor de veus.*)

Ese es el efecto y la sensación que dan ustedes cuando siguen encastillados, cerrados en esa menos de la mitad de Cataluña que ustedes representan. Persisten en el error: no gobiernan para todos, gobiernan solamente para los suyos.

Mire, yo casi haría una referencia aquí a estas calificaciones de terrorismo que son tan discutidas por ustedes, por algunos jueces. Bueno, mire, yo lo que sé –yo lo que sé– es que el artículo 573 del Código penal sanciona como terrorismo conductas como las que se imputaban a los CDRs a los que ustedes, todos, aplaudieron aquí en este Parlamento, cuando fueron detenidos y no sabían todavía qué había contra ellos, si había una tenencia o una..., de sustancias para hacer explosivos. Y ustedes se abrazan a terroristas. Eso también es evidente, y van con ellos, con sus sucesores a las elecciones.

Por lo tanto, eso es lo que daña Cataluña. Eso es lo que nos divide, esa persistencia de ustedes en algo que no piensa en Cataluña toda. Usted siempre dice: «*Governem per a tots els catalans.*» No. Mentira, no es verdad. No es verdad, señor Aragonès. Y estos retoques cosméticos..., al final tienes que buscar dónde está la causa de estos retoques y a lo mejor la tenemos que encontrar en esas adhesiones a la causa que ustedes tienen.

Miren, ha mencionado usted aquí también, por decirlo, esa necesidad imperiosa de hacer el catalán en la Administración de justicia superimperioso. Ya lo he dicho muchas veces: en más de veinticinco años de ejercicio profesional en los juzgados y tribunales, jamás he visto un problema porque nadie se expresase en catalán o en castellano ante los tribunales. Eso sí, van ustedes con la colaboración del Partido Socialista a expulsar de la sociedad catalana, de los empleos públicos, a cocineros, a clarinetistas o a quien sea, si no supera los exámenes que ustedes pongan. Eso es lo que ustedes van a hacer.

No se van a ocupar de educación, no se van a ocupar de sanidad, de dependencia, de infraestructuras, de renovables. Para nada de eso sirve esta supuesta remodelación de su Gobierno. Y también le digo una cosa: ustedes no necesitan gobernar bien. Ese año ansiado lo van a tener, porque van a tener el apoyo del Partido Socialista durante todo ese año, porque, igual que ellos están cautivos de su apoyo en Madrid, igual que el señor Sánchez está cautivo de su apoyo en Madrid, ustedes lo están del señor Illa aquí.

Hay una alternativa de futuro...

La presidenta

Gràcies...

Carlos Carrizosa Torres

Acabo ya, presidenta. Hay una alternativa de futuro, y es Ciutadans. (*Remor de veus.*) A lo largo de este año les esperamos...

La presidenta

Gràcies...

Carlos Carrizosa Torres

...para ese cambio que ustedes no suponen y que el Partido Socialista tampoco.

La presidenta

Té la paraula, ara, la senyora Lorena Roldán Suárez, en nom del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bien, yo, presidente, señor Aragonès, reconozco que ayer, cuando salió usted en rueda de prensa, la verdad es que pensábamos que iba a convocar elecciones, que nos iba a ahorrar un año de agonía, porque la verdad es que la situación para tirar cohetes no es. Yo ya sé que usted viene aquí e intenta sacar pecho de supuestos logros, pero la realidad es bastante diferente a lo que usted nos cuenta Pleno tras Pleno. En lugar de eso, usted lo que ha decidido ha sido para-

petarse un año más. Nos lo ha vuelto a repetir hoy aquí, que la legislatura va para largo, que piensa agotarla. Pues bueno, seguiremos en esa agonía y veremos a ver cómo sobrevive usted, porque, por ejemplo, en el último Pleno, la *consellera* Mas nos dijo que podían presentar los presupuestos ese mismo día si hacía falta y estamos ya a veintipico de enero y aquí nadie ha oído hablar de nada. Sabemos que tienen ustedes contactos por ahí, pero la verdad es que con el resto de grupos no han hablado y ya veremos a ver cuándo presentan esos presupuestos. Aunque es verdad que yo no dudo que el Partido Socialista, como siempre, saldrá al rescate de Esquerra Republicana.

Como le decía, usted lo que ha hecho ha sido reforzar las funciones de la hasta ahora *consellera* Vilagrà, reconvertida en vicepresidenta, y usted nos hablaba de unas «carpetas abiertas», creo que ha utilizado esta expresión. Y nos ha dicho que eran la financiación –un nuevo modelo de financiación–, el traspaso de Rodalies y el fortalecimiento del catalán, que también le digo: dejen ya de obligar a la gente a hablar en catalán, porque es que están consiguiendo el efecto contrario. Ustedes han conseguido, con su obsesión, que la gente entienda el catalán como una lengua antipática. Entonces, replantéense el tema del fortalecimiento, porque les digo que no les está funcionando y encuesta tras encuesta, especialmente entre los jóvenes, lo estamos viendo.

Entonces, usted dice: «Carpetas abiertas.» Oiga, yo pensaba que iba a hablar de las necesidades y de las urgencias que tiene Cataluña. Hablemos de sequía, que es que van ustedes también aquí dando bandazos; hablemos, por ejemplo, de pobreza infantil, que estamos en unas cifras que son realmente terroríficas; hablemos de fracaso escolar; hablemos de los resultados PISA, que insisto que no saben ni cómo resolverlo; hablemos, por ejemplo, también de los problemas de inseguridad; hablemos, por ejemplo, de la huelga de sanitarios, que están hoy en la puerta del Parlamento reclamando también a la *conselleria* de Salut esas mejoras y revertir esos recortes que llevan tantísimos años y que les están ocasionando no poder realizar sus tareas en la mejor de las condiciones. Esas deberían ser las carpetas abiertas y no el chantaje constante y continuo al que ustedes tienen sometido al Partido Socialista. Que no me extraña que lo hagan, porque, claro, como se presta gustoso a todo lo que ustedes piden... No hay más que ver la vergüenza de lo que ocurrió ayer con estas enmiendas en la ley de amnistía, que incluso se permiten redefinir lo que es terrorismo y lo que no. Ustedes han nombrado a una vicepresidenta para seguir chantajeando al Gobierno de Pedro Sánchez. Ni más ni menos. Y las carpetas abiertas, sinceramente, creo que deberían ustedes replantearse, insisto, las prioridades y las urgencias que tiene Cataluña en este momento.

Respecto al nombramiento del señor Sabrià, de verdad, es que viendo el historial y el currículum que tiene el señor Sabrià, se lo han recordado hace un momentito... Recordemos cómo el señor Sabrià, desde este propio Parlamento, siendo diputado y además, si no me equivoco, portavoz de Esquerra Republicana, dio instrucciones a los catalanes para boicotear el aeropuerto, para ocupar el aeropuerto. Esos son los perfiles que escoge usted, según dice, para mejorar la vida de todos los catalanes. Sinceramente le digo que hubiera sido mejor que nos hubiera ahorrado este año que falta de legislatura, hubiera sido mejor que aceptara y asumiera, de una vez por todas, que son un gobierno en minoría y que además ahora va a remolque de Puigdemont, que marca la agenda del Partido Socialista, pero también les está marcando la agenda a ustedes.

Y, por cierto, yo, cuando venga aquí..., intente ahorrarse algún tipo de expresión como que esto no nos va a costar ni un duro. Ha dicho: «Esto no va a costar nada porque seguimos en la línea de austeridad *d'aquest Govern*.» Oiga, de verdad, la línea de austeridad... Ustedes han aumentado las subvenciones a medios extranjeros en 900.000 euros entre Francia y Andorra. Más de 300 millones en TV3. Propaganda interior, propaganda exterior. Nueva embajada en Seúl, hace unos meses, que us-

ted mismo inauguró. Oficinas de expresidentes que nos cuestan a todos un ojo de la cara. Casi medio millón de euros que se han gastado en la última Diada. ¿Y viene usted aquí a hablar de la línea de austeridad? Sí, vamos, una austeridad espartana. De verdad, insisto, señor Aragonès, piénsese un poquito mejor las expresiones y, sobre todo, repiense las prioridades de Cataluña, porque le aseguro que las suyas no coinciden con las de las familias de catalanes.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara el senyor Josep Maria Jové Lladó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. President, moltes gràcies per la celeritat de la seva compareixença, preceptiva, per explicar-nos els canvis que ahir va anunciar en l'estructura del seu Govern. Canvis per reforçar el perfil institucional del Govern, en la seva estructura política, en la coordinació i per esmerçar fins l'últim minut del mandat per fer tanta i bona feina com sigui possible. President, ahir va tornar a donar un missatge clar i contundent a la ciutadania del país, de la mateixa manera que ho va fer, ara fa quinze mesos, apostant per un govern fort, plural, de via àmplia, amb incorporacions de perfils provinents de tradicions polítiques diverses. Reforçar el Govern avui és millor que entestar-se a debilitar-lo. Estabilitzar el Govern fa quinze mesos era millor que abandonar-lo.

Amb els canvis que avui ens ha presentat, president, enforteix el Govern per encarar el darrer any de legislatura amb tota la determinació i garanties. Un encert, al nostre entendre. Un encert, sí, en les formes, en el moment, en el contingut i en les persones escollides. Enhorabona, vicepresidenta Laura Vilagrà. Enhorabona, viceconseller Sergi Sabrià. Fa gairebé trenta anys que ens coneixem, des de les JERC i de la universitat, i durant tots aquests anys hem compartit mil batalles i ens en queden moltes encara per lliurar. Hem viscut grans moments plegats plens d'alegria i esperança, com avui; també de molt dolorosos, especialment els darrers anys, amb la repressió que ens han fet ser com som i ser on som, i ser-ne molt conscients. I tot el que hem compartit em fa dir, sense por d'equivocar-me, que amb el vostre nomenament, de visió política, estratègica i de defensa d'un país lliure i més just socialment no en faltarà. I des d'aquest faristol puc assegurar que la determinació, el compromís, el rigor i la generositat de la nova vicepresidenta i el nou viceconseller seran, continuaran sent les senyes d'identitat de la seva actuació política.

President, amb la seva decisió reforça l'acció d'un govern sòlid, que compleix, que construeix consensos i que aconsegueix fites per a la ciutadania, tant en el dia a dia com en el seu camí cap a la independència. Encarrilem, doncs, l'últim any i aprofitem-lo fins al final. Feina, feina, feina i més feina. I tallem d'arrel les especulacions, qualsevol dubte interessat, qualsevol intent de sembrar incerteses. Ahir es va certificar el que hem dit tantes i tantes vegades: som aquí per treballar al servei de la gent d'aquest país, de tothom, sense exclusions. Que enrobustir el Govern deixi clar a l'oposició que, malgrat que els pesi, tenim la intenció de culminar el mandat.

Encarem, doncs, el darrer any de la legislatura amb la satisfacció d'haver fet la feina i l'esperança d'acabar-ne molta més, al Govern i al Parlament, però conscients també dels reptes a què ens estem enfrontant, que no són ni pocs ni senzills. Per això celebrem, president, que el Govern faci un pas endavant per pilotar-ne d'immediats, com la sequera més greu que ha viscut mai aquest país, l'amenaça de l'extrema dreta, que, parlant una o altra llengua, s'ha envalentit arreu dels Països Catalans i fa virar a la dreta tanta i tanta gent –també en aquest hemicicle–, i continuar dotant-nos de més eines en habitatge, de millorar els resultats educatius com hem convingut, i d'enfortir més i més la sanitat pública i l'atenció sociosanitària. Però també,

president, per afrontar oportunitats esperançadores per a la ciutadania i el futur del país i que requereixen força negociadora i visió estratègica.

Ara que encetarem la segona fase de resolució del conflicte polític amb l'Estat, un cop aprovada i implementada la llei d'amnistia per votar en referèndum; ara que comença un esperat traspàs de rodalies per oferir el servei que es mereix la gent que agafa el tren cada matí, i ara que el finançament singular per a aquest país pot tornar a ser clau de volta per avançar, oportunitats i reptes. Perquè és el moment d'alinear les forces amb visió estratègica i de país, culminar aquells projectes que requereixen la participació del conjunt de la ciutadania i d'altres administracions, enfortir i aprofundir en la negociació i en la defensa dels interessos de Catalunya. No és moment de retrets estèrils. La gesticulació d'alguns, d'aquests darrers dies, no ens servirà d'excusa per posar pals a les rodes.

President, continuarem endavant amb la tasca de governar el país, servir la gent, resoldre problemes i enfilars les transformacions. I de fer-ho amb un govern tan ben preparat com sigui possible. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, president, vicepresidenta, conselleres, consellers, estarem aquí al seu costat per empènyer a fer aquests canvis i bastir des d'aquí majories àmplies.

I acabo. Vicepresidenta, viceconseller, Laura, Sergi, sé que per a vosaltres és un honor assumir les responsabilitats que us ha encomanat el molt honorable president i que actuareu no només amb lleialtat al país, sinó amb uns principis insubornables de justícia i democràcia. Ens trobareu, em trobareu, al vostre costat. Serà un honor.

Molta sort, tots els encerts i tota la força en aquestes noves responsabilitats. Moltes felicitats i a treballar!

La presidenta

Acabat aquest punt, passarem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret Llei 4/2023, de 19 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i de mesures en l'àmbit de la reestructuració del sector públic per a agilitzar l'activitat administrativa.

Decret Llei 4/2023, del 19 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària i de mesures en l'àmbit de la reestructuració del sector públic per a agilitzar l'activitat administrativa

203-00039/13

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera d'Economia i Hisenda per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera senyora Natàlia Mas Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda

Sí; bé, molt bon dia. I gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Portem avui a convalidació d'aquesta cambra el Decret Llei 4/2023, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària. Com bé saben i deuen recordar d'altres anys, aquest decret llei és, bàsicament, una habilitació del Parlament al Govern per poder formalitzar operacions d'endeutament necessàries per garantir el bon funcionament dels serveis públics i del conjunt del sector públic de la Generalitat.

Aquesta habilitació s'aprova conjuntament amb els nous comptes, de manera que en un escenari de pròrroga pressupostària es requereix, doncs, una altra norma amb rang de llei, com és el cas d'aquest decret llei. Per tant, es tracta de cobrir unes necessitats financeres que, per raó de la seva urgència i necessitat, no es poden ajornar. Si bé ens trobem en una pròrroga tècnica del pressupost i tenim també plena confiança a arribar a un acord sobre els pressupostos properament, també és cert que l'ideal hauria estat començar el nou any amb els comptes ja aprovats.

Ho vaig dir en aquesta cambra. Des del Govern fa moltes setmanes, mesos, de fet, que tenim la feina enllestida i hem volgut ser respectuosos amb els tempos de les diferents formacions. I ho hem fet així perquè entenem que el més important és que els comptes s'acabin aprovant. No se'ns escapa que el cicle polític de l'any 23 ha condicionat les diferents dinàmiques de les formacions polítiques i, especialment, la negociació per a la investidura al Govern de l'Estat; una negociació que, també cal dir-ho, ha estat fructífera i que ajudarà a reforçar els pressupostos de la Generalitat dels propers anys. Perquè, més enllà de les diferents concepcions, visions que podem tenir sobre la relació de Catalunya amb l'Estat, segur que la majoria coincidirem en la necessitat de millorar el finançament de Catalunya, de tenir millors trens i d'assumir noves competències.

Per tant, com deia fa un moment, tenim la feina feta pel que fa als pressupostos de l'any 24, uns comptes que permetran elevar la despesa i la inversió en 2.443 milions d'euros per seguir reforçant els serveis públics, per combatre la sequera, transformar l'economia i també projectar la nostra llengua i cultura. Uns majors recursos que en el conjunt de la legislatura hauran suposat un increment del trenta-quatre per cent. Per tant, només en aquesta legislatura, un increment, reitero, del trenta-quatre per cent dels recursos, que ens hauran permès, doncs, reforçar uns serveis públics que encara patien els efectes de les retallades aplicades com a resposta a l'anterior crisi. Un increment pressupostari que també dona resposta a un context demogràfic que demana una major aportació de recursos públics, especialment per l'efecte de l'envelliment de la població.

I dic tot això, perquè aquí és on radica la importància d'aprovar pressupostos: en poder donar resposta a les necessitats del país. Sense pressupostos, aquest reforç dels serveis públics o d'impuls de nova inversió simplement no hauria estat possible. Amb pressupostos, avui tenim més personal sanitari, més personal docent que mai. També comptem amb més efectius dels Mossos d'Esquadra que mai; hem tornat a activar les inversions en noves infraestructures arreu del país, i hem pogut atendre les necessitats derivades d'un context d'increment de preus; per exemple, amb mesures com l'increment de l'IRSC, que es tradueix amb majors prestacions per a les famílies que més pateixen aquesta pujada de preus.

Per això, des d'aquí també vull agrair la disposició de tots els grups amb qui tenim una negociació oberta, amb visions diferents, però tots compartint la necessitat d'aprovar uns nous comptes.

Per un costat, els grups del PSC i de comuns, amb qui ja vam assolir uns importants acords pressupostaris l'any passat, uns acords que gairebé en la seva totalitat ja s'han acomplert o han iniciat la seva implementació. Recordem-ho: de 461 mesures dels acords, 441 –per tant, un noranta-cinc per cent– estan ja o bé finalitzades o en curs.

També voldria agrair a la CUP la bona predisposició enguany a negociar els comptes. Tenen una força parlamentària rellevant i una agenda social en la qual trobem coincidències, i per això crec que és valuós que també puguin formar part del debat i de les propostes d'aquests pressupostos.

Pel que fa al Grup de Junts, el projecte de pressupostos per al 2024 recull ja qüestions que vostès també defensen. N'és un bon exemple la reducció fiscal en l'IRPF, pensada per alleugerir la càrrega a les famílies amb menor renda, o el fet que el Govern ja té enllestida una norma específica per als municipis rurals que, entre d'altres importants mesures, recull també incentius fiscals per facilitar l'arrelament dels joves en aquests municipis i l'atracció de nova població. Són només dos exemples de mesures en les que coincidim i que tindran un impacte pressupostari rellevant.

Doncs bé, malgrat que ens hauria agradat aprovar abans els comptes, hi insisteixo que som conscients de la importància de respectar els tempos de les diferents formacions i, si això ens ha de servir per assolir un acord encara més ampli, benvingut sigui.

Ja tornant al tema concret que avui ens ocupa, la convalidació d'aquest decret llei de necessitats financeres amb pròrroga pressupostària, aquest consta de dos articles. El primer correspon a les autoritzacions d'endeutament, i el segon fa referència a mesures de agilització administrativa. En el cas de l'endeutament, s'habilita el Govern a formalitzar operacions en qualsevol modalitat i amb els límits recollits a la llei de pressupostos del 23. Així mateix, també es fa extensiva aquesta habilitació a diferents entitats del sector públic amb uns límits establerts pel propi decret llei.

En primer lloc, a l'ICF, l'Institut Català de Finances, se l'autoritza a concertar operacions d'endeutament a llarg termini en qualsevol modalitat per finançar les seves operacions de capital i amb el límit que el saldo viu d'aquestes operacions a llarg termini no superi els 4.000 milions d'euros. A finals de novembre van tenir l'oportunitat de conèixer l'activitat, els projectes de l'ICF, en la compareixença a la Comissió d'Economia de la seva consellera delegada, la Vanesa Cervera, i em consta que va ser un diàleg molt constructiu amb els diferents grups polítics.

Certament, crec que l'ICF fa una feina excepcional i de la qual crec que ens podem sentir tots orgullosos, ajudant el teixit productiu i amb una agilitat i visió que els permet també participar i impulsar les transformacions globals, sigui des de la vessant de la reindustrialització, energies renovables o eficiència energètica; i també, cada vegada més, en la promoció de l'habitatge, l'habitatge públic, una funció que reforçarem encara més aquest any 2024 i en la que esperem que hi puguin jugar un paper rellevant, doncs, recursos provinents d'Europa, de diferents fons, en les que estem treballant.

Amb aquest decret llei també s'autoritza la formalització d'operacions d'endeutament a favor de l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat, ATLL, tant pel que fa al finançament de les seves despeses de capital ordinàries com en alguns projectes concrets, com és el cas de l'estació de tractament d'aigua potable del Ter, la canonada de desdoblament de la Trinitat o l'ampliació de la planta de tractament del Llobregat. Per a la resta d'entitats, només s'autoritza la formalització d'operacions en el límit d'endeutament que ja tenien autoritzat a tancament de l'any 23.

Igualment, en matèria d'endeutament, aquest decret llei també regula l'autorització d'aval i de garanties que són imprescindibles per al funcionament de determinades entitats del sector públic. I en posaré alguns exemples. S'autoritza el Govern a prestar avals l'any 2024 en una quantia màxima de 25 milions d'euros, en garantia de les operacions financeres que subscriuguin les cooperacions amb secció de crèdit inscrites en el Registre General de Cooperatives.

També s'autoritza l'AGAUR, l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, a prestar l'aval a les entitats financeres col·laboradores en garantia del risc de préstecs formalitzats per estudiants universitaris. S'autoritza també el Govern a prestar l'aval en favor de l'energètica pública en el marc de les tramitacions necessàries per a la seva activitat.

Pel que fa a l'àmbit de garanties, s'autoritza el Consell General de l'Esport a prestar garanties en favor de l'ICF i d'altres entitats financeres per atorgar préstecs per facilitar la liquiditat o per finançar projectes d'inversió en equipaments i instal·lacions esportives. I també s'autoritza el Govern a prestar garantia en favor de l'ICF i d'altres entitats financeres per atorgar préstecs a les empreses de l'economia social de Catalunya i les empreses del sector industrial, entre d'altres.

Aquests són només alguns exemples recollits, com deia, en aquest decret llei, tots ells d'interès general i orientats a garantir el bon funcionament del sector públic, també amb una incidència directa sobre el teixit econòmic, esportiu, cultural o de recerca del país.

Pel que fa a l'article 2 del decret llei, també dir que es tracta d'un ajust normatiu per poder iniciar la nova licitació del complex d'Idiada, que, com bé saben, és un circuit de proves de vehicles ubicat al Baix Penedès i caracteritzat per un fort component de recerca i d'innovació. Aquest és un bon exemple de model d'èxit, del qual

ens hem de sentir orgullosos i per això la voluntat és garantir-ne la seva continuïtat i creixement futur. La nova licitació és conseqüència, recordem-ho, de la finalització de l'actual contracte a setembre de l'any 24.

Doncs bé, amb tot el que els he exposat, espero obtenir la confiança dels diferents grups per convalidar aquest decret llei. Crec que és responsabilitat de tots nosaltres, plena responsabilitat, garantir el bon funcionament de les institucions. I això passa, naturalment, també perquè puguin disposar dels recursos econòmics necessaris.

Acabo reiterant de nou la confiança que en breu podrem arribar a un acord, al més ampli possible, per aprovar els nous comptes per a l'any 24. Ens hi juguem molt. El país ha de continuar avançant. Els reptes són majúsculs, de primera magnitud i, per tant, estic convençuda que tots estarem a l'alçada del moment.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn serà d'un temps màxim de deu minuts per a cada grup parlamentari.

Té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, consellers i conselleres, diputats i diputades. Avui debatem aquest Decret llei 4/2003, sobre les necessitats financeres de la Generalitat, amb pròrroga pressupostària, degut a que, evidentment, com ja sabem tots, l'1 de gener no vam..., no tenim pressupostos aprovats, no tenim uns pressupostos en vigor.

Aquesta situació tampoc és nova, en els darrers catorze anys només s'han aprovat dos pressupostos en temps i forma. Els darrers, l'any 2010, que va ser amb la presidència del president Montilla, i després l'any 2022, amb el conseller Giró. En aquests catorze anys no hem sabut..., no hem sigut capaços d'aprovar-los en temps i forma quan tocava.

Des que Esquerra governa sola, ara ja fa un any i escaig, tampoc hem aconseguit fer això. Malgrat que són un únic partit, doncs, tampoc hi ha hagut manera. És veritat que no deu ser perquè el nostre grup parlamentari no s'hagi ofert multitud de vegades; ho va fer l'any passat, ho ha fet aquest any.

De fet, jo crec que, en fi, estenem la mà continuadament per a tot, no només per als pressupostos. Però és cert que no sempre se'ns té en compte ni ràpid ni probablement de manera prou seriosa. En tot cas, nosaltres tenim aquesta voluntat pel que deia abans el president del nostre grup, perquè volem –en sabem, és el que ens agrada– fer política útil i, sobretot, perquè nosaltres volem ajudar el país a resoldre els problemes que té i afrontar els reptes.

I, per tant, no és que vulguem donar un suport al Govern i salvar-lo ni totes aquestes coses que diuen alguns partits de l'oposició, sinó que intentem pensar en el país. I el país ens ha posat també com a caps de l'oposició i, per tant, des de la nostra posició, també podem ajudar. També demanaria, a vegades, als grups que tinguin aquesta actitud, siguem en el lloc que siguem, hem d'intentar ajudar. I nosaltres ho fem com bonament podem, en aquest cas, en alguns moments donant suport al Govern.

Però és veritat que no tenim pressupostos. I avui és 24 de gener i no els tenim perquè crec que potser no ha estat una prioritat del Govern, consellera. La veritat és que penso: «24 de gener i no hi ha pressupostos.» Hi han converses obertes, però no tenim una data tampoc encara d'uns pressupostos que es puguin aprovar en un termini raonable. I, per tant, això a nosaltres ens preocupa clarament.

Un pressupost que, a més a més, s'haurà d'aprovar en aquesta cambra i l'hauran de votar, favorablement o contràriament, 135 diputats, que som els que estem aquí. I està bé que això ho tinguem en compte, perquè molt sovint sembla que es menyspreï els diputats de la cambra pensant que la decisió vindrà d'altres organismes, d'al-

tres òrgans, d'altres despatxos. I no, els pressupostos, si s'han d'aprovar o s'han de rebutjar, es farà en aquesta cambra amb els partits que formem part de la cambra i amb els diputats que som aquí. Per tant, crec que això també estaria bé tenir-ho en compte, que molt sovint algú vol trucar al telèfon que no toca per pactar uns pressupostos i crec que ho hauríem de tenir tots clar.

Ara bé, nosaltres també diem una cosa –i ho hem dit des de ja fa moltíssimes setmanes–, que és que per negociar uns pressupostos de cara a l'any 2024 el primer que hem de fer és complir els pressupostos del 2023. Bàsicament, perquè això el que fa és generar confiança amb el teu interlocutor. Vam pactar 282 mesures. La consellera ara les sumava totes, entenc que les que també es van fer amb els comuns, jo em centraré en les nostres.

I la veritat és que no estem satisfets del nivell de compliment, almenys de la informació que tenim per part del Govern, consellera. No sé si a vostè li deuen donar una informació i a nosaltres una altra, però el cas és que de moment, a dia d'avui, al programa d'actualització de les mesures de seguiment de l'acord pressupostari amb el PSC només hi ha un vint-i-dos per cent de mesures acabades, finalitzades. Moltes, sí, estan en curs, però el curs és en funció de la mesura.

Nosaltres no és que no vulguem que això millori. De fet, ja l'hi dic, tenim una reunió prevista, vull dir, tampoc vull enganyar ningú, el dia 5 de febrer perquè el Govern ens digui i ens actualitzi cada una d'aquestes 281 mesures. I què voldríem nosaltres? Home, que hi hagués el màxim de compliment, perquè nosaltres hem pactat uns pressupostos per beneficiar els ciutadans.

Vam posar 1.200 milions d'euros per millorar la salut en temes de llistes d'espera, en temes també de dependència. Vam, també, posar 100 milions d'euros per a l'escola inclusiva. També per augmentar el quatre per cent de les tarifes socials del primer trimestre del 2023; que, per cert, encara no s'ha pagat. Diuen que potser en aquesta nòmina, però, en tot cas, aniríem un any tard. És a dir, nosaltres ja vam posar moltes mesures per donar solució als ciutadans i el que ens agradaria és que es complissin, bàsicament perquè això genera confiança i perquè ens fa sentir útils. Ja dic, des de la posició que cadascú tingui.

Tot i així, també li diré, consellera, que em preocupa una mica el nivell d'execució d'alguns departaments. Tenim les dades a 30 de novembre i veig alguns departaments amb el setanta per cent d'execució –és poc el setanta a 30 de novembre– i, a més, departaments importants com Acció Climàtica, que no arriba al setanta, està al seixanta-quatre, o Empresa, per exemple, que està al setanta. O, ja per no dir, en fi, Igualtat i Feminismes, que està al trenta-cinc per cent. Que hem vist abans la consellera, en fi, molt vehement. Doncs potser que sigui tan vehement executant el pressupost de temes tan importants. I després, d'aquí a una estoneta, sortirem a fer un minut de silenci per la violència masclista. Home, doncs, gastem tots els recursos que tenim, perquè no crec que en un mes passi del trenta-cinc al cent per cent.

És a dir, que hem de ser molt curosos i molt exigents amb el compliment d'aquests acords. Si es compleixen, nosaltres canviarem les converses per negociacions. Però ens sembla que això és obvi: l'interlocutor ha de generar confiança. Es van signar uns acords l'1 de febrer i volem que aquest compromís del president de la Generalitat es compleixi. Ens sembla que és el més raonable.

En tot cas, nosaltres, per responsabilitat de país i, evidentment, amb els ciutadans, avui donarem llum verda a aquest decret llei. Creiem que és el que toca, probablement, malgrat que no tinguem pressupostos ni tinguem un calendari, malgrat la seva voluntat, que, a vegades, no sembla prou clara.

Nosaltres –i també ho deia el nostre president, Salvador Illa– estem construint una alternativa; ho saben bé. Des de fa temps hem creat un govern alternatiu, que és una forma d'organitzar l'oposició. I jo només els hi demano una cosa: siguem respectuosos tots amb els altres grups parlamentaris i en com ens organitzem. Cadascú pot decidir el que vulgui, pot pensar internament, però és una fórmula que ens fun-

ciona, que ens ha permès recórrer vint mil quilòmetres per Catalunya, parlar amb moltes entitats, amb molta gent i posar propostes que donen respostes a la gent.

I, en canvi, vostès han nomenat recentment un viceconseller que a la primera entrevista el que fa és enfotre's d'aquest Govern, d'aquesta manera d'organitzar l'oposició que ha fet el PSC. (*Alguns aplaudiments.*) Home, si no han nomenat vostès un viceconseller per fer de director de campanya i per posar-se mode eleccions *on*, doncs ja m'ho explicaran. Perquè, a la primera, a criticar el PSC.

Home, sincerament, una mica de respecte, el senyor Sabrià, que, a més, ens coneix, perquè molts hem compartit escó amb ell. I que les primeres declaracions no siguin per parlar de sequera, de lo important que són tots aquests projectes estratègics que l'han portat a ser viceconseller, em sap greu, i, en canvi, es posi a criticar la manera com s'organitza l'oposició. En fi, una falta de respecte i un element més que ens fa pensar això que dèiem: que sí, que vostès estan en campanya electoral i el que han fet és pura reestructuració per posar la propaganda en les prioritats i no altres coses.

En tot cas, miri, nosaltres creiem que l'atenció l'haurien d'haver posat i l'haurien d'estar posant vostès clarament en sequera, en habitatge, en educació i en salut, i no haurien d'estar mirant les eleccions. I els hi proposem i els hi suggerim que no mirin les eleccions, que mirin els ciutadans i que intentin de veritat, mirant-los als ulls, comprometre's amb ells a donar les respostes que necessiten els seus problemes i les seves angoixes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Membres del Govern, diputats, avui ens trobem un cop més amb el debat de convalidació del decret de pròrroga pressupostària, com ja va passar l'any passat, una evidència més de la mala gestió, que se suma a altres que ja hem denunciat de manera reiterada des de Junts per Catalunya.

Vull recordar que al juliol de 2023 al DOGC es va publicar l'ordre d'elaboració de pressupostos del 2024. Han passat més de sis mesos d'aquella publicació, mig any per preparar-los i fer la faena, mig any per aproximar contactes amb els grups parlamentaris, i encara hi ha molta, massa cosa per fer i per parlar. Els anuncio, però, per a la tranquil·litat de la consellera Mas, que Junts per Catalunya no ens oposarem a la convalidació d'aquest decret. De fet, és un tràmit que, per responsabilitat amb l'Administració, volem garantir per contribuir al bon funcionament de la gestió pública catalana.

Els decrets llei de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària són una eina fonamental per a l'estabilitat financera i l'eficiència del sector públic. Per tant, és important prendre mesures per assegurar-ne el funcionament adequat, amb la garantia que les entitats públiques puguin continuar operant de manera efectiva i sense interrupcions, i més encara en temps d'incertesa i feblesa d'un govern sense rumb, d'un govern que tampoc compleix en matèria pressupostària.

Volem posar en evidència que estem pràcticament a finals de gener i encara no han tancat cap acord amb cap grup parlamentari, almenys de manera pública, per aprovar els pressupostos 2024. No és excepcional el decret de pròrroga –ja s'ha dit–, però sí que ho és la manca de lideratge del Govern per arribar a acords a temps. Dos anys seguits igual, amb cants de sirena, amb titulars, però amb el 2024 començat i uns pressupostos pendents d'acordar. L'any passat ens van venir amb el mantra que si no s'aproven els comptes es perdrien els més de 3.000 milions; enguany, hi tornaran amb la gran despesa que es perdria si no s'aproven.

Miren, abaixem el populisme i expliquem bé el què: no tenir pressupost no vol dir que es perden aquests prop de 2.400 milions que s'incorporen el 2024. Lluny de perdre's, cal explicar bé que es poden incorporar via modificacions de crèdit, via decrets llei, com ha passat altres vegades; ja es va fer el 2020 amb els fons Next Generation o el 2021 amb els fons covid, proves evidents d'anys anteriors. I, encara que gosen dir que no, saben que dic la veritat. S'han incorporat més de 3.500 milions d'euros o més de 5.000 milions en exercicis passats.

Comencem a veure notícies als mitjans que vaticinen que torna el tripartit una altra vegada; el tripartit, que diu una cosa, però en fa una altra, que pacta ics, però que fa i, i ningú no s'immuta. A aquest Ple ja veiem com els dels comuns estenen la mà al Govern a través d'una moció amb olor de tripartit que només posa l'enfocament en la despesa –despesa, despesa i més despesa. Potser caldrà, més prompte que tard, posar el focus en els ingressos i no tant en la despesa, parlar de responsabilitat financera. Els recordo, tal com va dir el meu company Jordi Munell l'any passat, que el pressupost no és senzillament un excel amb números, sinó que també és model de país, perquè un pressupost és la imatge del model que es defensa, i és obvi que Esquerra no té el suport que necessita en aquesta cambra per fer-ho possible.

Fa mesos que els ho advertim, tal com vam fer en el marc del debat de política general que va marcar les polítiques de l'inici de curs. En el seu discurs, el nostre president de grup parlamentari ja va advertir, avisar seriosament al president Aragonès que calia un canvi de rumb en el seu Govern, perquè és obvi –i ho repetim aquí de manera constant– que és un govern dèbil, que té el suport més minoritari de la història, amb només trenta-tres diputats de 135, i que no compleix els acords al Parlament, tampoc els de pressupostos, com reiteradament li recorden les formacions amb qui els van pactar per al curs passat.

Perquè és un govern desaparegut, que sempre es posa de perfil davant dels problemes o els trasllada als altres, que ja s'ha dit; perquè és un govern que gestiona de manera ineficient, que arrossega els peus i que no lidera els grans projectes de país, i perquè és un govern amb una actitud servil davant del Govern espanyol i que no té ambició nacional per avançar cap a la independència. Per això, com els he dit, en el marc del debat de política general vam plantejar al president Aragonès que fes un cop de timó o que, en cas contrari, només li quedaria l'alternativa indefugible de convocar eleccions. De fet, en només quatre mesos, des del setembre fins ara, el temps ens ha donat la raó, ens l'ha tornada a donar: aquest Govern és un desgovern i un problema per a tots els àmbits del país.

I en posaré tres exemples, que ja s'han dit, també, des que ha començat aquesta sessió avui. El primer és la gestió de la sequera. Davant d'una de les principals necessitats, davant d'un dels principals reptes que Catalunya ha d'afrontar, el Govern d'Esquerra s'ha mostrat absolutament inactiu, sense iniciativa i sense capacitat de consensuar mesures amb la resta de grups parlamentaris. Deveu recordar que vam ser Junts per Catalunya qui vam assumir-ne el lideratge amb la proposició de llei per fer front a la sequera i que va tirar endavant en aquesta cambra amb més de cent vots. Vam aportar mesures executives i eines per fer aquelles actuacions i obres urgents per pal·liar aquesta situació, i el Govern ho hauria d'aprofitar. Vam demanar –i ho hem reiterat avui– que el Govern convoque una nova cimera de l'aigua, però sembla que aquesta demanda l'hem pensada en clau electoral i, en canvi, nosaltres l'hem pensada per la necessitat i per l'emergència, i no és el primer dia que avui traslladem aquesta petició. Necessitem saber el grau d'execució de les mesures que contempla la llei i amb quines previsions treballen, i ja n'hi ha prou d'excuses.

El segon exemple sobre aquesta pèssima gestió són els resultats de l'informe PISA. Deveu recordar que a instàncies del nostre grup parlamentari es va celebrar un monogràfic sobre educació al juny passat, perquè ja fa temps que avisem que el nostre sistema educatiu necessita un nou impuls; un ple que va servir perquè hi hagués un consens parlamentari amb mesures executives liderades per Junts per Cata-

lunya. Actuem amb responsabilitat, per tant, i per això vam assistir a aquella cimera amb una vintena de propostes per revertir els resultats de l'informe PISA que vam treballar conjuntament amb la sectorial del partit i amb el sector.

I el tercer i últim exemple, malgrat que la llista podria ser més llarga, és: davant del rumb erroni en les polítiques de seguretat i, sobretot, davant l'augment de la inseguretat arreu del país, vam demanar al president Aragonès que convoqués la Junta de Seguretat, perquè fa anys que no es convoca i perquè el president ha de dirigir sense complexos la política de seguretat a Catalunya i el lideratge en els Mossos d'Esquadra.

En aquest mateix àmbit, també hem preguntat diverses vegades sobre la multi-reincidència, tant al conseller d'Interior com a la de Justícia, i els hem instat a prendre mesures amb els canvis legislatius que siguen necessaris, perquè hi ha la sensació que els delinqüents multireincidentes gaudeixen d'una absoluta impunitat.

De fet, estos tres exemples que acabo d'explicar, referents a la sequera, a l'educació, a la seguretat, constaten que, davant d'aquest Govern dèbil, inactiu i amb una gestió nefasta, hi ha una alternativa propositiva, solvent, rigorosa i responsable, que és Junts per Catalunya. Aquesta és la nostra mentalitat de treball i de servei, pensant en tots i cadascun dels 8 milions de catalans, amb aquest compromís de fer-los la vida més fàcil.

Ara encarem el final de la legislatura i intuïm que, malauradament, el president no aprofitarà aquest últim any del seu mandat –malgrat aquests canvis que ha fet recentment– per virar aquesta deriva errònia del seu Govern, i optarà per intercanviar el suport del PSC als pressupostos de la Generalitat amb el suport d'Esquerra als pressupostos del Govern espanyol. No podem oblidar que Esquerra és l'autor material de l'agonia que pateix el país, però també és evident que el PSC n'és còmplice, és el còmplice necessari que sustenta aquest desgavell.

En aquest moment en què hi ha sobre la taula aquest decret de pròrroga pressupostària, des de Junts per Catalunya fa setmanes que treballem un document amb mesures concretes i rigoroses amb relació als pressupostos per intentar redirigir el rumb del país, siga per la via d'una negociació improbable, vist com va tot amb el Govern, o siga per la via d'una esmena a la totalitat. Mesures per a una fiscalitat justa, per assegurar que Catalunya no perd pistonada en grans projectes de país o en àmbits estratègics com la recerca i la innovació, per donar resposta a necessitats de la ciutadania en salut, educació o seguretat, per potenciar la llengua i la cultura catalanes, per reforçar la cohesió territorial i per avançar cap a la plena sobirania.

Amb un suport minoritari no es pot liderar el país, amb un suport minoritari en aquesta cambra no es pot seguir avançant en l'agonia. Portar les coses al Parlament sense parlar-ne amb els grups és una pràctica massa habitual. Tot i així, aquest decret llei avui tira endavant només per la responsabilitat també de Junts amb el país, no perquè s'hagen teixit confiances o aliances que ens facen anar cap aquí, ni perquè haguem tingut converses amb el Govern en aquest sentit.

I, consellera, malgrat que potser no ha escoltat gran part de la meua intervenció, li dic que no és per confiança; que avui permetem aquesta aprovació exclusivament per responsabilitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots. Ens trobem davant un nou fracàs del Govern d'Esquerra Republicana, del Govern que presideix Pere Aragonès, perquè hem començat 2024 i no tenim pressupostos per a l'any en curs. Un autèntic fracàs que de-

mostra, una vegada més, que estan sols, que no gestionen bé i que en qualsevol entitat particular ja haurien d'haver dimitit.

Però ja comença a ser habitual, perquè en els últims deu anys només en un s'han presentat a temps els pressupostos de la Generalitat. Ja ha dit a la seva intervenció que es que respecten els tempos dels partits, del PSC, de la CUP, de Junts... Precisament, potser aquest és el problema, que miren més els partits i els pactes de La Moncloa que els interessos dels catalans.

Piden en el decreto prorrogar los presupuestos de 2023, prorrogar los créditos iniciales de gastos de todas las consejerías de la Generalidad y de su sector público, excepto –porque, evidentemente, no pueden legalmente– los créditos para gastos destinados a programas y actuaciones que terminaban a finales de diciembre de 2023. Y, miren, el acabar con la financiación de sus programas de 2023 puede ser hasta una buena noticia, un alivio para los catalanes, pero prorrogar los presupuestos de 2023, sinceramente, es una muy mala noticia para el conjunto de los catalanes.

Porque los presupuestos de 2023 han traído consecuencias muy negativas para los catalanes, que resumimos en tres ejes: muchos impuestos, despilfarro político e imposición ideológica. Muchos impuestos consagran a Cataluña como un infierno fiscal, porque sufrimos los tramos de IRPF, en las nóminas de los trabajadores, de los currantes, más altos de toda España; siguen castigado la compra de la vivienda a través del ITP –el impuesto sobre transmisiones patrimoniales– más alto de España; siguen castigando a los catalanes que reciben una donación o una herencia de sus seres queridos, de sus padres, a través del impuesto de donaciones, el impuesto de sucesiones o incluso el acumulativo impuesto de patrimonio; seguimos siendo la región con más impuestos propios que castigan a nuestras empresas y, por ende, a nuestros trabajadores. En definitiva, el presupuesto de 2023 ha consagrado un déficit fiscal de los catalanes: pagamos muchos impuestos y recibimos pocos y malos servicios de la Generalitat de Catalunya.

Otro aspecto destacable del presupuesto de 2023 que ustedes quieren prorrogar es el despilfarro político, con muchas sillas y sueldos para repartir entre los suyos que no sirven absolutamente para nada. Seguimos teniendo el gobierno con más *conselleries* –ahora también añadimos *viceconselleries*. Seguimos liderando el número de chiringuitos políticos para colocar a sus amigos –362 chiringuitos. Seguimos con los políticos y altos cargos que más ganan de toda España y muchas veces los que menos trabajan. Seguimos con privilegios para sus seis expresidentes, pero no solo con la nómina habitual de la seguridad social, con otra complementaria; pero no sólo con una nómina complementaria, también con una oficina; pero no sólo con una oficina, sino también con personal administrativo; pero no sólo con personal administrativo, también con chofer; pero no solo con chofer, también con coche; pero no sólo también con coche, sino también con derecho a pasar gastos. En un año, el presidente Montilla, 500.000 euros en sus gastos, y sin una sola función. Un auténtico escándalo para los catalanes.

Y, para más inri, lo que no dedican en gasto político lo gastan en imposición ideológica. Y ya ha anunciado también en su intervención –que he estado muy atento– que van a seguir haciéndolo. Van a seguir imponiendo sus obsesiones ideológicas: imponiendo el monolingüismo de nuestra querida lengua catalana, obviando otra querida lengua propia de los catalanes que es el español; imponiendo su feminismo; imponiendo su ideología de poco esfuerzo, que ha hundido, precisamente, nuestro sistema educativo en Cataluña; imponiendo su religión climática, tratando injustamente a nuestras empresas y, por ende, a nuestros trabajadores; imponiendo su fomento de la inmigración ilegal, que ha causado tanto perjuicio en la seguridad de nuestros barrios.

Però tenim xifres, tenim xifres que hem estat estudiant i una conclusió, i és que vostès –gràcies a Déu, moltes vegades– no solen complir el que diuen. I ja l'hi dic, a vegades això fins i tot és bo i a vegades és dolent.

Execució pressupostària: van molt fluixos –molt fluixos. Al novembre, Igualtat i Feminismes, que també s'ha destacat, portaven només –això és una bona notícia– executat el trenta-cinc per cent del pressupost. Bé, correcte. Institut Català de l'Energia, el vint-i-quatre –el vint-i-quatre per cent només–; fracàs. Incentius del Departament de Justícia, per exemple, divuit per cent. Agència pública de formació professional –com va destacar ahir en una comissió el nostre diputat Manuel Acosta, els preocupa la formació professional?–, quinze per cent d'execució pressupostària.

I tampoc han complert res del pactat: ni ampliació de l'aeroport, ni Hard Rock a Tarragona, ni B-40, ni res que suposi un incentiu per a la nostra economia.

Mirin, amb aquest decret prorroguen el desastre que està fent perdre als catalans el seu poder adquisitiu; en tenim una conseqüència directa –directa– en l'economia de les famílies i dels treballadors, i comporta que enguany més del trenta per cent de la infantesa i de l'adolescència a casa nostra estiguin en risc de pobresa.

Para finalizar, remarcar que supuestamente estamos en el cumplimiento del artículo 64 del Estatuto de autonomía, que prevé que los decretos ley se hacen por una supuesta emergencia y de manera extraordinaria. Y, miren, no, no es extraordinario, ya es habitual que no presenten los presupuestos; eso ya es habitual, ya no es extraordinario. Y lo urgente no es aprobar este decreto, lo urgente es que ustedes se vayan del Gobierno y convoquen elecciones.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputats, diputades. Començaré fent alguns comentaris sobre la qüestió de l'enfocament del decret llei, no? Nosaltres no ho veiem com una qüestió merament tècnica, ho veiem com una qüestió política i, per tant, unes prioritats polítiques determinades i unes apostes determinades que venen dels pressupostos anteriors.

Saben, i ja els hi vam dir en el debat de pressupostos anterior, que no compartíem el marc pressupostari, que no compartíem els acords que acompanyaven aquest projecte de pressupostos, com hem dit abans, amb el PSC i amb la resta de grups. I, per tant, la nostra posició respecte a aquesta pròrroga és la que és, que serà votar contràriament.

Els hi hem de dir també que ens agradaria poder dir o que ens agradaria haver pogut dir que ens absteníem, perquè veiem, precisament, ja damunt la taula un gir cap a l'esquerra, un gir cap a polítiques independentistes i uns canvis de fons per aprovar i per aprofitar aquest darrer tram de legislatura, aquest darrer any, i per poder desplegar les polítiques que el país necessita. Malauradament, això pel moment no ho veiem i, per tant, aquesta és la posició respecte al decret.

I veient com està el país ara mateix, pensem que és important remarcar algunes dades, per ubicar on som i per ubicar quines necessitats hi ha ara mateix en el país. En deu anys el lloguer ha pujat vora un setanta per cent del preu. Els desnonaments segueixen en una taxa elevadíssima i veiem com tres de cada quatre catalans i catalanes s'oposen a que hi hagi desnonaments de famílies vulnerables. Veiem que, cada cop, més part de la població té dificultats per arribar a final de mes –més de la meitat. Veiem també que hi ha proves mèdiques que de mitjana triguen més de quatre mesos d'espera i hi ha intervencions que fins a nou mesos i, per tant, hi ha un col·lapse. Hi veiem també quasi 6 milions d'habitants a Catalunya a punt d'entrar o entrant ja en emergència climàtica i que ja tenien restriccions des de fa unes setmanes.

I ho veiem en contraposició al que ens diu el darrer informe d'Intermón Oxfam, que ens parla de les dades de concentració de la riquesa, i que Catalunya no és diferent a la resta del món i, per tant, també es produeix la mateixa situació en la que un u per cent, el més ric a nivell mundial, acapara dues tercers parts de la

nova riquesa, en el que veiem que cada cop hi ha més desigualtats socials i en el que veiem que cada cop hi ha un major nombre de gent amb possibilitats d'entrar en pobresa i en situació de pobresa.

I a l'Estat la situació no és diferent. Veiem com, el 2008, l'u per cent amb més riquesa concentrava el quinze per cent dels recursos econòmics totals; el 2021 ja concentrava el vint-i-tres per cent d'aquests recursos. I, alhora, veiem també com la inflació, una inflació que en aquests dos anys acumulada ja està vora l'onze, el dotze per cent, ha provocat cada cop més dificultats per arribar a final de mes. I els sous no han pujat de la mateixa forma.

I podríem parlar de precarietat laboral. Perquè, sí, ens deia el president abans que l'atur està més baix que mai, però també pensem que és el moment en el que, malgrat treballar, és més difícil arribar a final de mes i, malgrat treballar, ja no és cap garantia de no viure en la pobresa. Veiem, per tant, que hi ha un quaranta-vuit per cent de la població amb dificultats de final de mes. Veiem com un de cada quatre catalans i catalanes viuen una situació de pobresa cronificada. Veiem com en el cas dels menors, aquesta xifra s'eleva per sobre del trenta per cent. I veiem un nou factor de preocupació, cada cop més elevat, que són les xifres de salut mental, en el que un dinou per cent de les persones adultes tenen problemes de depressió i ansietat, un percentatge que arriba quasi al trenta per cent en les dones.

I podríem parlar de la situació de l'habitatge. Podríem parlar de la situació de la sanitat més específicament. Podríem parlar de la situació del canvi climàtic. I, per tant, de tota una sèrie de dades alarmants, algunes que no són responsabilitat d'aquest Govern, que són en clau més àmplia i que responen, per tant, a unes dinàmiques globals i mundials i en el fet de viure en aquest sistema capitalista que cada cop exprimeix més les majories i concentra més la riquesa; però d'altres que veiem, com els pressupostos que es van aprovar –els anteriors, del 2023–, que no han pogut pal·liar, no han pogut superar o no han pogut donar les respostes adequades.

Per tant, patim una situació d'emergència social, sobretot fruit de la inflació i que es tradueix en que cada cop és més difícil arribar a final de mes, tenir tots aquells serveis bàsics garantits. I això passa sobretot en l'àmbit de l'habitatge, en l'àmbit de la cistella bàsica i en l'àmbit dels serveis bàsics.

Veiem uns serveis públics cada cop més saturats. I ho veiem quan, per exemple, alhora, en l'àmbit de salut i en l'àmbit de sanitat segueix la mossegada del sector privat que n'obté beneficis. Veiem també l'educació pública en una situació dramàtica. Veiem els resultats de les proves PISA, mentre anem coadjuvant i anem mantenint un doble sistema: públic i concertat. I veiem, per tant, com en el global dels sistemes públics, com en el global de les necessitats socials, no s'estan donant les respostes adequades.

A partir d'aquí, a nosaltres ens sembla que cal abordar de forma urgent un pla de mínims. Els hi hem traslladat en moltes..., o sigui, en diverses reunions, els hi hem traslladat internament, ho hem explicat també externament. I em sembla que aquest pla de mínims és clau per poder revertir totes aquestes urgències que té el país. En habitatge, els hi dèiem 1.000 milions d'euros en inversió en habitatge públic, mínim. Pensem que cal anar cap als 2.000, que això seria l'ideal per poder revertir aquesta situació a deu-quinze anys vista, però mínim n'hi han d'haver 1.000. Aplicar i regular els preus dels lloguers. I tenim diverses vies per fer-ho. Els hi hem fet diverses propostes per tornar a recuperar la regulació de la llei catalana pròpia o per parlar d'una regulació en funció de la renda a través d'una proposta de regulació del preu dels lloguers, i també parlant de quina durada han de ser els contractes. Hi ha diverses estratègies. Avançar cap a un país lliure de desnonaments i lliure de talls de llum. Pensem que hi ha vies per fer-ho. Els hi vam dir des d'inici de legislatura; ara mateix n'estem molt lluny.

En l'àmbit de salut, tenim trenta-sis contractes amb sectors..., trenta-sis contractes, a nivell privat, de gestió de serveis públics hospitalaris caducats. Recuperem-los.

Tenim una sèrie de serveis bàsics per al benestar de la població, com el 061, com el 112, com el transport sanitari, vinculats a emergències, vinculats a salut, que han de ser serveis públics. S'ha d'acabar la mossegada del sector privat per treure beneficis de serveis públics en els quals hi ha mancances a nivell de servei i a nivell de condicions dels treballadors i treballadores.

I tenim una atenció primària desbordada. Cal enfortir els equips d'atenció primària; cal recuperar els serveis perduts en pediatria, en ginecologia; cal recuperar els centres tancats els darrers tres anys. I cal ampliar la cartera de serveis de fisioterapeutes, dentistes i salut mental. I millorar les condicions dels treballadors i treballadores, que s'estan mobilitzant precisament aquests dies.

En salut mental les dades són alarmants i, per tant, cal doblar les places de psicòlegs interns residents, cal augmentar el nombre de psicòlegs clínics per cobrir el dèficit actual d'especialistes. I, finalment, cal un pla de xoc per reduir les llistes d'espera.

I podríem seguir. A nosaltres ens sembla que és el moment –com deia la diputada de Junts, i això ho compartim– en què els pressupostos expressin quin és el model de país que volem, I el model de país que volem la CUP, el model de país que pensem que necessita aquest país per afavorir les majories dels treballadors i treballadores és plantejar un nou model d'economia catalana. I això passa per una reforma fiscal. No estem en un infern fiscal. Estem en un infern fiscal, en tot cas, per a la gent pobra, perquè veu com els xuclen dels seus impostos els serveis públics i van a mans privades i perquè veuen com paguen proporcionalment molt més que les persones més enriquides i les persones amb més recursos. Per tant, cal una reforma fiscal. Cal que els rics paguin d'una vegada allò que s'ha de pagar perquè tota la resta visqui en millors condicions. I els hi hem proposat també: no pot ser que qui tingui uns ingressos bruts de seixanta mil euros pagui el mateix tram fiscal que qui tingui uns ingressos bruts de més de cent mil. Aquí cal un nou tram fiscal i cal apujar a les rendes més altes els impostos que paguen.

Cal un impost a les grans distribuïdores. Amazon ha de pagar pels beneficis que té, per posar un exemple. Els grans supermercats han de pagar pels beneficis que tenen. En un moment d'inflació en el qual el sector primari no rep allò que hauria de rebre pel que produeix i, en canvi, els consumidors i consumidores ho paguem a un preu molt elevat, cal donar-hi resposta. I per donar-hi resposta, també cal plantejar una cistella bàsica en la que es puguin regular els preus. I això es pot fer a través d'un supermercat públic. Com vam fer una aposta per una energètica pública, ens sembla que ara cal pensar en apostes que vagin als serveis bàsics.

Cal també impulsar la companyia de distribució energètica pública, que vagi en l'àmbit també dels consumidors i consumidores. I, sobretot, en el moment d'emergència climàtica, cal donar resposta a aquesta. I cal donar resposta a la sequera. Hem de posar fi al turisme de masses, hem de repartir els pocs recursos hídrics que toquen, que hi ha, que hi ha disponibles, no els podem malbaratar més. Què vol dir això que el port de Barcelona deixarà que els creuers se segueixin avituallant d'aigua quan no tenim aigua per al sector primari, quan sembla que se'ns haurà de tallar l'aixeta en breu per al consum! I cal donar-hi resposta aturant tots aquests sense sentit de macroprojectes que no van enlloc.

Aquestes són les propostes que fem com a CUP. Aquesta és la nostra posició respecte al decret. I hem estès la mà, però esperem concrecions i esperem respostes; si no, el país ja sabem cap a on anirà.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bon dia a totes i tots. Tenim davant, diguéssim, aquest decret que planteja mesures per abordar les necessitats financeres del sector públic en una situació de pròrroga pressupostària. És un decret necessari; necessari per la manca de pressupost, necessari perquè estem en pròrroga pressupostària i, per tant, és necessari autoritzar crèdits, avals i garanties per fer determinades activitats inajornables del sector públic. És en aquest marc que, des del nostre grup, validarem aquesta pròrroga tècnica que, en definitiva, el que pretén és facilitar, diguéssim, que es mantingui l'activitat. Nosaltres no impedirem, doncs, aquestes operacions d'endeutament d'aquestes entitats del sector públic que estan funcionant i que sense aquesta habilitació extraordinària podrien tenir dificultats per seguir funcionant. Des d'aquest punt de vista, cap problema, votarem a favor del decret que es presenta, perquè cal que l'activitat segueixi funcionant; en cas contrari contrari, podríem tenir més problemes, no?

Però, en tot cas, crec que el que estem debatent, més enllà d'aquest decret per habilitar aquests avals, aquests crèdits, aquestes possibilitats d'endeutament..., crec que, més enllà, el que ens hauríem de preguntar és per què es presenta aquest decret llei. En definitiva, ens hauríem de preguntar per què estem en pròrroga pressupostària, per què no tenim encara el pressupost del 2024.

És cert que la pròrroga pressupostària no és un drama –és cert. Estem acostumats a treballar amb pròrroga pressupostària, malauradament. Però és un fracàs i és una irresponsabilitat. És un fracàs del Govern i és una irresponsabilitat del Govern permetre que de nou estiguem en una situació de pròrroga pressupostària, on hem de fer després decrets que habilitin aquestes situacions extraordinàries, no?

Ja hem dit que la pròrroga pressupostària no és un drama. L'Administració pot gestionar amb pròrroga pressupostària. El país en té, d'alguna manera, malauradament, prou experiència, diguéssim. La pròrroga permet que es pugui gestionar el dia a dia de l'Administració pública i, per tant, diguéssim, el país no s'aturarà amb una situació de pròrroga.

Però sabem també que els anys que es gestionen amb pròrroga pressupostària no són els millors per fer política, no són els millors per disposar d'una estratègia de política econòmica, d'una estratègia de polítiques públiques que orientin les respostes als grans reptes i transformacions que necessita el país. La pròrroga, en definitiva, el que ens permet és gestionar el dia a dia de l'Administració, anar «al tran-tran», però no facilita l'acció de govern.

Per tant, diguéssim, estem en pròrroga i hauríem de tenir pressupost. Aquí el problema és que estem en una situació de pròrroga pressupostària, i el que necessita aquest país és tenir un pressupost; un pressupost per fer front a les necessitats socials, les necessitats econòmiques i ecològiques que tenim, que no són poques, eh? Fa fred social, hi ha una tebiesa econòmica, hi ha una sequera hídrica i som propers ja al límit ecològic. I no tenim pressupost.

Sabem que aquest «fa fred social» és la continuïtat de les crisis educatives, de la crisi sanitària, de la crisi de l'habitatge. Hi ha una crisi social real, augmenta la desigualtat. Necessitem polítiques concretes que actuïn aquí.

Hi ha tebiesa econòmica. Hi ha un degoteig de tancament d'empreses: Danone, Venca, per dir-ne dos de més properes, però podríem continuar. Hi ha una pèrdua d'activitat econòmica, un degoteig de destrucció d'activitat econòmica, lligada a la destrucció d'ocupació. Ha crescut l'ocupació, certament; hi ha més estabilitat en l'ocupació, certament; però també és cert que hi ha pobresa laboral, que tenim encara problemes i que necessitem actuar per innovar en aquesta activitat econòmica, per promoure, per tirar endavant. Que s'estan fent coses, no direm que no, però necessitem estratègies més de fons.

La crisi hídrica, la sequera, la crisi de la sequera és una realitat que necessita un impuls important per part de l'acció del Govern. O els límits ecològics, que són propers, necessiten també un impuls, un canvi de model energètic, de model de mobilitat.

Per aquestes qüestions és necessari disposar d'un pressupost, perquè, malauradament, sense pressupost tindrem dificultats per abordar tots aquests reptes d'una manera coherent, planificada, programada. Estarem fent el dia a dia, estarem fent pedaços, però no tindrem una estratègia de país, que és el que ha de sustentar, en definitiva, un pressupost.

Perquè la pròrroga pressupostària és també una pròrroga política, és també l'evidència de la dificultat que té el Govern, de la incapacitat del Govern per construir un marc estable que permeti disposar d'aquest pressupost. Vull dir, aquí el Govern, en una situació de minoria, va passant la legislatura, però el Govern necessita transformar el país. Necessitaríem un pressupost que permeti transformar el país, perquè, si no, anem anant de crisi en crisi, que és el que ens està passant, diguéssim, amb la gestió que està fent, malauradament, el Govern de la seva acció i dels pressupostos que s'han anat aprovant darrerament, no?

Per tant, quan tenim un pressupost és per intentar superar aquesta situació. Disposar d'un pressupost és el que ens hauria de permetre superar aquesta situació d'un govern que pot anar tapant forats, però no pot tenir una estratègia. Però sabem que per disposar d'un pressupost cal establir el marc d'aliances necessàries que el facin possible. Perquè també es podria dir que la responsabilitat de que no hi hagi pressupost no és exclusiva del Govern, és del conjunt del Parlament. És responsabilitat de tothom, ja que es necessita més d'un grup polític per donar suport a un possible pressupost –es necessita més d'un grup polític–; necessitem com a mínim tres grups polítics per construir un pressupost de consens.

Per tant, és responsabilitat del Govern la incapacitat primera per liderar aquesta construcció del consens. I és aquí on tenim el problema. La responsabilitat primera és la que ha de tenir el Govern per impulsar, per crear el marc que permeti construir l'acord d'un pressupost, d'un pressupost del 24 que abordi tots els reptes que tenim.

El Govern ha de liderar necessàriament aquest procés per a la construcció del pressupost. I per liderar un procés per construir el consens necessari perquè hi hagi pressupost per al 2024 vol dir que cal un marc, unes bases, que permetin fer-ho. El pressupost haurà de donar respostes a tot un seguit de problemes, però aquestes respostes hauran de sortir del consens. Però perquè hi hagi aquest consens serà necessari recuperar les confiança; serà necessari que els possibles actors que puguin construir aquest pressupost tinguin confiança. I per tenir confiança has de saber que allò que acordes en una mesa de negociació s'acaba complint.

I aquí tenim, diguéssim, un primer problema: hem subscrit diferents acords, i el nivell de satisfacció amb relació al grau de compliment és dispar, diguéssim. Una part pot considerar que ho està complint bé, però des del nostre punt de vista creiem que hi han moltes mancances pel que fa al seu compliment. I cal abordar aquesta realitat, perquè si hem de construir un nou acord caldrà saber quin és el grau de confiança que ens permet saber que el nou acord es tirarà endavant i es gestionarà amb major eficiència que l'acord passat, i com aquelles qüestions que de l'acord passat han estat impossibles –justificadament o no, però explicades clarament de dur a terme–..., com es garanteix que en el temps més proper possible s'acaben construint i s'hi acaba donant resposta.

Cal, per tant, recuperar la confiança. I recuperar la confiança és veure com allò acordat es fa, es materialitza, es realitza i es compromet a que sigui realitzat, que és el que permetria seguir parlant. Però també cal que aquest lideratge del Govern també permeti saber que acordem un pressupost que respon a un model de país, a unes estratègies de transformació del país.

Perquè, en síntesi, la pròrroga que se'ns presenta o el decret que se'ns presenta és una mica com el que escriu Jaume Subirana, no?, que diu: «Tot pot canviar, sempre.» Diu: «Serà com ara: / bosses, papers, sabates, roba / pertot arreu / i la maleta, encara buida, / damunt del llit. / Serà com ara: / somnis, amics, l'amor, els llibres, / tot a mig fer. / I faltaran només minuts / per la sortida.»

En fi, tot per fer. Tenim tots els problemes sobre la taula. La maleta està per fer. La pròrroga està servida, però està esperant el pressupost. Necessitem un pressupost just, fiscalment...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Joan Carles Gallego i Herrera

...just socialment, econòmicament innovador i transformador, i ecològicament responsable. Això és el que cal...

La presidenta

Diputat...

Joan Carles Gallego i Herrera

...un govern que ho lideri.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Joan Garcia i González.

Joan García González

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, *consellera*... *Consellera* Mas, se le están ofreciendo, realmente tiene donde escoger. No podrá decir que no encuentra diferentes opciones. Yo lo que he escuchado aquí es, pues, una terna prácticamente que podría incluso decidirle a escoger a izquierda, a derecha, como quiera. O sea, no tenga ningún problema. Yo creo que eso es bueno.

Hoy, de hecho, lo que realmente estamos discutiendo aquí es el fruto de su creo que evidente inacción. Con estos ofrecimientos es raro que no tengamos presupuestos ya. Y lo plantea en este creo que ya tradicional posnaveño decreto de prórroga presupuestaria, que debe servir para cubrir las necesidades financieras en diferentes ámbitos hasta que se aprueben, o no, unos presupuestos.

Hablaba de responsabilidad de todos, *consellera* Mas. No, no, es responsabilidad suya, de su Gobierno; no es de todos, es suya. Creo que eso es importante que lo tengamos claro. Al final, ustedes han decidido tener los diputados que tienen en el Gobierno, con ese apoyo al Gobierno, y creo que es suya y tienen que encargarse ustedes de buscar los apoyos que puedan darnos a todos la capacidad de tener unos presupuestos.

Creo también que, aunque nosotros no vamos a formar parte de su relato de fracaso, tampoco queremos, por otro lado, ayudar a que se degraden aún más los servicios de todos los catalanes. No vamos a trabajar para el cuanto peor, mejor, ni formaremos parte del relato oscuro y tenebroso del populismo de un lado y de otro, como hemos, ya, escuchado, por lo que ya adelantamos que nosotros nos vamos a abstener en esta votación. No nos hace falta formar parte ni del sí ni del no, porque ninguno de los dos relatos nos sirve. Y porque preferimos utilizar nuestras energías en promover caminos diferentes que no se han transitado desde hace muchísimos años.

Pero tenemos que..., para eso, para poder empezar a construir, tenemos que negarnos a formar parte del que creo que ya es un libro caduco y fracasado, que ustedes han construido con sus socios, con sus múltiples socios que aquí hemos visto que tiene. Ya no se trata de pasar página, como se ha dicho en algún momento aquí, sino de cambiar de libro completamente. Y creo que, al final, lo irremediable es que este Gobierno, aunque lo haya alargado un año más, acabe y deje de ser el responsable del futuro de los catalanes.

Mañana, justo hace..., justo, hace..., mañana, hace justo un año que ustedes, pues, el 25 de febrero del 2023 nos traían este mismo decreto, exactamente el mismo de-

creto. Nos abstuvimos entonces, pero les avisamos también –les podemos avisar hoy– de que lo que estaban haciendo era toda una irresponsabilidad, que suponía un revés para nuestra economía, que acababa dejando a la Administración pública en manos del juego de diferentes intereses políticos y del partidismo habitual y de la incertidumbre que lleva asociada.

Ustedes lo han vuelto a hacer otra vez. Y hemos de decir que la ley más importante que tiene este Parlamento, que aprueba este Parlamento autonómico, vuelve a no estar aprobada el día 1 de enero. Son incapaces de entenderlo, creo yo. Yo creo que, al final, después de tantos años, no son capaces de entender que es imposible o es poco necesario seguir sumando más argumentos a la inestabilidad política que acaba lastrando a los catalanes, junto a los múltiples rasgos iliberales y de antiprogreso que les caracteriza.

Son un claro y evidente ejemplo de hipocresía política. Son incapaces de aprobar unos presupuestos que la mayoría de comunidades autónomas ya tienen en marcha, pero son muy capaces y eficaces a la hora de acusar a cualquier otra administración –especialmente a los diferentes gobiernos de España durante muchos años– de incapacidad, cuando la incapacidad manifiesta es la de ustedes. Así lo han hecho en otros momentos. Ya..., bueno, a veces, recordar pasajes como el de los peajes, cuando ustedes hablaban de la injusticia que era para los catalanes pagar peajes. Ahora ya ha desaparecido esa injusticia, cuando ya los únicos peajes que quedan son los suyos. Y lo mismo han hecho con *rodalies*. Y esperamos –seguro, ya lo estamos viendo– que dejarán de haber incidencias por pura capacidad mediática y de control mediático que ustedes creo que tienen.

Llevan más de una década demostrando –de hecho, se ha dicho aquí, trece, catorce años– una evidente incompetencia política a la hora de hacer sus deberes presupuestarios. Y, de hecho, no han sido ni capaces de afrontar sus propios compromisos para el presupuesto del 2023, el que sí que se aprobó, y facilitar la implementación de aquellas condiciones que les puso, entre otros, el PSC a la hora de aprobarlos. Y hablo de tres grandes proyectos: la ronda Norte, el gran complejo de ocio de Tarragona o la ampliación del presupuesto. No se ha hecho absolutamente nada. Y, evidentemente –también se ha hablado aquí–, las cifras de implementación de los presupuestos de las diferentes *conselleries* han sido los que ya sabemos. Es decir, son incapaces de, incluso, ejecutar los presupuestos que tienen en vigor. También es verdad que el PSC, en este caso, tampoco ha exigido demasiado que eso se cumpla. Al final también es cierto que, teniendo contra las cuerdas al presidente Sánchez, es poco necesario para ustedes apretar o cumplir con estas condiciones, y el PSC tampoco tiene o no está en condiciones de apretarles en exceso en estos temas.

Nuestra conclusión. Lo que se acaba derivando de todo lo que hoy nos traen aquí es que, señores del Govern, señores de Esquerra Republicana, esto no funciona –no funciona; yo creo que ya se han dado cuenta, pero no funciona–, y nos encantaría –no es posible aún, pero nos encantaría– hacer una enmienda general a lo que representan. No solo representan a este Gobierno, sino que representan a todo un tránsito de muchísimos años en los que nosotros consideramos que no se han hecho cambios evidentes en la forma de gobernar Cataluña, en la forma de entender cómo tiene que ser Cataluña. Y creo que aquello que denunciábamos en 2006 por parte de Ciutadans, hablando del oasis en el que vivían, ya se ha convertido en una ciénaga de la cual creo que los catalanes tenemos que salir de forma inmediata.

Así pues, sabemos que si vienen esos próximos presupuestos estarán pensados de nuevo para seguir construyendo una Cataluña de ciudadanos de primera y de segunda, para seguir construyendo techos de cristal para la mitad de los catalanes. Serán unos presupuestos en los que seguro que se ponen de acuerdo para seguir imponiendo su modelo de sociedad cerrado, sectario, ese modelo de sociedad en el que clarinetistas y cocineros de la nueva Barcelona del PSC no tienen cabida, a no ser

que tengan el conveniente título de catalán, esa Cataluña que nosotros consideramos que es un error, que hay que cambiar.

Eso es lo que vendrá con los próximos presupuestos. Ya tienen socios para para ello, para seguir construyendo y pasando páginas de ese libro. Nosotros no queremos formar parte ni formaremos parte de eso. Trabajaremos hasta el último aliento para cambiar esto. Ya lo hicimos y pronosticamos en el 2006. Lo estamos haciendo otra vez en el 2024. Creemos que es posible, que es posible cambiar la forma de gobernar para los catalanes, que hay otras mayorías posibles en Cataluña, que tenemos que cambiar de una vez ese régimen que significan y que representan tanto ustedes como sus socios. Y en ello estamos.

Hoy, en este entremés de inacción, pues, lo que vemos esencialmente es más de lo mismo; los problemas siguen siendo los mismos, y nosotros realmente solo vamos a trabajar para una Cataluña que sea de todos y para todos.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part ara del Grup Mixt, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Seré breve, porque la verdad es que nosotros nos vamos a abstener, como venimos haciendo habitualmente, porque como bien le han recordado, cada año más o menos por estas fechas, como los presupuestos no se presentan en tiempo y forma, pues, evidentemente, tenemos que aprobar este tipo de decretos, porque lo que no podemos hacer es paralizar, evidentemente, la actividad de la Administración.

Nosotros, en este sentido, a pesar de no estar de acuerdo con la gestión que está haciendo el Govern y con estar ajenos a esta negociación de presupuestos, vamos a hacer una oposición responsable y, por lo tanto, como le digo, no vamos a dificultar la convalidación de este decreto.

Y se lo decía antes en mi anterior intervención, cuando estaba también el presidente Aragonès, que estos últimos días, pues, incluso parece que alardea o se jacta de que, bueno, va a completar la legislatura y que además lo va a hacer con todos los presupuestos aprobados. Usted también nos dijo, como le recordaba antes, en el último Pleno, que estaban capacitados plenamente desde el Govern para traer los presupuestos, incluso, pues, inmediatamente, si no ese día al día siguiente. Pero la realidad, como le digo, es que nuevamente hemos empezado el año sin las cuentas aprobadas y estamos ya prácticamente a finales del mes de enero. Y, como le digo, no es la primera vez. Desde el año 2010, que era el último año del tripartito de Montilla para ponernos en contexto, el Govern no es capaz de aprobar unos presupuestos cuando toca.

En las últimas semanas del 2023 es verdad que se ha ido filtrando alguna información sobre las líneas generales de los presupuestos, principalmente con temas fiscales. Pero la verdad es que poco sabemos al respecto sobre estos presupuestos. Hoy apuntaba usted alguna línea más; pero, como le digo, son filtraciones, rumores y noticias que vamos conociendo, pero ajenas al Parlamento.

Sabemos también de la existencia de reuniones, y de hecho la propia portavoz socialista lo acaba de reconocer aquí en la tribuna, y nos ha dicho que tienen una reunión fijada para los próximos días. No sé qué pasa con el grupo de En Comú Podem, si también ha habido algún tipo de conversación. Como le digo, poco sabemos del avance de estas negociaciones, que se están haciendo a espaldas de este Parlamento y principalmente, y lo que es peor, a espaldas de la ciudadanía en general.

Yo creo que si ustedes, que tanto presumen de transparencia, realmente quieren hacer patente esa transparencia, pues, lo que deberían es presentar esas cuentas, explicarnos esas cuentas y negociar de manera abierta, pública, sabiendo los términos de la negociación y, lo que me parece más importante, sabiendo o haciendo público

el precio que paga cada una de las partes que va a formar parte de este acuerdo de presupuestos. Porque, por ejemplo, si nos fijamos en las negociaciones de los últimos decretos ley del Gobierno de España con Junts per Catalunya, en este caso, pues, es un claro ejemplo del alto precio y de las contrapartidas que se están pagando. Por tanto, insisto que nos gustaría tener más información al respecto.

También le he dicho antes en la anterior intervención que yo, más allá del número, la escenificación y los teatrillos que vamos a ver seguramente en las próximas semanas, yo no dudo de que habrá acuerdo de presupuestos y que seguramente se firmarán con el Partido Socialista, que el Partido Socialista saldrá al rescate nuevamente. Seguramente habrá mucha reunión..., pues eso, ¿no?, líneas rojas, aspectos irrenunciables, como ya pasó en el año anterior. Pero, al final, las cartas de la negociación están marcadas y todo el mundo sabe, como le digo, que habrá acuerdo. Eso sí, se anunciará cuando les convenga políticamente a ambos partidos. Y yo creo que aquí al final lo que está primando son los cálculos electorales de cada uno, y ese es el auténtico motivo de que, a día de hoy, a veinte y pico de enero, no tengamos todavía presupuestos. Ustedes están esperando el momento en que mejor les convenga.

¿Qué pasará con esos acuerdos a los que ustedes lleguen? Pues, yo creo que pasará exactamente lo mismo que ocurrió el año pasado: unos acuerdos genéricos, ambiguos, tan ambiguos que incluso una de las partes que firmaba decía que eso no se iba a llevar a cabo y para la otra era una parte irrenunciable que sin esa no iban a firmar, pero firmaron. O sea, un auténtico despropósito. Y el ejemplo lo tenemos con la ampliación del aeropuerto, como digo, o con el desarrollo del proyecto del Hard Rock. Por tanto, ¿qué pasará en estas cuentas del 2024? ¿Habrá algo más concreto? ¿Van a ser como las del 2023? ¿Habrá líneas irrenunciables que luego resulta que no tienen ni un solo euro consignado en el presupuesto? La verdad es que yo estoy bastante..., bastante intrigada (*l'oradora riu*) con esos acuerdos y veremos a ver lo que nos encontramos, insisto, con estas nuevas negociaciones de las próximas semanas.

Hace unos días, y hoy aquí lo ha vuelto a repetir, ustedes..., «hace unos días», hace unas semanas, ustedes anunciaban una supuesta rebaja del IRPF y creo que con esto volvemos al cálculo electoral. Es decir, ¿por qué lo anuncian ahora? Porque nosotros les recuerdo que, desde nuestro grupo, desde el Partido Popular, hemos presentado varias propuestas, una proposición de ley sin ir más lejos en esta misma legislatura, para rebajar el tramo autonómico del IRPF. Y ustedes votaron en contra. Ahora, sin embargo, como ya se acerca el final de la legislatura y estamos todos ahí con la calculadora en mano, anuncian ustedes la rebaja del IRPF. Bueno, vamos a ver qué pasa. Vamos a ver qué pasa también, por ejemplo, con el impuesto de sucesiones y donaciones, porque nosotros vamos a volver a presentar una enmienda en este presupuesto para que se suprima este impuesto, que es anacrónico y que además supone desigualdades con otras comunidades autónomas donde este impuesto se ha suprimido o prácticamente está bonificado a pagar el cero por ciento.

Bueno. Insisto, veremos también cómo quedan partidas importantísimas como las partidas dedicadas a sanidad. Y vuelvo a recordar que hoy tenemos a los sanitarios, pero no es el primer día, en la puerta del Parlamento reivindicando, evidentemente, promesas que se les han hecho desde la parte del Govern y que nadie cumple, y que van pasando los años y nadie cumple. O también la partida de educación, que está ahora mismo en una situación muy, muy crítica con los resultados de las pruebas PISA, pero también competencias básicas, también el tema de las pruebas PIRLS. Como digo, es una situación dramática y, por tanto, más allá de nombrar un grupo de expertos, que ya hemos dejado claro desde nuestra formación que, evidentemente, no nos parece que sean los indicados, pero bueno, más allá de hacer reuniones y consultar a unos supuestos expertos, creo que también necesitamos, como hemos dicho, más profesores de refuerzo, hacer más hincapié en estas aulas de acogida. Porque uno de los factores a los que apuntó la propia *consellera* fue precisamente a que había una sobrerrepresentación de alumnos venidos de otras partes.

Pues a lo mejor lo que hay que hacer es hacer más hincapié en más aulas de acogida, más profesorado.

Insisto en que veremos a ver cómo quedan estas partidas de educación, de sanidad y no sé si volveremos a escuchar la cancioncilla de todos los años: «*No, els pressupostos més socials de la història*», que després queden en no res. Veremos a ver cómo queda todo esto y, como le digo, hoy con este decreto nos vamos a abstener por responsabilidad, pero esperemos que estos presupuestos lleguen cuanto antes y que sean de verdad unos presupuestos que respondan a las necesidades que tiene Cataluña.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes. El decret que avui convalidem s'explica ràpidament. De fet, ja ho han fet tots els que m'han precedit. En situació de pròrroga pressupostària, avui el que fem des del Parlament és autoritzar una sèrie d'endeutaments per tal de fer front a les necessitats financeres inajornables de determinades entitats del sector públic. I això és el que fem. És senzill. De fet, com es va fer l'any passat mentre no hi va haver pressupostos o com s'ha fet en tots aquells anys que també hi ha hagut pròrroga pressupostària.

En concret, s'autoritzen, autoritzem, operacions d'endeutament de l'Institut Català de Finances i també de l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat. També autoritzem avals relacionats amb les cooperatives de crèdit, amb la fundació Institut de Recerca en Energia de Catalunya o a favor també de l'energètica pública, així com de l'AGAUR. I també autoritzem garanties vinculades al Consell Català de l'Esport i préstecs en l'àmbit de l'economia social, del sector industrial, de la recerca o per a projectes culturals. I, a més a més, aquest decret, i això sí que és més innovador, però en tot cas també inclou..., s'hi incorpora un article segon amb uns ajustos normatius per poder iniciar la nova licitació d'Idiada, l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, unes instal·lacions que sabem que són estratègiques per al país i que són patrimoni de la Generalitat.

El decret no té més misteri que aquest i hauríem pogut fer tots la intervenció en un minut, perquè és senzill. Aquest és un tràmit imprescindible i pel sentit de la responsabilitat i també havent escoltat tots els portaveus que m'han precedit, avui la majoria de la cambra facilitarà la seva convalidació.

A partir d'aquí, però, des d'Esquerra Republicana voldríem que aquesta convalidació sigui el pas previ de l'aprovació definitiva dels pressupostos de Catalunya per a aquest any 2024. Perquè és aquí on ens hi juguem tenir a l'abast el màxim d'eines per poder servir el país, d'eines i recursos suficients per poder fer front a tots aquests reptes que durant tot aquest matí i en molts debats aquí parlem i debatem.

La consellera abans parlava de la feina feta per part del Govern en la preparació dels pressupostos de país. I és així. Estan a punt. Igual que la llei de mesures, que ha passat tots els tràmits també preceptius. I en aquests moments sabem, per tant, que el paper, que el que ens pertoca fer és la negociació política per construir un acord majoritari en aquesta cambra. Per tant, les negociacions estan obertes amb tots els grups parlamentaris amb els que hem arribat a acords al llarg d'aquesta legislatura. I la nostra predisposició és que aquests comptes, que els pressupostos per a l'any 2024 puguin tornar a reunir un acord el més ampli possible, acords que hem anat bastint al llarg d'aquesta legislatura en diversos moments i per diversos objectius i, per tant, que puguem construir aquest acord ampli per tirar endavant els pressupostos, perquè són necessaris.

I diem que són necessaris perquè és molt diferent tenir pròrroga pressupostària o tenir uns pressupostos. I són necessaris justament per poder disposar d'aquests 2.400 milions d'euros més per tal d'afrontar els reptes del país de què tots aquí parlem. Són necessaris per seguir reforçant els pilars de l'estat del benestar –educació, salut, polítiques socials i també habitatge. Són necessaris per seguir amb l'aposta per la cultura i la llengua catalana, com ja es va fer l'any passat en el pressupost també i de manera notable. I són necessaris per tenir tots els recursos també a punt i al dia per fer front a un dels reptes majúsculs d'aquest país com és el repte climàtic i la situació d'emergència i d'excepcionalitat com és la de la sequera.

Aquests també són els principals eixos que defensem des d'Esquerra Republicana i que compartim que han de tenir, que han d'incloure, que han de poder abordar aquests pressupostos catalans per a aquest 2024. Enfortiment dels serveis públics, especialment en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de la salut i en l'àmbit de l'habitatge. La lluita contra el canvi climàtic i, en concret, totes les eines per fer front a la sequera i a la situació d'emergència. I també tota l'aposta per la llengua i la cultura catalana.

I amb les informacions que fins ara tenim, amb tot allò que ja s'ha treballat per part del departament i del Govern, estem davant d'uns comptes, els d'aquest 2024, que donen resposta a tot això, que ens poden situar en millors condicions per donar resposta a tot això, perquè estan, aquests pressupostos, doncs, alineats amb moltes de les demandes que avui hem sentit dir aquí per part dels grups, diversos grups de la cambra, però també amb qüestions que s'han posat sobre la taula a les que avui hem de donar resposta perquè també n'estem pagant ara mateix les conseqüències de les retallades que hi van haver fa uns anys. I això també cal recordar-ho.

No només això o no només per això són necessaris aquests pressupostos del 2024, també ho són, també són imprescindibles per implementar els acords subscrits en el marc del Consell del Diàleg Social amb les organitzacions empresarials i sindicals més representatives de Catalunya. I és que per segon any consecutiu, però de manera inèdita fins l'any passat i fins aquest any, aquest Govern, el Govern d'Esquerra Republicana, ha construït un acord no només entre les forces polítiques parlamentàries d'aquesta cambra, que és el que estem intentant fer aquestes setmanes i des de ja fa dies, sinó que també ha construït un acord amb els agents socials i econòmics amb relació a totes les prioritats de país amb relació a l'enfocament d'aquest pressupost, on s'hi inclouen polítiques i accions per un total de 1.500 milions d'euros.

És per això, deia, que també són necessàries, perquè aquest acord permetrà l'actualització de l'IRSC, l'índex de la renda de suficiència de Catalunya, amb un increment del quatre per cent, seguint també el camí obert l'any passat; impulsar el pacte nacional de la indústria, evidentment amb la garantia de l'execució dels 638 milions d'euros que pertoquen en aquesta anualitat; desplegar mesures de simplificació administrativa; l'impuls de polítiques d'ocupació, amb pràcticament 600 milions d'euros per a l'enfortiment del SOC, a banda de la contractació de nous orientadors professionals; destinar 34 milions per reduir les ràtios dels alumnes al sistema educatiu, o l'aposta per la formació professional i per les universitats públiques del nostre país, entre d'altres.

Agraïm, per tant, novament –un any més, però de forma inèdita– al Govern haver-ho treballat d'aquesta manera. I, evidentment, agrair a tots els diferents actors socials, empresarials, sindicals del país haver-ho fet possible un altre any, perquè és una manera de convertir els comptes que venen d'un govern..., convertir-los en uns pressupostos de país concertats, consensuats i el màxim d'útils.

Després d'aquests acords amb els agents econòmics i socials, després d'aquesta convalidació que estem fent avui aquí –la convalidació de la pròrroga pressupostària–, ara és el torn de l'acord polític amb una majoria parlamentària per tramitar-los i per aprovar-los, si pot ser, al més aviat possible. També, perquè després ens queixem de l'execució i, per tant, cada dia que perdem és un dia menys que tenim per a executar els pressupostos.

Per tant, creiem que estem en la bona direcció. Compliment dels acords previs. Evidentment, necessari aquest compliment, en marxa; la consellera s'ha referit a les dades. Per tant, tot encarrilat o ja completat. Tenim un bon pressupost de partida elaborat per la consellera Mas, pel seu departament i pel conjunt de govern, evidentment. Tenim aquest acord amb els sindicats i amb les organitzacions empresarials –per tant, que milloren–, i negociacions obertes amb els grups parlamentaris, creiem que amb bona voluntat, amb bona predisposició; si més no, per part del grup parlamentari i, evidentment, del Govern, mà estesa i responsabilitat a tothom.

Nosaltres contribuïrem a fer que hi hagi acord, bàsicament perquè –i ho repetim en tots els àmbits– parlant, la gent s'entén. Posem en valor l'entesa, la negociació, l'acord en tots els àmbits, en diversos àmbits. De fet, ara, avui donem la benvinguda o ja fa dies que donem la benvinguda a aquells que ara s'han sumat a tota l'estratègia i al camí de la negociació i de l'acord per resoldre els conflictes; també el conflicte polític. Però també vol dir que hem de construir acords i també parlar. I, per tant, mà estesa, diàleg i negociació en l'àmbit pressupostari. Esperem que aquells que l'any passat es van excloure d'un acord pressupostari ampli al nostre país no s'hi tornin a excloure enguany. Dèiem: el camí és la construcció de consensos, més enllà de les posicions immobilistes o partidistes de cadascú. I, per tant, és la nostra aposta i així hi posarem tot de la nostra part.

Dit això, i abans d'acabar, una constatació, perquè aquests pressupostos es fan novament en el marc d'un estat, l'espanyol –encara en formem part–, i d'un sistema de finançament absolutament injust per a Catalunya. Patim un infrafinançament continuat provocat pel dèficit fiscal que frega aquests 22.000 milions d'euros i que no garanteix, per tant, la suficiència financera dels serveis públics del nostre país. I denunciar aquesta situació és absolutament necessari per ser conscients també de les limitacions que tenim com a Generalitat, que tenim com a país. Però no només denunciar-ho. El que volem és canviar-ho, acabar amb aquesta situació d'injustícia i posar fil a l'agulla per revertir, com deia, aquesta situació injusta. És per això que saludem amb optimisme i amb ambició la proposta de negociació també amb l'Estat per un sistema de finançament singular per a Catalunya, basat en aquesta autonomia tributària, en la suficiència financera i en la responsabilitat fiscal.

Volem recaptar i gestionar tots els recursos que gestionem com a país i tots els impostos que paguem com a catalans. Així de senzill i així de clar, per tenir un sistema també just i uns pressupostos encara molts més justos. Aquesta és una proposta arrencada per Esquerra Republicana en el marc de les negociacions amb l'Estat espanyol per a la investidura del president Sánchez. Un acord que posem a disposició del país per millorar i acabar amb aquesta situació injusta. Com també ho és un altre dels acords, el fet de poder haver avançat perquè es pugui cancel·lar tot el que és el deute del FLA, i això suposa una reducció molt àmplia de 15.000 milions d'euros de deute i un estalvi de fins a 1.300 milions d'euros per a les arques de la Generalitat. Uns acords que creiem que també ajuden, entre d'altres, com en l'àmbit de la recerca, en l'àmbit dels Mossos d'Esquadra, en l'àmbit de la inversió per als òrgans judicials, que creiem que ajuden a poder també millorar els recursos, els diners disponibles per part de la Generalitat.

Per tant, és un any de reptes, en tenim molts, però també tenim moltes oportunitats. Una és tenir una eina al dia actualitzada, necessària, com són els pressupostos de la Generalitat...

La presidenta

Gràcies.

Marta Vilalta i Torres

...de Catalunya. Nosaltres estenem la mà a tothom i esperem que per responsabilitat els tornem a fer possibles un any més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, doncs, procedirem a la votació i, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem ara a votar sobre la validació del Decret llei 4/2023.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 72 vots a favor, 18 en contra i 39 abstencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 4/2023 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)*

Atès que no hi ha cap petició, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Acabat aquest punt, suspenem la sessió fins a les tres de la tarda. I els recordo ara el minut de silenci.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Educació, la consellera de Territori i el conseller de Drets Socials.

La presidenta

Diputats, diputades, reprenem la sessió amb el tercer punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica

202-00070/13

És el debat i votació de la proposició de llei de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica.

D'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat, procedirem a fer les votacions.

A continuació intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris esmenants, i posteriorment intervindran els grups parlamentaris que no han presentat esmenes. I el temps d'intervenció serà de set minuts per grup parlamentari, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

A continuació, i per defensar les esmenes de l'articulat presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. «Bona tarda», com diria la diputada Lozano, «a l'hora del cafè»... En tot cas, diputats, diputades, també vull saludar els convidats de l'Associació pel Dret a Morir Dignament, a la secretària general del departament, que substi-

tueix el conseller, perquè tant uns com els altres ens hem hagut d'adaptar a un canvi d'horari, però són coses del directe i, per tant, aquí estem.

Vam fer el tràmit de lectura única i el vam començar en el darrer plenari i, per tant, estem davant de l'aprovació definitiva de la modificació de la llei dels drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica. Ho vam dir, va ser una llei pionera, i, d'alguna manera, va ser la que va començar per donar veu al pacient i va regular per primera vegada la possibilitat d'elaborar documents de voluntats anticipades. Ho hem dit moltes vegades, ser pioner en coses –en la lluita dels drets, en parlar de la llibertat de les persones...– és un orgull, però a vegades té un inconvenient. I l'inconvenient el té..., que ens cal, en algun moment, posar-nos al dia.

De fet, ens cal posar-nos al dia, i el que avui fem és introduir un nou supòsit en el document de voluntats anticipades, com han fet ja altres comunitats autònomes. Però posar-nos al dia..., possiblement també haurem de fer moltes més coses de la llei. Ens consta que el Comitè de Bioètica de Catalunya està treballant una reforma en profunditat de la llei que ens hagués agradat també poder-la veure i adaptar-la als canvis socials. Però esperar a tenir tota la modificació feta atenent als tempos parlamentaris –que ràpids ràpids, no ho són– i les alçades de la legislatura era evident que posava en risc que poguéssim aprovar res i, per tant, vam decidir tirar endavant aquesta modificació.

Ho vam decidir tres grups parlamentaris –el Grup Socialistes i Units per Avançar, Junts per Catalunya i En Comú Podem– d'acord amb l'associació, a la que..., al consens s'hi va afegir posteriorment Esquerra Republicana de Catalunya, també en l'esmena que avui presentem per a l'aprovació definitiva del document.

La modificació, què intenta? Promoure un nou supòsit per atorgar les voluntats anticipades, per tal de que es pugui fer davant del personal sanitari. De fet, tal com està regulada fins ara la formalització del document, a qui posa més traves és als més vulnerables: a la gent més gran, a la gent que té dificultats econòmiques... Però deixi-m'ho dir, també: davant del notari és un acte més sol, però anar amb tres persones a un acte tan íntim com és el de la manifestació de la *teva* voluntat..., no sempre vols compartir segons què no saps amb qui, diguéssim. I, per tant, jo crec que està molt bé que hi puguem introduir aquest nou supòsit, que és davant una professional sanitària de l'àmbit de l'atenció primària, hospitalària o sociosanitària, preferentment dels centres que li siguin de referència.

Aquesta és l'esmena que hem pactat quatre grups parlamentaris, conjuntament també amb l'Associació pel Dret a Morir Dignament. I també..., assabentat el Govern, perquè hem de modificar també la disposició que diu quan entrarà en vigor aquesta modificació de la llei. Ens hem donat dos mesos, perquè en dos mesos el Govern té el compromís d'establir un pla d'informació i de formació a tot el personal sanitari perquè estigui atent a qualsevol sol·licitud que se li pugui presentar.

En primer lloc, donar, com deia, les gràcies al Grup d'Esquerra Republicana, que s'hagi sumat al consens. I també dir –quan dèiem els avantatges que té facilitar el document de voluntats anticipades, i ho hem vist en altres comunitats autònomes...– que, com més fàcil ho poses, més gent atorga el document de voluntats anticipades. Ho veiem a la Comunitat Foral de Navarra, on la taxa per mil habitants l'any 22 era del 20,62, i a Catalunya no arribàvem encara al catorze.

Bàsicament..., l'esmena ja els hi he determinat, això és on estem. La segona esmena..., es tracta de determinar el temps d'entrada en vigor d'aquesta llei.

Com hem parlat molt del document de voluntats anticipades..., set minuts potser són molts o potser són pocs, però els que ho tenim molt clar amb set segons en tenim prou. Però sí que és veritat que val la pena compartir aquest temps perquè tot aquell que cregui que no és necessari entengui que sí que és necessari, perquè això és l'ajut a la família; és la teva decisió, però és l'ajut a la família, l'ajut als i les professionals, que saben que en el moment..., quan tu possiblement potser no pots expressar, en

aquell moment, la teva voluntat, la teva voluntat està escrita... (*Pausa.*) Què he fet? (*Veus de fons.*) Ah... La teva voluntat està escrita, i, per tant... A més, el sistema s'encarrega de que estigui registrat, i fins i tot si a tu et passa alguna cosa en una altra comunitat autònoma –és un regal que m'han fet (*rialles*)– pots tirar endavant algunes altres coses.

Em vull referir –per acabar ja, perquè l'esmena ja he dit que és una esmena consensuada i d'acord...– a l'esmena presentada pel Grup de Ciutadans, a la qual el meu grup votarà en contra perquè creiem que va en el sentit contrari del que volem aconseguir. No ho facilita, hi posa, trobo..., creiem, vaja, una vegada analitzada, que hi posa més traves. I, a més, crec que parteix d'una premissa equivocada: que la persona que atorga el document ja pateix una malaltia o està al final de vida. Res més lluny de la intenció del document de voluntats anticipades. Gent com jo hem fet, amb plena salut..., bé, una mica menys, però quasi plena salut, el document de voluntats anticipades, que és quan s'ha de fer, en aquest moment en el que et sents bé i el pots fer per deixar la teva voluntat feta.

Donar les gràcies de nou també al Comitè de Bioètica, que no ens cansarem mai d'agrair el seu document de l'any 2006, en el qual van posar les bases de moltes coses. I possiblement, i per acabar, em posaré la tireta abans de la ferida, però, en previsió d'alguna intervenció, sí que m'agradaria recordar una vegada més que estem parlant d'un dret, no d'una obligació, del dret a manifestar la nostra voluntat de manera lliure. No estem donant passaports a res.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Ángeles Llive Cruz.

Ángeles Llive Cruz

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Bona tarda, membres de l'Associació pel Dret a Morir Dignament. Degut a l'alteració de l'ordre del dia, volem excusar el conseller Balcells, que no ens ha pogut acompanyar, però en el seu lloc ens acompanya la directora general del Departament de Salut, la senyora Mercè Salvat, a qui també volem donar la benvinguda.

La solidaritat no coneix fronteres. Per aquest motiu, permeteu-me començar la meva intervenció mostrant tot el meu suport al poble de l'Equador, el meu país de naixement, per la greu situació que està travessant en aquests moments. De la mateixa manera, rebutgem, com no pot ser d'una altra manera, tot tipus de violències exercides a l'Equador i arreu del món. Esperem que aviat tornin la calma i la normalitat al país, perquè tothom tenim dret a viure en pau i en llibertat. (*Aplaudiments.*)

Bé, ara sí, entrant al contingut de la proposició de llei que ens ocupa, vull celebrar els acords assolits amb els membres de l'Associació pel Dret a Morir Dignament, que avui també, com he dit abans, ens acompanyen, així com amb la resta de grups parlamentaris sotasignats de les esmenes presentades. L'objectiu d'aquesta modificació no és cap altre que facilitar la tramitació del document de voluntats anticipades per a totes les persones del nostre país.

Per aconseguir-ho, és fonamental garantir que aquest dret s'exerceixi amb totes les garanties legals i d'accés possibles. Tenim el deure d'establir condicions que permetin incrementar el percentatge de la població que compti amb el document de voluntats anticipades, perquè, com hem repetit en diverses ocasions, les decisions que pren un mateix sobre la seva salut, sigui quina sigui la seva situació, són un dret fonamental.

Per tant, creiem que l'esmena presentada contribueix a facilitar aquest dret i també afavoreix la desburocratització del procés assistencial, facilitant, doncs, que la persona pugui formalitzar el document de voluntats davant d'un professional sanitari, preferentment en el seu centre de referència.

I aquí m'hi aturo, perquè el debat que hem tingut tant amb l'associació com amb la resta de grups parlamentaris per presentar aquestes esmenes ha estat motivat precisament per la necessitat de protegir els drets de la ciutadania a l'hora de demanar aquest document. I ens complau veure com ho hem pogut acordar, i, per tant, afegir a l'esmena que la formalització del document de voluntats anticipades sigui preferentment davant d'un professional de l'equip assistencial que habitualment atén la persona que ho demani, és a dir, dels centres que els siguin de referència.

I, per un altre costat, i no de menor importància, també hem presentat una esmena que fa referència a la disposició final primera, una esmena que considerem que ha de permetre que aquesta modificació legal entri en vigor de manera immediata, però també facilitant una organització efectiva del sector per poder donar resposta a les peticions un cop aprovada la llei. Per tant, dos mesos ens sembla un temps apropiat per adequar els circuits de validació i comunicació interna als procediments administratius. De la mateixa manera, caldrà posar-ho en coneixement dels i les mateixes professionals, així com també de la ciutadania.

Com ja vam dir en el primer debat d'aquesta llei, considerem d'especial rellevància modificar també altres articles d'aquesta llei. I, de fet, ens consta que el Departament de Salut, d'acord amb el que proposa el Comitè de Bioètica de Catalunya, està treballant per donar resposta a les necessitats actuals de la ciutadania a través d'una modificació integral de la llei.

I, pel que fa a les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, considerem que la naturalesa d'aquesta lectura única pretén facilitar el procediment per atorgar el document de voluntats anticipades i que les esmenes que presenten, diputada Grau, entorpeixen aquest procediment. Estem d'acord amb vostès a l'hora d'establir condicions per atorgar el document, però considerem que l'esmena que presentem conjuntament inclou ja una seguretat jurídica per al pacient.

Qui normalment informa els pacient sobre la possibilitat d'atorgar el document de voluntats anticipades, així com dels aspectes i continguts d'aquest document, són precisament els i les professionals sanitàries. Per tant, considerem que no cal ampliar a tres el nombre de professionals que en donin testimoniatge, ja que aquest canvi no suposarà altra cosa que completar un servei que ja es presta en l'actualitat.

Com vaig dir a l'anterior debat, a Esquerra Republicana sempre ens trobaran en aquelles mesures que millorin la vida de la ciutadania. I, per tant, agraïm el debat i el consens que han culminat amb aquestes dues esmenes presentades.

I, ja per acabar, presidenta, vull fer un agraïment a totes les parts implicades en aquest procés, especialment als membres de l'Associació pel Dret a Morir Dignament per la seva incansable lluita i per vetllar per tants drets, així com també vull donar les gràcies als membres del Departament de Salut per la predisposició a incorporar tots aquests canvis tan necessaris per a la nostra ciutadania.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Titon Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, presidenta. Avui el Parlament tanca, sembla, una carpeta oberta ja fa gairebé deu anys. Vull recordar, i ho deia a l'anterior debat que vam fer d'aquesta proposició en l'anterior Ple, que precisament ja hi han reunions de treball per tal de modificar aquest text des de 2014. Ja hi han anades i vingudes amunt i avall amb les entitats i entre els grups parlamentaris per tal de poder, avui sí, doncs, arribar al text que tenim avui aquí.

Deia Raimon Panikkar, en el pròleg del llibre *Una mirada a la història de l'Associació pel Dret a Morir Dignament*, que es va publicar el febrer de 2015..., deia que la vida no és un valor absolut, que la vida ha d'anar lligada a la qualitat de vida.

I quan aquesta qualitat es degrada més enllà de certs límits, hom té el dret de dimi-tir. Té el dret, que no l'obligació, ja ho deia també la diputada Escarp. Crec que és un matís que també cal afegir.

Però aquesta decisió, òbviament, ha de ser validada sempre, sigui la que sigui, en un document que tingui validesa quan arribi el final de la vida. I aquest document, òbviament, és el document de voluntats anticipades, al qual avui, en la llei que reto-quem, doncs, es dona validesa.

I aquest document té dues grans variables: per una banda, ha de fer-se a partir de la constatació que la persona tingui un grau d'autonomia i una capacitat per com-prendre la informació rebuda; però també, per una altra banda, s'ha de poder fer en un entorn amable, en un entorn fàcil, que sigui garant, però, d'aquesta responsabili-tat que suposa un document com aquest.

Fins ara hi havien dos supòsits, que un era davant d'un notari, com altres do-cuments importants i transcendents que signem al llarg de la nostra vida, i també davant de tres testimonis, dos dels quals no havien de tenir relació de parentiu en segon grau i tampoc cap relació patrimonial amb la persona que feia aquest ator-gament del document de voluntats anticipades. I és aquí on la reforma que avui fi-nalment aprovarem entra en joc, i és precisament afegir aquest tercer supòsit, amb aquesta voluntat de facilitar la consecució d'un document que ens ha de millorar la vida a tothom. És a dir, és un document en el que el que es vol és que precisament els tràmits administratius, no?, la paperassa, en un moment tan determinant com el final de la vida, no entorpeixin allò que lliurement una persona vol.

I és aquí on afegim, doncs, aquest tercer punt, que és la transacció a la que hem arribat diferents grups de la cambra, que és davant d'un professional sanitari de l'àmbit de l'atenció primària, de l'atenció hospitalària o sociosanitària, preferent-ment dels centres que li siguin de referència.

Aquesta és una esmena important, entre altres coses perquè està transaccionada entre els tres grups que vam proposar aquesta modificació de llei, però també amb Esquerra Republicana, a la qual..., tant a Esquerra com al Govern volem agrair-los l'esforç, també, perquè sabem que són textos importants quan els toques, però a la vegada som conscients que s'està tramitant una modificació de tota aquesta legisla-ció, de tot aquest document de llei, i que, per tant, això servirà mentre no entri en aquest Parlament i puguem debatre tots els grups parlamentaris un nou text que ampliï, modifiqui i millori el text que tenim en l'actualitat.

I també, òbviament, una esmena a una disposició final, cosa que dona un cert marge a l'aplicació d'aquesta llei a partir de la publicació al DOGC a partir de dos mesos. Per què? Perquè precisament pel que ha costat incorporar aquest nou punt, aquesta modificació, entenem que les coses s'han de fer bé. I hem de poder explicar als professionals de tots els àmbits que hi ha aquest document, que han de poder fa-cilitar-lo, com ho han de fer. I també, òbviament, reforçar a la ciutadania que seguei-xi fent aquests documents de voluntats anticipades, perquè l'ajudaran també quan arribi el moment, no?, de decidir com vol acabar la seva vida.

Volem agrair a Ciutadans les seves esmenes, perquè, entre altres coses, per bé que no compartim el que expliquen aquestes esmenes, sí que són esmenes que supo-sen que hi ha hagut un debat de la importància que estem treballant en aquest text que modifiquem. Per tant, tot i no compartir-ho, agrair també l'esforç de fer esmenes en un text de llei que teníem com molt acotat, que és curt però que té molt impacte. I, per tant, agrair-los aquesta feina.

I, com no pot ser d'una altra manera, agrair a tots els companys de DMD, que els veig allà, a la Isabel, allà al darrere, i als que ens hi hem anat reunint en aquests últims anys..., agrair-vos moltíssim la paciència, la insistència, la persistència a fer-nos mantenir aixecada l'alerta per anar treballant, doncs, aquest temps i no aturar-ho més del que ja, malauradament, ho hem hagut d'aturar i que, per tant, avui sí, pu-guem arribar a votar aquest text aquí al Parlament.

No hem d'oblidar que al Parlament hem de poder parlar i debatre de tots aquells temes que afecten i ocupen i preocupen la ciutadania i, si és el cas, avançar-nos a la regulació. Habitualment, el Parlament sol anar, en la regulació, al darrere de la societat, no?, de la velocitat a la que canvia la societat; però, en qualsevol cas, la voluntat ha de ser sempre poder avançar-nos i acompanyar els canvis que es produeixen a la nostra societat.

I és en aquest sentit –i és una evidència– que el document de voluntats anticipades i aquesta llei ens obliguen a reflexionar sobre una qüestió fonamental i tan transcendental com és l'atenció al final de la vida. Una vegada més, n'hem de poder parlar també en aquest Parlament. I ho hem de fer defugint els prejudicis, però també amb el màxim respecte per les diferents sensibilitats. Ho deia en la intervenció del Ple passat: crec que l'Associació pel Dret a Morir Dignament són un exemple d'això, que, sent conscients del material sensible que tenien a les seves mans quan ens venien a reclamar aquí al Parlament, sempre –i ho he agraït– han estat molt respectuosos amb totes les posicions que hi ha hagut aquí al Parlament.

Però és una obligació parlar-ne, perquè hi ha un augment de l'esperança de vida, perquè hi ha més comorbiditat; hi ha una atenció sanitària molt més tecnificada, molt més capaç, no?, d'altíssima capacitat, cada vegada més resolutiva, però que hem de vetllar tots perquè no perdi l'humanisme quan al final de la vida, doncs, s'han de prendre decisions.

I, per tant, per acabar, ser conscients tots que el vot d'avui ve carregat de persones, ve carregat de vides, ve carregat de temps, d'històries i d'història. Per tant, i sense més, gràcies a tots aquells que donareu suport a aquesta esmena transaccional i que modificarà aquesta llei tan i tan important per a moltíssims de nosaltres.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, secretària general del departament... El passat mes de desembre ja vam fer un primer debat sobre una proposició de llei per a la modificació de la llei d'autonomia del pacient amb relació a les declaracions de voluntats avançades, una proposta que ha estat possible gràcies a la tasca de l'Associació pel Dret a Morir Dignament, que avui ens acompanyen novament al Ple, i que, a més a més, ens han ajudat, i molt, a eixamplar el consens entorn de la proposta. Moltes gràcies.

Catalunya va ser pionera a l'Estat espanyol fa més de vint anys en la regulació de l'elaboració d'aquest tipus de documents. Però, malgrat el caràcter pioner, la regulació inicial va anar abaixant progressivament el seu grau d'utilització fins a arribar als nivells actuals d'aquest instrument, donades les traves burocràtiques i els costos econòmics associats, així com també la necessària confidencialitat de la declaració.

I per això els plantejàvem al Ple de desembre una reforma que consistia senzillament en la introducció d'una nova modalitat: la declaració davant de professionals sanitàries com a testimonis de la voluntat lliurement expressada per la persona amb el mateix rigor, exactament el mateix, que les modalitats vigents actualment. Es tracta, per tant, de simplificar la tramitació, ja que es pot gestionar des del centre sanitari, i posar en marxa el registre sense necessitat d'acudir a cap altre organisme.

I com a resultat de la cerca d'un consens el més ampli possible entorn de l'exercici d'aquest dret s'ha introduït el que podríem anomenar, si m'ho permeten, una «autoesmena» al redactat inicial que remet de forma preferent al centre de referència de la persona, buscant aplicar la lògica de sistema públic de salut, sense per això excloure la possibilitat d'acudir a qualsevol altre centre sanitari.

Al contrari, les esmenes presentades pel grup de Ciutadans són més restrictives. Si bé no qüestionen que les professionals sanitàries puguin jugar aquest rol, en canvi, sí que hi afegeixen alguna altra nova trava burocràtica, com és la creació d'un registre específic o, en cas de risc vital, el fet de que calgui esperar la designació d'un procurador de torn d'ofici i el posterior desplaçament d'aquest al centre sanitari, procediment que no és especialment àgil ni flexible.

Al contrari, la proposició de llei intentava obrir noves possibilitats i facilitar la utilització d'aquest instrument, motiu pel qual ens pronunciarem desfavorablement respecte a aquestes esmenes, perquè van en sentit oposat al plantejament inicial.

Reduir les traves burocràtiques implica empoderar-nos per decidir sobre la nostra pròpia vida sense que ningú pugui decidir per nosaltres quins tractaments volem rebre i quins tractaments, en canvi, no volem rebre, fins i tot actuant en ocasions de forma contrària a la nostra voluntat, només en atenció a l'absència d'aquesta declaració de voluntats avançades. I suposa, per tant, avançar en la igualtat en l'ús de la declaració, superant limitacions econòmiques i també exigències burocràtiques fins ara en certa manera insalvables per a alguns col·lectius de població.

Per reduir les traves burocràtiques, per garantir l'equitat de tota la ciutadania, per incrementar l'ús d'un mecanisme d'empoderament, però també útil per a les professionals, per reduir el patiment de familiars i éssers estimats en moments especialment delicats, En Comú Podem ens posicionarem desfavorablement respecte a les esmenes que ens proposava el Grup de Ciutadans, a qui igualment vull agrair l'esforç d'intentar fer una aportació sempre interessant, i ens pronunciarem favorablement respecte a l'esmena de consens presentada pels grups autors de la proposta inicialment objecte de debat, així com el Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

(Algú pica de mans. Remor de veus i rialles.)

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias. Es pot aplaudir sempre, eh?, no patiu.

Anna Grau Arias

Bé, a veure, molt breument. Gràcies als grups que ens han agraït l'esforç de presentar les esmenes. Tot i així, hem trobat a faltar una mica de dialèctica per veure si podríem acostar posicions.

Mirin, Catalunya és *expionera* en moltes coses, i subratllo l'*ex*. Sembla que com més anem, menys valem. Vull dir, és una mica trist veure que Catalunya va ser pionera en el tema de les voluntats avançades i que tants anys després..., després deixar-ho podrir tant. Ara, en canvi, correm-hi tots, fem-ho de pressa i, des de la nostra humil i constructiva opinió –perquè en aquest tema volem ser molt humils i molt constructius–, vaja, amb una manca de rigor. Potser es podria haver començat a treballar abans i no haver hagut de córrer tant i potser es podria no voler-se quedar sols, o sigui, no predicar un consens potser amb certes voluntats d'exclusió.

Mirin, nosaltres no pensem que estem proposant traves al procés, pensem que hi estem proposant garanties. És curiós que una comunitat tan fanàtica de la burocràcia com aquesta, on tot està tan extremadament burocratitzat..., en canvi, en el moment que potser un paper pot venir bé, de cop ens fa molta nosa. A veure, nosaltres no pensem que necessàriament aportar un procurador d'ofici hagués de ser una dilació. Podria estar designat, aquest procurador; potser no s'hauria de desplaçar cada..., podria haver-hi un procurador de guàrdia als hospitals.

M'agradaria comentar que, bé, això de que el personal sociosanitari valgui per validar una cosa així... «Personal sociosanitari» vol dir un treballador d'una residència, i ja hem vist lo que ha passat a vegades a les residències. A veure, en un món ideal, com diu la senyora Escarp, que hauríem de treballar per acostar-nos-hi, tothom faria un document de voluntats avançades en perfecte estat de salut, amb el

cap clar, amb tot a favor, i no ens trobaríem mai cap problema. Fins al dia que ens el trobem.

Perquè tots sabem que feta la llei, feta la trampa, o la possibilitat d'un mal ús de la llei. Tots sabem que hi ha gent que a vegades va als tribunals per impugnar testaments o que hi han hagut persones cuidadores de persones en estat de declivi físic avançat que s'han qüestionat fins a quin punt papers que havien signat els havien signat lliurement.

Llavors, nosaltres simplement demanàvem fer les coses una mica més ben fetes, no contrariant l'esperit de l'objectiu que volem aconseguir, sinó potser no tenir tanta pressa, no voler apuntar-nos una medalla tan ràpida, i fer-ho ben fet. Tant de bo –i també l'hi dic de tot cor–..., tant de bo ens equivoquem, eh? Tant de bo aquestes cauteles nostres, aquestes angúnies nostres, no s'arribin a concretar mai en un problema concret. Tant de bo aquesta llei, que vostès tiraran endavant ignorant les nostres esmenes i que nosaltres constructivament ens hi abstindrem, perquè estem d'acord amb la intenció..., preveiem algun obstacle pel camí, però res no ens faria més feliços, doncs, que que aquesta llei fes el fet per al que teòricament s'està fent. Ara, ja dic, si un dia tenim un problema... I això no seria el primer cop que ens passa, que una llei es fa de pressa i corrents –*hala, hala, venga y dale*– i després s'ha de canviar.

I, de moment, ho deixem aquí.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i per posicionar-se, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. En VOX estamos a favor de capacitar a los sanitarios como testigos del documento de voluntades anticipadas, objeto de esta modificación, y en contra de que la izquierda progre lo convierta en un complemento perfecto de su ley de eutanasia.

Fue triste en el pasado Pleno, como lo es ahora, ver en el palco de invitados a esas asociaciones pro suicidio asistido durante el debate de esta ley, y hoy el PSC dice que sus enmiendas están pactadas con ellos. No hicieron más que darnos la razón una vez más: se quieren apropiarse de la esencia del documento de voluntades anticipadas, quieren convertirlo en un instrumento eugenésico haciendo una constante asociación entre este documento y la mal llamada «muerte digna», tal y como han hecho todos los grupos que han bajado aquí a hablar, y transformarlo en una acta promueve que involucra a los profesionales sanitarios.

Pues no, ya se lo expliqué en el pasado Pleno y lo repito ahora. Este documento representa en muchas ocasiones una fe de esperanza donde las personas hablan de donar, hablan de vivir y hablan de luchar; un certificado de luz para un médico que le permite hacer lo que mejor sabe hacer: luchar contra la muerte. Todo lo contrario de lo que a ustedes les gustaría y en lo que trabajan por convertirlo, la antítesis del pasaporte para un asesinato legal que tanto molesta a la diputada del partido separatista catalán. Y es que si algo tiene la izquierda es el empeño en cuidar el lenguaje con el que se pretende manipular: «eutanasia» suena bien; «asesinato legal», no tanto.

Piensen que camuflando verdades engañan a la gente. Creen que, si cambian palabras manteniendo el concepto y lo taladran desde la más tierna infancia en colegios, en universidades, en redes, en la televisión, en actividades lúdicas, al final acaba siendo incorporado por el individuo como un concepto propio –«ingeniería social», lo llaman. «Muerte digna» suena bien; «asesinato legal», no tanto. El intento de manipulación de masas sociales a través del lenguaje encubierto tiene eso, una ausencia de cimientos que sustenten una ideología y, por tanto, donde dije digo, digo Diego, o los famosos cambios de opinión.

El otro día en la Comisión de Salud pasó algo insólito: se presentó una propuesta, que ya había presentado VOX, sobre el duelo perinatal, esas mamás que pierden a un bebé antes de nacer. Todos los grupos –Esquerra, Junts, PSC, incluso los comunistas, todos ellos acérrimos defensores del aborto– dieron apoyo a esta propuesta y hablaron de ayudar en el duelo a aquellas madres que sufren la pérdida de un bebé antes de nacer. ¿A qué nivel deja eso al aborto? Al nivel en el que siempre ha estado y que ustedes intentan camuflar: al nivel de matar a un ser humano en el vientre de su madre, a ese nivel queda el aborto. Y ¿cómo lo han vendido los separatistas y los progres siempre? «Empoderamiento de la mujer». Suena bien; «matar a un bebé no-nato» no suena tan bien.

Y así, sin más, de la misma manera, con la misma carencia de principios que sustentan sus proclamas y contando siempre con la inestimable ayuda de cobardes y acomplejados, ligan el documento de voluntades anticipadas con la mal llamada «muerte digna», y lo hacen de una forma totalmente dictatorial y con la falsa autoridad moral que nadie les ha otorgado. El objeto lo tienen claro: es normalizar el suicidio asistido, hasta el punto de que sea tan natural como dejarlo plasmado en un documento oficial. De ahí su esfuerzo por ligar conceptos que van contra la naturaleza humana.

Pero, verán, resulta que se encuentran frente a un enemigo muy poderoso: los principios de las personas formadas para luchar por la vida y a los que mueven la vocación y la convicción, y en los que, además, por cierto, reside la potestad de sentenciar quién se encuentra en la etapa final de su vida o quién atraviesa un simple bache de salud subsanable, y, por tanto, los encargados, junto con las personas que quieren y que cuidan del sujeto, de interpretar este documento.

Un médico, un enfermero o un auxiliar son interlocutores válidos y adecuados para atender las demandas sanitarias de un paciente y, por tanto, ser testigos de un testamento vital, y, a juzgar por sus exposiciones, los únicos que saben distinguir entre lo que significa «techo terapéutico», que significa limitar los esfuerzos médicos en una persona que se encuentra al final de su vida y sufre, y la eutanasia, que es matar a una persona con una esperanza de vida media o larga, pero que en ningún momento se encuentra al final de su vida y que, además, involucra a los sanitarios en ese asesinato que ustedes han hecho legal.

En resumen, pese a su minucioso trabajo para apropiarse de conceptos, manipularlos y normalizarlos, convirtiendo el documento de voluntades anticipadas en un complemento perfecto de la eutanasia, frente a esto, la tenacidad de VOX para defender la verdad y a tantos y a tantos médicos cuyos pacientes les susurran en las áreas de críticos: «Por favor, doctor, no me deje morir.»

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, primer de tot, volem saludar els membres de l'Associació pel Dret a Morir Dignament i agrair la seva tasca no només pel que fa a aquesta modificació concreta, sinó a la seva tasca incansable, la seva feina incansable en la defensa del dret de totes les persones quan ens trobem al final de les nostres vides; la seva feina en la defensa del dret a la intimitat, del dret a la informació clínica; el dret a decidir lliurement entre les opcions clíniques disponibles, el dret a que una persona es pugui negar a un tractament i a que es respectin les decisions que hagi adoptat lliurement i voluntàriament; a l'alleujament del patiment que pugui estar sofrint, al fet d'accedir a una medicina palliativa de qualitat que sigui respectuosa amb els seus valors i les seves creences; la seva feina incansable a l'hora d'evitar tractes inhumans o degradants recurrent a la sedació palliativa –morir adormit–, si és que aquesta és la seva

voluntat, i a expressar anticipadament la seva voluntat en el document de voluntats anticipades. La feina, en definitiva, d'una entitat com la vostra mereix tot el nostre respecte i tot el nostre agraïment, per descomptat. (*Aplaudiments.*)

Dit això, ja vam explicar que nosaltres no ens havíem sumat a aquesta modificació, a aquesta iniciativa, per un simple error de comunicació, però hi estem absolutament d'acord. De fet, aquesta modificació arriba amb anys de retard, i això també ens hauria de fer reflexionar. Però nosaltres hi estem d'acord, tant amb la necessitat d'afegir aquest nou supòsit a la llei per tal de facilitar el registre d'aquest document de voluntats anticipades com amb la necessitat de fer aquesta modificació amb la major celeritat possible.

Potser ara la majoria de la població no pensa..., no pensem en el dret que tenim a morir dignament, ni tampoc en el document de voluntats anticipades, fins que no ens trobem al final de la nostra vida o fins que no se'ns diagnostica una malaltia degenerativa o fins que no tenim al costat una persona a qui estimem que es troba en una d'aquestes situacions. I és veritat, hi ha molt de desconeixement a hores d'ara, i segurament això anirà canviant, perquè és una qüestió de sentit comú deixar per escrit com volem que sigui el final de les nostres vides. És una qüestió de sentit comú deixar per escrit com volem acabar les nostres vides i que això signifiqui que s'adeqüi l'esforç terapèutic als nostres valors, com precisament vosaltres ho expliqueu des de l'entitat.

I això, a més a més, deixar per escrit com volem que sigui el final de les nostres vides, ens permet no només mantenir el control, sinó sobretot mantenir la nostra identitat i els nostres valors. I és una cosa que ens dona seguretat no només a les persones..., sinó també als nostres familiars i a les professionals. I això és importantíssim, perquè facilitem que les professionals sanitàries puguin entendre què volem i què no volem.

I, a més a més, cada vegada els diagnòstics de les malalties degeneratives es fan abans. I, per tant, això facilitarà que les persones puguem pensar, puguem reflexionar, puguem preparar-nos, i que, per tant, sigui una cosa molt més comuna, molt més ordinària, molt més natural, fer aquest document de voluntats anticipades. I res més necessari que facilitar aquesta agilització del que són els tràmits.

Per tant, jo no m'estendré, nosaltres no ens estendrem. Les esmenes d'Esquerra Republicana, de Junts per Catalunya, En Comú Podem i el PSC compten amb el vistiplau de l'entitat, que és qui està capitanejant, doncs, tota aquesta reivindicació, i, per tant, hi votarem a favor. La veritat és que valorem l'esforç que han fet els diferents grups parlamentaris per conciliar els diferents interessos o preocupacions que s'havien manifestat, d'una banda, per la necessitat d'agilitzar i facilitar, i, d'altra banda, per mantenir garanties, i pensem que amb les esmenes això es fa. I, a més a més, ens preocupava que es pogués allargar encara més l'entrada en vigor, però dos mesos pensem que és un termini raonable.

I, quant a les esmenes de Ciutadans, també compartim que van en la direcció contrària, francament. I, per tant, hi votarem en contra.

Naltros sí que voldríem acabar també enviant tot el suport, precisament, a les professionals sanitàries. Ja que les estem incorporant en aquesta modificació perquè puguin ser testimonis i per poder facilitar aquest tràmit, doncs, recordar que estan en una situació límit. Les professionals sanitàries estan sortint al carrer, ens estan dient que estan esgotades i que estan desbordades. Concretament, les treballadores socials sanitàries, que són un col·lectiu molt invisibilitzat però que està allà, i molt relacionat amb aquest tipus de document, també estan protestant i batallant perquè es millorin les seves condicions. I, per tant, aprofitem aquest espai també per enviar-los tot el nostre suport.

Res més. Gràcies.

La presidenta

Acabades les intervencions, procedirem ara a les votacions.

(Pausa llarga.)

Procedirem ara, doncs, a les votacions. I, en primer lloc, votem les dues esmenes presentades conjuntament pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 116 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació, votem ara les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 6 vots a favor, 116 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta del text de la proposició de llei.

S'inicia la votació.

La proposició de llei de modificació de la Llei 21/2000, del 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica, ha quedat aprovada, per 116 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

(Aplaudiments.)

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei per a garantir el retorn social del rescat bancari

270-00002/13

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei per garantir el retorn social del rescat bancari.

En primer lloc, i atès que no hi ha esmenes reservades per defensar en el Ple, d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, intervindrà el diputat que fou designat ponent relator de l'esmentada iniciativa. Tot seguit intervindran els grups parlamentaris per expressar el seu posicionament per un temps màxim de cinc minuts. Té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, el diputat José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. Estem davant d'una proposta de llei que avui acaba el seu tràmit al Parlament de Catalunya, però, si surt aprovada, ha de continuar cap al Congreso de los Diputados. I normalment sempre es diu que s'accepten esmenes perquè milloren el text..., més per cortesia parlamentària i per la necessitat de fer majories que perquè realment el text es millori molt, però en aquest cas el tràmit legislatiu, el tràmit de la ponència de llei, ha millorat molt la proposta original que va registrar Esquerra Republicana.

Val a dir que, tant tècnicament com en contingut, la proposta de llei és molt més ambiciosa que l'original –i, després, en la intervenció que faré no com a ponent relator, sinó com a diputat impulsor del grup d'aquesta llei, hi entraré més en detall– i podem estar molt satisfets del treball en ponència.

Vull agrair, primer de tot, l'actitud dels diputats ponents que han estat treballant contínuament en totes les sessions: la Susanna Segovia, de comuns; la Montserrat Vinyets, de la CUP; la diputada Irene Negre i el diputat Jordi Munell, de Junts, amb qui hem pogut arribar a un acord en el dictamen i en l'esmena conjunta que hem fet.

Però també vull agrair l'actitud d'en Jordi Riba, del PSC, per facilitar tant la feina i també per intentar arribar a acords. I, tot i no poder-hi arribar, cal agrair també

que gestiona molt bé el desacord. De fet, li agraeixo que no hagi mantingut viva l'esmena..., les esmenes al Ple.

De fet, arribar avui a un dictamen sense esmenes vives al plenari que sembla que tindrà el suport suficient per tirar endavant, amb una llei més sòlida legislativament que la que es va registrar, amb una tècnica legislativa molt més sòlida que la que es va registrar, amb un debat d'esmenes ja resolt en la ponència, crec que indica que la feina de la ponència ha sigut intensa, correcta i encertada.

I també, naturalment, vull agrair la feina del lletrat Ferran Domínguez i de l'assessor lingüístic Joan Ramon Fibla, que han sigut capaços de fer una esmena tècnica que fa que la ponència legislativa sigui més intensa i més sòlida, més contundent. I, per descomptat, també la feina del gestor Frederic Soler i de la resta de treballadors del Parlament, que han hagut d'enfrontar-se realment amb una gestió de compareixences molt complexa i llarga, ja que ha sigut una ponència de llei amb moltes compareixences, especialment del món municipal, i amb unes agendes molt complicades.

En definitiva, crec que el treball de la ponència i dels diputats que hi han estat treballant..., crec que ha sigut molt positiu i ha millorat bastant la llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula, per posicionar-se, per part del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, arribem al tràmit final d'aquesta proposta, una iniciativa que es remunta a una moció aprovada el 2018 i en la tramitació de la qual, al llarg d'aquestes dues darreres legislatures, s'han produït canvis que han alterat la seva definició final. La proposta –i el seu títol és prou explícit– pretén garantir el retorn social del rescat bancari, i es proposen un seguit de canvis normatius per fer-ho efectiu.

Tanmateix, cal fer esment que una part molt important dels objectius inicials d'aquesta iniciativa van resultar assolits mitjançant les mesures adoptades pel Govern d'Espanya a principis del 2022. Em refereixo a que els estatuts de la Sareb van ser modificats amb el Reial decret llei 1/2022, que ha possibilitat la cessió d'immobles a les entitats públiques i entitats no lucratives, prèvia modificació del marc jurídic del FROB i del Fons de Garantia de Dipòsits, per permetre un accés majoritari del sector públic a aquest fons per fer possible, entre d'altres qüestions, aquestes cessions.

En aquesta segona tramitació de la proposta al Parlament, i davant el fet que aquests canvis assolien bona part dels objectius inicials de la moció, s'ha volgut incidir en la concreció de la gestió d'aquest retorn social. El percentatge d'immobles a cedir, la forma de cessió, indicant que ha de ser necessàriament mitjançant la cessió de domini dels immobles..., en definitiva, a aquestes qüestions de concreció no ens hi oposem. Seguim creient, com vàrem dir en el debat de totalitat, que considerem més adient una regulació com l'actual, que prové d'aquest reial decret llei, que permeti adaptar i flexibilitzar les estratègies de gestió especialment a les necessitats de les institucions públiques o a les entitats sense ànim de lucre que siguin cessionàries. I per això ens abstindrem, com saben vostès, en aquesta votació.

El segon aspecte de la proposta fa referència a les regles de la despesa que han estat suspeses els darrers exercicis, que derivaven de la llei d'estabilitat pressupostària –Llei orgànica 2/2012–, que alhora derivaven de les directives europees que establien aquest marc d'estabilitat. En aquest cas, ens passa una mica el mateix que en l'anterior: el marc normatiu en matèria d'estabilitat estava sent revisat al llarg de la tramitació d'aquesta proposta, i finalment s'ha arribat a un acord impulsat per la presidència espanyola de la Unió Europea el desembre de 2023 en el marc de l'Ecofin per a la reforma de les regles fiscals.

Aquesta reforma modificarà les regles modulant el concepte de disciplina financera envers el de la *senda de límite de gasto primario*, flexibilitant els mecanismes de control i permetent adaptar-los a la realitat i necessitats de cada país, incorporant plenament el concepte de polítiques contracíclics. Entenem que aquest nou marc permetrà els objectius que es busquen amb la demanda de no aplicació de la regla de la despesa a les administracions locals per poder invertir en habitatge.

Però, en qualsevol cas, el que és segur és que estem davant de canvis normatius per aplicació d'aquest nou marc europeu que superaran el contingut d'aquesta proposta, en la mesura en què hi haurà una nova regulació de definició de les regles o d'aquesta *senda* d'estabilitat o de *límite de gasto primario*.

Compartint, no obstant, que els ajuntaments tinguin el màxim marge de decisió i autonomia per decidir les seves inversions, ens preocupa que en aquesta proposta hi hagi un element en el qual es pretengui en alguna mesura derivar la responsabilitat en matèria d'habitatge al món local. La competència i, per tant, els recursos per a polítiques d'habitatge els té la Generalitat, i tot i la gran implicació que té i ha tingut el món local en el desenvolupament de polítiques d'habitatge creiem que és important no perdre de vista que la Generalitat n'és la responsable.

Per anar acabant, dues qüestions més. Volia fer referència a una compareixença que vàrem tenir no en aquesta comissió, no en aquesta ponència, sinó en una altra comissió d'estudi, per part del catedràtic Josep Maria Raya. Va fer esment de la disponibilitat de pisos de la Sareb. Resumit, per no fer tota la seqüència: la possibilitat real de disposició de pisos de la Sareb per a aquest objectiu se situa no més enllà dels 1.600 habitatges a Catalunya en el marc de zones tensionades, davant d'un dèficit –segons les paraules o l'opinió del mateix catedràtic–..., d'un dèficit anual de catorze mil habitatges a Catalunya o d'un sostre que hauríem de tenir de fins a 200.000 habitatges més d'habitatge de lloguer.

Com deia el catedràtic, u és més que zero, i en aquest cas estem parlant de 1.600 habitatges, que és una xifra important. De tota manera, entenem que cal contextualitzar, perquè les polítiques d'habitatge requereixen i requeriran polítiques molt més enllà d'aquesta mesura que s'adopta en aquesta proposta.

Finalment, com els he dit, ens abstindrem en aquesta proposició, en aquesta proposta. El rescat social d'aquests 64.000 milions que no han retornat mai a l'erari públic és un imperatiu categòric, un imperatiu ètic. Per tant, no podem estar en contra, en cap cas, del fons; discrepem, tenim matisos respecte a la concreció final. I, per tant, com he dit, ens abstindrem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en tot cas, agrair també la tasca de la meua companya Irene Negre, que va començar la tasca en aquesta comissió i després em va arribar a mi, per vinculació amb el Departament d'Economia, i per tant..., amb la Comissió d'Economia –perdó–, i, per tant, agrair també la tasca inicial.

Bé, en aquest cas, agrair també al diputat ponent la feina que ha fet, important, de que tots plegats poguéssim arribar aquí, fins i tot amb una abstenció del PSC i l'aprovació de la resta de grups –espero–, doncs, en aquesta proposició de llei.

I, bé, fer una mica de memòria, no? Com dèiem, això ve del 2018, d'una moció del Parlament, però això ve realment dels anys 2010, 2011, 2012, amb la important crisi financera i el rescat que es va fer a l'Estat espanyol del sistema bancari, amb una aportació, deia el diputat Ribas, de 65.000... De fet, el Tribunal de Cuentas, en compareixença al Congreso, va arribar en un moment a dir fins a 105.000 milions d'euros, eh? Per tant, les xifres moltes vegades –diuen 72.000, 78.000, 105.000– no

estan gota clares, perquè una part ve del fons de garantia dels dipòsits bancaris, una altra part ve d'Europa, una altra part ve del propi Estat espanyol –per tant, una part també dels impostos dels catalans i aquest greuge fiscal que té Catalunya..., que fa l'Estat contra Catalunya.

I, per tant, tot això crea això: es salva el sistema bancari, s'ingressen a través d'una societat pantalla al FROB i la Sareb un conjunt de béns immobles «de difícil valoració», en deien..., «actius tòxics», s'havia arribat a dir. Han passat més de deu anys, estem al 23. I, per tant, tot aquest rescat bancari no ha tornat a l'erari públic, i, a més a més, la Sareb tampoc ha fet net de tots aquests milers d'immobles que té. I la societat ens trobem..., i a Catalunya ens trobem que s'ha accentuat terriblement el tema de l'accés a l'habitatge: els preus del lloguer d'habitatge, dificultats per accedir a les hipoteques, uns tipus d'interès que han anat pujant aquests darrers anys. I, per tant, ens trobem amb un problema d'habitatge gravíssim que afecta persones joves, l'emancipació juvenil i la creació de famílies, i, per tant, també això implica que després hi hagi poca natalitat –també hi anem pel camí–, afecta famílies que es troben en situacions de lloguer afectat per aquesta inflació o afecta fins i tot també persones vulnerables.

Per tant, tenim una realitat complexa, amb uns mils de milions que han desaparegut, una Sareb que no mobilitza tots aquests habitatges i un problema social que hi hem d'intentar donar solució des de les institucions que legislem, no?

Pel mig... Diu el diputat Riba que això és un problema de la Generalitat, que té competències d'habitatge. Però, ho repeteixo, amb uns 22.000 milions anuals successius, repetitius, de dèficit... Fer polítiques d'habitatge ja hem vist que és molt complex. Alguns anys aquí al Parlament hem vist com alguns grups demanen 1.000 milions a l'any en el pressupost per destinar a habitatge. Han passat uns quants anys des que això ho sentim, però realment les polítiques d'habitatge no són tan dinàmiques..., com el problema creix.

Després, el problema passa als ajuntaments, que són qui tenen el primer contacte amb el ciutadà. Però els ajuntaments..., des del 2012 fins ara, afectats per una LRSAL, una llei que pretenia regular l'Administració local, i, per tant, amb la impossibilitat moltes vegades de que amb els romanents o amb el sobrant, amb el romanent positiu de tresoreria dels pressupostos, l'ajuntament hagi de fer de polítiques d'habitatge, que tampoc... Per tant, també li és molt complicat, no?

Amb tot això, la solució crec que és aquesta llei. I pel camí, doncs..., la modificació que ha fet l'Estat pel camí, de dir: «Escolta'm, tots aquests conjunts de mils d'habitatges, que es posin a disposició de les administracions públiques», en forma de cessió, per gestionar tot aquest parc d'habitatges destinat, com dèiem, a fer front a aquest problema tan urgent que és el problema de l'habitatge.

I, per tant, esperem que amb la pressió d'aquesta proposició de llei transportada al Congrés més els canvis que pel mig, doncs, finalment sembla que van avançant, aviam si aquest problema es pot solucionar. I el que seria convenient és que aquests milers d'habitatges de forma ràpida passessin a l'Administració pública, bé sigui la Generalitat, bé siguin els ajuntaments, per mobilitzar aquest parc d'habitatges i destinar-los a lloguer.

Pel mig, notícies com la d'aquesta setmana horroritzen, eh?, quan veus que la banca espanyola «bate un nuevo récord de beneficios», amb 26.000 milions d'euros. Això se suma als de l'any passat, 21.000 milions d'euros l'any passat, un vint-i-vuit per cent més que l'any anterior. L'any 21, un trenta-cinc per cent més que l'any anterior. En tot cas, l'any 20, que va ser l'any de la pandèmia, parlaven de pèrdues. Però l'any 19, 11.900 milions d'euros de benefici, al sistema bancari espanyol. I tots aquests diners no tornen al rescat bancari i a l'erari públic.

I, per tant, és de rebut, senyores i senyors, que proposem, doncs, aquest retorn social d'aquest parc d'habitatges cap a l'Administració pública per solucionar un problema, com dèiem, que és el de l'habitatge.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Bien, el Govern, Esquerra Republicana, presenta una propuesta a modo de parche para intentar restituir años de inacción, mala gestión y dejadez en políticas de vivienda pública.

Pese a tener una competencia plena en esta materia, llevan casi veinte años pasando por las instituciones de la Generalidad de Cataluña sin aportar una sola política efectiva para mejorar el acceso a la vivienda de los catalanes. No han construido vivienda social, no han ofrecido medidas fiscales a constructores privados para incentivar la construcción de vivienda, han aumentado la seguridad jurídica de los arrendadores, han diseñado políticas para fulminar la inversión privada y son los artífices, junto con socialistas y comunistas, de todas las leyes existentes en nuestra jurisprudencia para acabar con el crecimiento económico.

Y ahora, cuando más catalanes que nunca viven en la calle, cuando más catalanes que nunca pasan frío o hambre, vuelven lloriqueando, cual niño irresponsable y caprichoso, para que un tercero les resuelva el problema que ustedes mismos han provocado. En este caso, que lo resuelva «papá estado».

Los separatistas repiten una y otra vez esta historia desde que somos comunidad autónoma, un patrón político clásico en Cataluña que habla de tripartito, de socialistas, de neoconvergentes y de ustedes; que habla de llenarse los bolsillos a costa del trabajo de los catalanes; que habla de altos cargos afines que se enriquecen con dinero público, de fraccionamiento de contratos, de adjudicaciones públicas sin licitar, de subvenciones a dedo o de incentivos irregulares; que habla de corrupción institucional. Es decir, que habla de separatismo; del separatismo de Junts, del PSC y de Esquerra Republicana, señalados una y otra vez por el Tribunal de Cuentas o la Oficina Antifraude, y cuyas causas acaban desapareciendo por arte de magia gracias a la actuación de los distintos ilusionistas que tienen repartidos en aquellos puestos claves y que comen de sus bondades políticas.

Da igual cuál de ustedes tres gobierne o quién se haga con el Departamento de Derechos Sociales. Ahí tenemos al señor Ricard Calvo, de Esquerra Republicana, exdirector de la DGAIA, que tuvo que dimitir tras utilizar los centros de menores para hacer negocios privados; o a Ramon Lamiel, también de Esquerra Republicana, exgerente del Consorcio de Servicios Sociales de Barcelona, al que antifraude señaló por contratos irregulares por valor de 20 millones de euros y sobresueldos a algunos de sus cargos ejecutivos.

¿El resultado de todo esto? Que en Cataluña solo se construye un 1,7 por ciento de vivienda social frente a la media española que es de 2,5, porque, obviamente, el dinero se desvía a bolsillos de afines de partido y a organizaciones que se dedican a distraer la atención del contribuyente de lo que es verdaderamente importante, vendiéndoles la falacia del separatismo.

Y, ante tal hecho, solo se les ocurre que la Sareb, una sociedad que se dedica a la liquidación de activos tóxicos, les ceda el treinta por ciento de sus activos. Resulta que el objeto de esta sociedad es generar los máximos ingresos con la venta de sus activos para cancelar el mayor importe posible de deuda –deuda avalada por el Estado– y, de ese modo, reducir el impacto en los contribuyentes, que tengamos que pagar con nuestros impuestos la menor cantidad posible de dicha deuda. ¿No les parece absurdo solicitar que cedan el treinta por ciento de los inmuebles cuando lo que se busca es la reducción del impacto en los contribuyentes de la compra de activos financieros? Pues sí, es absurdo. Por un lado, nos dan acceso a una vivienda social; por otro, nos la quitan subiéndonos los impuestos para pagar dicha deuda.

Pero es que, además, el 51,1 por ciento de la Sareb es del Estado, pero el resto es privado. Tan privado como sus casas y sus segundas residencias, señores de Esquerra Republicana. O las suyas, señores grandes tenedores de la CUP. Proponen, pues, con esta ley, expropiar bienes a privados; «expropiar», el eufemismo que utilizan la izquierda y los separatistas para robar al ciudadano de a pie.

Desde VOX llevamos años diciéndolo, a ustedes no se les debe dejar gestionar ni la presidencia de una comunidad de vecinos, porque han demostrado ser totalmente incapaces. Las consecuencias son estas, las que tenemos a día de hoy: pobreza y miseria, que es lo que han traído ustedes a Cataluña.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda, diputats i diputades. Aquesta és una proposta d'Esquerra Republicana per presentar a la Mesa del Congrés per garantir el retorn a la societat del rescat bancari. El títol creiem, sigui dit amb tots els respectes cap al diputat, que és un títol agosarat en atenció al contingut de la proposició de llei, perquè tindrà el recorregut que tindrà, que és un recorregut limitat, i arriba en el moment que arriba, molt més tard d'haver-se dictat el gran despropòsit que va ser la llei que creava la Sareb el 2012, amb el ministre De Guindos, amb Rajoy i el Banco de España, que espero que els senyors del Partit Popular recordin aquests noms, perquè ells hi tenien una gran relació, amb tot aquest despropòsit.

Nosaltres no volem passar pàgina d'aquests fets, i per això els tornem a posar a l'ordre del dia. Quina gran idea que va ser la creació de la Sareb, canalitzar cap a una nova entitat tots els elements tòxics dels balanços de les caixes i els bancs que estaven en risc de fallida... Una entitat que en el seu moment tenia un cinquanta-cinc per cent de capital privat amb els mateixos bancs i el quaranta-cinc en mans d'aquest «papá estado», que diuen els senyors de VOX, per evitar precisament només una cosa, que el deute computés com a deute públic, i els seus responsables deien en fòrums públics que gestionaven a mode de *start-up*, amb una remuneració molt important.

Quina gran idea, qualificar aquests immobles com a elements tòxics, com si tinguessin radioactivitat, com si fossin corrosius... No eren elements tòxics. Eren cases, eren cases que podien ser llars per aixoplugar persones. I es va evitar per totes que no poguessin servir per ser llars, sinó que es van adjudicar així, en paquets ben grans i amb un llacet vermell, per a grans fons internacionals.

I repetim que la creació de la Sareb vostès repetien que no costaria ni un euro. I no només això, sinó que eren molt agosarats, anaven més enllà i deien que donaria una rendibilitat del quinze per cent. I el drama ha sigut que, al tancament, el 2019 el patrimoni net negatiu superava els 7.000 milions i que l'Eurostat ha estat seguint l'Estat espanyol des del 2018 perquè fessin el favor de reclassificar aquest deute i el passessin a computar com a deute públic. Que ha tingut un resultat, una ràtio de deute amb relació al PIB del cent disset per cent el 2020, i amb l'impacte aquest de la Sareb ha pujat fins al cent vint.

No només no hi ha hagut rendibilitat, sinó que s'ha generat un forat brutal a les arques públiques, perquè més malament era impossible fer-ho. El problema, però, malauradament, no va ser De Guindos. El problema és el règim del 78 en bloc, perquè el Partit Socialista també hauria fet absolutament el mateix: salvar el sistema i no les persones. El PSOE també hauria inventat la Sareb i no hauria fet el que tocava en aquell moment, que era molt senzill: només es tractava de crear un parc públic potent i posar-lo en mans de la Generalitat –que per això es diu que tenim compe-

tència exclusiva, però després vostès mai ens donen la possibilitat de tenir els pisos—, i evitar sobretot l'entrada dels fons internacionals.

Diem lo del PSOE perquè ens fixem en el que ha anat passant després d'aquest 2012, en què el Partit Socialista ha tingut responsabilitats de govern. I veiem que només s'han anat fent reials decrets de bons joves de lloguer, anar dictant altres nous decrets de pròrroga de situacions de vulnerabilitat... I en el fons sembla que a vostès el que els interessa és mantenir la gent en condicions..., en aquesta situació de vulnerabilitat.

I recentment veiem el Govern d'Espanya, que fa protocols entre el Ministeri de Transports i la Sareb, amb unes manifestacions d'intencions..., de disposar de quinze mil habitatges per a lloguer social i proposen que la Sareb cedeixi usdefruits, que, en definitiva, són cessions temporals... Nosaltres no necessitem, en aquest país, cessions d'usdefruit; ja se n'han fet algunes i no serveixen. El que necessitem són les claus i les escriptures de propietat de tots els pisos i dels terrenys que té la Sareb a Catalunya.

I això és impossible ara mateix, amb el Govern més progressista de la història. Perquè Pedro Sánchez al matí fa mítings electorals dient que l'habitatge no pot ser una mercaderia i a la tarda el seu consell de ministres, al parlar dels habitatges de la Sareb, utilitza termes com «actius», «maximitzar valors econòmics», «estocs d'unitats»... O ara el representant del Partit dels Socialistes venia aquí i parlava de flexibilització en la gestió, que sí que és un imperatiu ètic, intentar recuperar el rescat bancari, però que està en el món de l'ètica... Nosaltres no volem posar les coses en el món de l'ètica. Volem posar les coses..., situar-les en els marcs legislatius i que garanteixin drets, perquè, si no, no ens en sortirem, d'això.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta de resolució, però tenint en compte totes les limitacions que comporta.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, consellera..., ai —perdó—, gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... De fet, volia començar amb una petita apreciació per fer-li a la diputada García, a la diputada de VOX; explicar-li que en castellà existeix la paraula «presidenta», que s'aplica a les persones que ostenten aquest càrrec i tenen gènere femení, i que també «Generalitat de Catalunya» és el Govern de Catalunya en català i en castellà. I, de fet, té tot un reguitzell —si fa hemeroteca— de titulars a *Okdiario*, *La Razón* i *l'ABC*, que no són massa sospitosos de ser pro catalanistes, que utilitzen la paraula «Generalitat» per referir-se al Govern de Catalunya.

Tant preocupar-se per la salut del castellà a l'escola catalana i potser el problema el tenim en que diputats i diputades no el saben fer servir tampoc correctament. (*Aplaudiments*.) Potser que fem un petit esforç en dir «Generalitat» i dir «gràcies, presidenta», que és absolutament correcte també en castellà.

Dit això, donar les gràcies també al relator i al grup proponent d'aquesta llei, a tots els diputats i diputades amb qui hem pogut fer aquesta ponència. Efectivament, creiem que és una llei que surt més ambiciosa i més treballada del que va començar al tràmit parlamentari. També creiem que és l'objectiu dels tràmits parlamentaris. Suposo que per això fem moltes hores de compareixences i moltes hores —en aquest cas no han sigut tantes— de debat d'esmenes: és per millorar les propostes legislatives, i, efectivament, recordar d'on venim, que venim no d'una crisi, d'una estafa, una estafa bancària de grans dimensions, que, per variar, va acabar pagant la ciutadania.

Una estafa que va provocar milers d'hipoteques *fakes* —quan els bancs convenien la gent de que «sí us plau, demaneu més diners», «si no passa res, si això ho po-

dreu pagar, els interessos estan molt baixos»–, milers de famílies desnonades –quan deixaven de pagar un sol mes la hipoteca, el banc ja podia exercir el dret a desnonar-les; això, per sort, ha canviat i estan una mica, no gaire, però una mica més protegides–, milers de milions d'euros en deute bancari assumit en bona part per les arques públiques –per tant, pels diners de tota la ciutadania.

I la Sareb va ser un d'aquests exemples. Un banc que comença a funcionar i que tothom el coneix com el «banc dolent» massa bo no ho pot ser. Ha sigut un banc que ha jugat un paper nociu també pel dret a l'habitatge a tot l'Estat espanyol i també a Catalunya, perquè ha fet de banc dolent, com diu la mateixa paraula que el defineix, i pel qual gairebé que s'autodefineixen. Ha seguit especulant, ha seguit acumulant immobles, ha seguit tenint milers i milers d'habitatges buits, i ha fet també expulsions i desnonaments de centenars i centenars de famílies vulnerables.

Per tant, aquesta llei és una proposta nosaltres considerem que modesta, efectivament, perquè tampoc serà la solució a tots els problemes que té la Sareb ni a tots els problemes d'habitatge que hi han a l'Estat espanyol i a Catalunya, però que posa sobre la taula la necessitat de recuperar tots aquests habitatges per a aquells que els van pagar, que és la ciutadania, per recuperar-los i per destinar-los al parc públic i per destinar-los a lloguer social.

Hi han altres mesures que acompanyen aquesta, però creiem que aquesta és la fonamental. És evident que també fer una proposta perquè les regles de despeses de l'austeritat que també arrosseguem d'aquelles èpoques no condicionin la capacitat dels ajuntaments de prioritzar el seu superàvit –hi insistim, superàvit–..., per fer habitatge i també millorar els mecanismes per accedir a tanteig i retracte.

Però el que sí que hauríem de tenir clar, i esperem que no s'enganyi ni el grup del Govern ni cap altre grup, és que aquesta llei, en el cas que s'aprovi al Congrés dels Diputats, que esperem que sigui així..., que recuperar aquests habitatges de la Sareb, aquest vuitanta per cent, tampoc serà la solució al problema de l'habitatge a Catalunya. Ja s'ha dit, i ens ho han dit molts dels ponents que han vingut i dels compareixents que han vingut..., a la llei. Els habitatges de la Sareb, comptant-hi tots els que pugui tenir, són uns 6.600. D'aquests, es diu que uns 1.600 serien aprofitables; la resta no ho serien. Molts estan en molt males condicions; alguns estan en llocs on no hi ha demanda acreditada; alguns..., ni demanda, ni acreditada ni no acreditada, directament no hi ha demanda, on potser no hi han serveis, on no hi han equipaments públics... Estan en molt mal estat, i quedar-se'ls suposaria haver-hi d'invertir ingents quantitats de diners per habilitar aquests habitatges. Molts ja estan ocupats per famílies vulnerables. Per tant, tampoc seria la solució per a altres famílies vulnerables que estiguin a la mesa d'emergència.

I nosaltres creiem que, efectivament, la resposta a la crisi de l'habitatge és una resposta que ha de tenir múltiples estratègies d'intervenció, que una pot ser la recuperació dels habitatges de la Sareb sense complicats convenis de gestió i de complicació burocràtica que s'està posant, però que, sobretot, calen recursos, que calen modificacions legislatives, que cal implementar amb tota la valentia la regulació dels lloguers.

I esperem que, en aquests reptes, el Partit Socialista de Catalunya, tant a Catalunya com a l'Estat espanyol, estigui de la banda dels que volem posar fre a aquesta emergència en l'accés a l'habitatge a Catalunya i a l'Estat espanyol.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González. *(María Elisa García Fuster demana per parlar.)* Senyora diputada... *(María Elisa García Fuster diu: «Por alusiones.»)* Sí, endavant. Té un minut. Quan vulgui.

María Elisa García Fuster

Gracias. Gracias, señora presidente. Aclararle, señora Segovia, que Generalidad de Cataluña es un nombre común; se escribe con mayúsculas porque es una institución, pero es un nombre común. Otra cosa sería traducir un nombre propio, como, por ejemplo, Joan de Borbó, que eso sí que es un gran error.

En cualquier caso, entre «presidente» y «presidenta», le diré... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau...

María Elisa García Fuster

...le diré que a mí siempre me oír decir «presidente», no por nada, sino porque «-ente» implica la persona que ejerce la acción. Así de sencillo. Soy consciente...

La presidenta

Gràcies, diputada...

María Elisa García Fuster

...de que «presidenta» está aceptado por la Real Academia Española, pero verá...

La presidenta

Gràcies.

María Elisa García Fuster

...es una mediocridad que a mí..., es un camino mediocre donde a mí no me encontrará, señora Segovia.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula el senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*... Bueno, señor Rodríguez, hoy tenemos aquí una propuesta para presentar en el Congreso, esta proposición de ley «para garantizar el retorno social del rescate bancario», esta magnífica expresión que para mí y para nuestro grupo..., sinceramente, la valoramos como una excusa, simplemente una excusa que creo que no va a servir absolutamente de nada.

Creo que es una proposición que ustedes traen para, una vez más, intentar blanquear la inacción de gobierno que han ejercido. Y cuando digo «ustedes» no digo solamente Esquerra Republicana, sino algunos otros que ahora hacen una oposición muy tenaz, o supuestamente tenaz, pero que han estado gobernando con ustedes durante mucho tiempo.

Creemos que, para empezar, el procedimiento que han escogido es totalmente inútil. Yo creo que, cuando hubo los resultados electorales en las generales en el pasado agosto, por lo menos yo no recuerdo haber escuchado a Esquerra Republicana poner esto, este concepto, en sus negociaciones como una línea roja. Esas líneas rojas que cambian de color últimamente según el día..., pues, esa línea roja no la pusieron. Ustedes pusieron delante siempre o han puesto siempre delante, una y otra vez, el concepto de amnistía. Al final lo de las personas, ustedes, pues..., «Bueno, sí, venga, vamos a ponerlo, que queda bien», «Creo que está bien que lo pongamos aquí, y lo vamos a llevar como proposición de ley al Congreso», sin asegurarse siquiera las mayorías, porque seguramente, y como bien me imagino que sabrán, allí esa proposición no va a prosperar. Posiblemente no prospere, seguramente porque el Partido Socialista, que es el partido más progresista de la historia, pues, igual no les apoya. Por lo menos hoy se va a abstener. Creo que seguramente va a pasar y va a ser así.

Ustedes lo van a llevar... No han elegido el camino más rápido, han elegido el más corto, y seguramente no nos sirva. ¿Por qué? Porque lo que nos traen aquí esencialmente es la expresión máxima de la falta de políticas de vivienda durante muchísimos años.

Queremos, al final, resolver el problema de la vivienda con pequeños parches. Uno de ellos son sus continuas legislaciones, que son completamente inútiles. No hemos conseguido, con ninguna de las iniciativas legislativas que se han aprobado en este Parlamento, por ejemplo, bajar el precio de la vivienda de alquiler. Por mucho que se empeñen, no lo hemos conseguido. Y así continúan. Hace poco, con los pisos turísticos. Ahora lo hacen con la Sareb, intentando explicar a los catalanes que tienen la varita mágica para solucionar el problema de la vivienda, pero los catalanes siguen teniendo problemas para acceder a la vivienda. Y cada vez el problema es mayor, cada vez los precios son más caros, especialmente en la ciudad de Barcelona.

Entonces, cuando uno habla de rescate social, a lo mejor uno se tiene que plantear que el rescate social tiene que ser de ustedes. O sea, realmente empezamos a pensar que los catalanes tenemos que intentar..., o por lo menos algunos tenemos que intentar que los catalanes puedan huir de ustedes y de sus políticas una y otra vez fracasadas en estos temas. De hecho, seguramente es uno de los objetivos que nos tendríamos que plantear, porque está claro que, como he dicho esta mañana, el libro que están escribiendo, del que pasan páginas sin parar, ha caducado y ya no sirve para absolutamente nada. Habrá que escribir otro, seguramente, próximamente, en los próximos meses o años.

Ustedes hablan, por ejemplo, de responsabilizar ahora –porque también en Esquerza Republicana parece que esto es ahora el objetivo–..., responsabilizar al mundo local y que se encargue el mundo local de construir toda aquella vivienda que ustedes no han sido capaces de hacer. Una vez más, otra cosa, otro motivo más para enmendar y para votar que no –anuncio..., evidentemente, creo que ha quedado claro que vamos a votar que no– a esta iniciativa legislativa.

Y, finalmente, hablan también de salvar a las personas. Esto les encanta, a ustedes, salvar a las personas del sistema –salvar a las personas del sistema. ¿Dónde viven las personas? ¿No viven en el sistema? ¿Qué habría pasado si no se hubiera hecho nada en aquellos años? ¿Qué habría pasado con los ahorros de todos y cada uno de los catalanes, de los españoles? ¿Qué habría pasado? Esto se hizo en otros países. ¿Qué nos hubiera ocurrido? ¿Se rescató entonces realmente a las personas o no se hizo? El retorno social, ¿qué es? ¿Lo que ustedes deciden que es el retorno social? Evidentemente, ustedes una vez más están equivocados, pero siguen ahondando en el error y siguen llevándonos a todos detrás atados, precisamente, en sus errores hacia el abismo.

Nosotros nos bajamos de eso. Nosotros no queremos formar parte de esa Cataluña, de ese oasis del que hablábamos también en el 2006, que se va al abismo por sus políticas. Votaremos que no.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputados, diputadas, buenas tardes. Debatimos esta iniciativa legislativa para proceder a la votación final del dictamen emitido por la Comisión de Economía y Hacienda, y que en última instancia lo que pretende es instar a las Cortes Generales a tramitar y aprobar una ley que, en definitiva, imponga a la Sareb la obligación de ceder el ochenta por ciento de sus activos inmobiliarios a las administraciones públicas competentes en materia de vivienda, es decir, las comunidades autónomas. De hecho, en la pasada legislatura el Grupo de Esquerza ya presentó una iniciativa legislativa muy similar que decayó por la disolución anticipada del Parlament. Entonces nuestro grupo parlamentario ya presentó una enmienda a la totalidad de retorno.

En esta ocasión no hemos presentado esta enmienda a la totalidad, pero nuestro voto será igualmente contrario. Y será contrario porque no compartimos ninguno de

los dos aspectos principales que contempla esta iniciativa: por un lado, la cesión por ley de activos inmobiliarios de la Sareb a las comunidades autónomas de forma gratuita, y, por otro, aprovechando la tramitación de esta iniciativa, instar a modificar la ley de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera para que la regla de gasto que exige esta ley no se aplique a los ayuntamientos que cumplan con una serie de requisitos, sin entrar ahora a debatir las causas que provocaron el rescate bancario, fundamentalmente de las cajas de ahorro –algunas de ellas también con domicilio social en Cataluña.

Un rescate bancario que, recordemos, se cifró en más de 60.000 millones de euros que permitieron garantizar los depósitos en este tipo de entidades, lo cual de entrada no parece poco retorno social, porque en definitiva se trataba de garantizar los ahorros de personas con nombres y apellidos. Y un rescate bancario que, además, se complementó con la creación de la Sareb, que se encargaría de adquirir aquellos activos inmobiliarios considerados tóxicos que permitieran sanear los balances de este tipo de entidades, especialmente, insisto, cajas de ahorro. En definitiva, un desembolso económico muy potente sin que ninguna comunidad autónoma ni ninguna otra administración pusiera un euro.

Por tanto, imponer por ley ahora esta cesión obligatoria del ochenta por ciento con carácter gratuito para poner en circulación dichos activos para ofrecer vivienda pública, ya sea en régimen de propiedad o de alquiler, no parece de entrada muy equitativo.

Y podemos compartir el objetivo, que es poner al mercado vivienda pública asequible, pero no compartimos el método que contempla esta iniciativa. Creemos que se debe seguir profundizando en el mecanismo de convenios entre la Sareb y las distintas administraciones, ya sean autonómicas o locales, a través de las cuales se cedan esos inmuebles para darles un uso social de vivienda pública. De hecho, prácticamente desde la constitución de la Sareb se han venido realizando este tipo de convenios con distintas administraciones públicas, y unos cuantos ayuntamientos catalanes así lo demuestran. Pero una cosa es ceder el uso mediante convenios, e incluso adquirir esos activos a un precio razonable, y otra muy distinta –pues, insisto, parece poco equitativo– es transmitir gratuitamente a las comunidades autónomas u otras administraciones esos activos inmobiliarios.

Vamos, que el Govern lo que pretende es que la política de vivienda pública se la solventen, cuando no particulares o pequeños inversores..., que se la solventen otras administraciones públicas. Estaría bien que algún día el Govern ejecutara su propia política de vivienda ejerciendo sus propias competencias y, en definitiva, metiendo recursos en los presupuestos, que así se demuestra de verdad la política de vivienda de un gobierno autonómico. Pero no, insisto, a costa de los recursos de particulares, de pequeños inversores o de otras administraciones.

Por otro lado, y sobre la cuestión de poner fin a la regla de gasto y que esta no se aplique a los ayuntamientos que cumplan determinados requisitos..., tampoco lo compartimos, y además creemos que es un brindis al sol. La regla de gasto, que esta opera en cada administración pública, es algo que fija el Estado de acuerdo con las instituciones europeas. Estas reglas fiscales y presupuestarias ya fueron suspendidas en situaciones excepcionales como fue el covid-19 o con motivo de la guerra de Ucrania. Pero estas reglas se han vuelto a imponer de la mano del Gobierno del Partido Socialista para el próximo trienio 2024-2026.

En cualquier caso, consideramos que es una cuestión muy compleja. El camino que se elige no es precisamente el más sencillo, el de que el Parlament de Catalunya inste a las Cortes Generales a modificar esta regla de gasto, porque además creemos que ha sido un elemento que ha servido y debe seguir sirviendo para no repetir los errores del pasado. Porque para nosotros una cosa sería flexibilizar la regla de gasto y otra muy distinta es suprimirla.

Este extremo nosotros no lo compartimos, y por este motivo y los otros anteriormente expuestos votaremos en contra.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Després d'aquest debat lingüístic que hem tingut fa una estona, no sé si estarem a l'alçada d'aquesta intervenció... Aquesta llei, que pugui acabar el seu tràmit definitivament, com bé s'ha comentat..., neix la legislatura passada. De fet, l'anterior síndic de greuges va demanar que el trenta per cent dels actius de la Sareb passessin a tenir un ús social, i això va impulsar una moció, va impulsar una llei que va iniciar la llavors diputada Eva Baró. I aquesta llei va passar el primer tràmit, que era el debat d'esmenes a la totalitat. Però va haver-hi una intervenció d'un jutge espanyol que va suspendre la legislatura per una qüestió que en qualsevol país europeu seria una multa.

I això va provocar que aquesta llei, que ja tenia els suports suficients com per tirar endavant, trigui tant temps, i que una llei que potser s'hagués pogut aprovar el 2020 o el 2021, doncs, acabi sent aprovada el 2024. Tres anys que han portat un endarreriment de recursos cap als municipis i les comunitats autònomes, que haguesin pogut disposar d'aquests actius.

I aquesta legislatura l'hem recuperada. I explicaré aquesta llei, perquè sembla que els diputats que sí que hem estat a la ponència de llei més o menys sabem de què va, però els altres sembla que toquen d'oïdes.

Aquesta llei, bàsicament, el que fa és un canvi en el reglament de la Sareb. Actualment cedeix un quinze per cent dels habitatges, normalment, a municipis per fer-ne un ús social, però qualsevol regidor que hagi hagut de treballar això ens diu que és un periple kafkià. I, per tant, el que canvia és del quinze al vuitanta, inclou els sòls que té la Sareb del zero al cinquanta. I, a més, no és només d'ús, sinó de domini, vol dir de titularitat pública; passen a engruixir el que són el parc d'habitatges públics que necessitem.

I això, posem-ho en context, i no en xifres interpretades per una càtedra de la patronal de les constructores, sinó..., anem a les xifres que dona la Sareb. La Sareb diu que ja té tretze mil habitatges a Catalunya; un vuitanta per cent són al voltant de deu mil, 9.400. Això significa, en comparació, per exemple, als 35.000 habitatges que tenen totes les administracions públiques a Catalunya per fer polítiques d'habitatge..., doncs, és una xifra bastant significativa. Significaria deixar la mesa d'emergència a zero.

I ho sabem, no som ingenus: una sola llei no arregla els problemes d'habitatge a Catalunya; és un gota a gota, és una acció a acció. I aquesta gota és una mica gruixuda, eh?, no és una goteta fina. És llei a llei, que sí que es pot revertir l'emergència habitacional.

Per això és important dir que això és una acció més dins d'un conjunt d'accions que fa el Govern de Catalunya, però que també fa aquest Parlament. Per exemple, l'increment de parc d'habitatges públic que hi ha hagut des de l'inici de la legislatura fins ara; l'increment de pressupost que es fa en polítiques d'habitatge any rere any; serem l'únic territori que serà valent i aplicarà la *ley de la vivienda* en la part de controls de preus –cap altre territori de l'Estat ho farà–; regular els habitatges d'ús turístic, com s'ha fet recentment. També iniciatives que ha fet el Parlament, com l'impuls de la llei antidesnonaments, que va impulsar un seguit de grups parlamentaris –també Esquerra Republicana–, o la llei de titularitzacions hipotecàries, que va registrar Esquerra Republicana i que inicia la ponència de llei d'aquí a poques setmanes.

I avui fem una llei que és per retornar a la gent el que és de la gent. I un cop més Catalunya torna a ser pionera en la defensa de drets socials i en la defensa del dret a l'habitatge. I aprofitarem aquesta oportunitat del Parlament.

Aquí han dit que és una via molt poc àgil. Jo els hi recordo que aquest Parlament va impulsar la llei de l'eutanàsia, que va implicar una aprovació al Congreso de los Diputados i que sense que hagués sigut impulsada per un parlament com el Parlament de Catalunya no hagués tirat endavant a l'Estat. I avui ja hi ha una majoria que facilita la seva aprovació, i aquesta majoria també pot facilitar la seva aprovació al Congreso de los Diputados.

Per tant, sí que demanem, i aquí, en el cas de ser aprovada, com sembla que serà..., demanem i exigim al Congreso de los Diputados que respecti la sobirania del poble català, respecti la sobirania del Parlament de Catalunya, i que les majories que aquí faciliten aquesta aprovació també la facilitin al Congreso. Perquè ja hem esperat per culpa d'un jutge espanyol tres anys perquè els municipis i les comunitats autònomes tinguin uns recursos que ara no tenen. Doncs no ho endarrerim més, no ho obstaculitzem més, i que el Congrés també l'aprovi.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació del text del dictamen.

(Pausa.)

Votem, doncs, el text del dictamen.

El resultat de la votació són 76 vots a favor, 18 en contra, 33 abstencions i una persona que no ha votat.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (debat de totalitat)

202-00037/13

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de la totalitat sobre la proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació. *(Remor de veus.)* Diputats i diputades, si van abandonant, en silenci... Gràcies. *(Persisteix la remor de veus.)* Gràcies, silenci.

Aquesta iniciativa legislativa ha estat presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Així doncs, per defensar aquesta iniciativa legislativa, té la paraula, en nom del grup parlamentari proponent, la diputada Nogay Ndiaye i Mir per un temps màxim de deu minuts. I ben tornada. *(La presidentariu.)*

Nogay Ndiaye i Mir

M'han dit que han perdut el costum del meu to de veu... *(L'oradora riu.)* Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots i a totes. Bé, de tots els estudis realitzats en els darrers cinc anys sobre la competència en llengua catalana i el seu ús social entre joves i adolescents en podem extreure una clara conclusió: el català és una llengua en retrocés.

Per posar-vos-en un exemple, el darrer informe del síndic del 2022 estableix que, tot i que la llengua més emprada per a la comunicació entre docent i alumne és majoritàriament el català –un seixanta per cent de la jornada–, la interacció entre iguals en la mateixa aula i durant l'esbarjo és principalment en castellà tant a primària com a secundària.

Per frenar aquest retrocés, la vulneració de drets lingüístics de l'alumnat del nostre sistema educatiu, i per garantir la igualtat d'oportunitats, necessitem una estratègia transversal en tots els àmbits. No només hem de garantir que l'alumnat assoleixi les competències comunicatives orals i escrites, sinó que hem de convertir el català

en la llengua majoritària en tots els àmbits i tots els espais dels centres educatius. Cal capgirar les dades i fer que el català torni a ser la llengua d'ús social entre joves i adolescents, la que es parli a l'esbarjo, a les activitats extraescolars, a consergeria, en la comunicació amb les famílies.

La llei que avui presentem té un doble objectiu: que el català sigui l'única llengua vehicular, i així reforçar la seva presència als centres, i, alhora, garantir que tot l'alumnat té accés a l'aprenentatge d'aquesta, perquè l'aprenentatge de la llengua catalana és un dret, és un dret fonamental per al nostre alumnat que garanteix la igualtat d'oportunitats.

Jo mateixa, sense el català no hauria pogut arribar a ser docent en el sistema públic. Jo, una dona negra, eternament estrangeritzada, que he de canviar i retornar al català les cinc o deu vegades al dia que la gent s'adreça a mi en castellà, en llengua castellana... Una dona negra que no respon al prototip que malauradament forma part de l'imaginari col·lectiu del que hauria de ser un català o una catalana. (*Alguns aplaudiments.*) Filla d'una dona catalana, Montserrat de nom, una dona de setanta-quatre anys incapaç d'escriure en la seva pròpia llengua, perquè quan ella estudiava el català estava prohibit a les escoles. (*Alguns aplaudiments.*)

I, per tant, per això, com a catalana, com a docent, com a membre d'un col·lectiu com és la CUP, que sempre ha defensat i sempre defensarà la llengua catalana com a eina de cohesió social, avui estic aquí presentant aquesta proposta. Perquè el que els agradaria als grupuscles d'extrema dreta és que precisament hi hagués famílies que no sabessin llegir ni escriure en llengua catalana; famílies que quan es comuniquen per escrit el mitjà més emprat actualment amb les xarxes de missatgeria instantània, com poden ser el WhatsApp o el Telegram, ho fessin en castellà, perquè no es senten suficientment còmodes o segurs a l'hora d'escriure en la seva pròpia llengua.

És cert que no estem parlant de la prohibició de l'aprenentatge del català a les aules, sinó de la seva vehicularitat. I tot i que molts pensin que amb la vehicularitat compartida amb el castellà ja n'hi ha prou per garantir el seu aprenentatge i ús habitual, diferents estudis interns i externs al departament, realitzats pel propi departament, pel consell d'educació de Catalunya, pel Síndic de Greuges, per sistemes d'avaluació o pel col·legi superior d'avaluació de Catalunya, certifiquen que el català com a llengua d'ús habitual entre joves i adolescents ha disminuït en els darrers anys, i és un fet.

Per això avui estem aquí amb una proposició de llei per modificar l'article 14 de la LEC per tal que el català esdevingui l'única llengua vehicular a l'escola. Perquè, com he dit, les dades certifiquen que gairebé el seixanta per cent dels joves d'entre tretze i quinze anys només utilitzen el castellà en les seves interaccions habituals.

Avui estem aquí per emplaçar els diferents grups parlamentaris, però sobretot Esquerra, comuns i Junts, a que permetin el debat sobre el català en seu parlamentària; que permetin que aquesta llei pugui seguir el seu recorregut parlamentari i puguem tenir un debat ampli, amb compareixences d'experts, sociolingüistes, comunitat educativa, perquè només així aconseguim que el català esdevingui la llengua de punt de trobada entre iguals quan parlen entre ells a l'aula, als passadissos, al pati i fins i tot als parcs i places del nostre país.

La Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials, aquella llei que es va aprovar conjuntament..., va ser aprovada pel PSC, per Esquerra Republicana, per Junts i els comuns, es va fer a porta tancada i de pressa, corrents, amb el pretext de donar una resposta ràpida a les sentències del TSJ de Catalunya. Ho van fer amb una tramitació d'urgència i per lectura única, sense cap debat en condicions, amb un sol debat, amb un únic debat parlamentari, a correuita i amb l'oposició de la comunitat educativa, l'organització més gran de les famílies i entitats en defensa de la llengua.

El decret que va seguir aquesta llei, el Decret Llei 6/2022, de 30 de maig, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, aprovació, validació i revisió dels pro-

jectes lingüístics dels centres educatius, pretenia desenvolupar els diferents punts de la llei i servir de bloqueig a les ordres judicials eliminant els percentatges com a mesura de xoc. De fet, en una entrevista durant aquells dies el director de Política Lingüística afirmava que decauria la sentència afirmant que el marc legal havia canviat. I el mateix conseller Cambray anunciava, a inici de curs, que a cap aula s'aplicaria el vint-i-cinc per cent del castellà gràcies a la llei i al decret.

Si l'objectiu de la llei era frenar les sentències, és evident que ha estat un fracàs. Aquest objectiu no s'ha assolit. (*Aplaudiments.*) La llei no ha funcionat. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, malgrat estar a l'espera de la sentència del Tribunal Constitucional, ha fet de Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ha tirat pel dret en la seva croada contra l'escola catalana i ha continuat aplicant noves sentències. Des de l'aprovació del decret, una trentena de centres s'han vist obligats a aplicar els percentatges imposats pels tribunals, ja siguin sentències fermes o amb noves cautelars, algunes d'elles dictades *a posteriori* de l'aprovació de la llei.

Nosaltres avui portem aquí una proposició de llei per obrir el debat sobre l'escola i el català. Nosaltres pensem que el català ha de ser l'única llengua vehicular a l'escola. Pensem que cal apostar per l'escola pública, que cal defensar els drets que tenen els alumnes que no tenen contacte amb el català de manera regular i fer-se'l seu, perquè també és la seva llengua. Cal garantir que tothom surti del sistema educatiu tenint una eina essencial com és la llengua assolida. No abandonarem l'objectiu de refer, amb un esperit renovat i d'acord amb els nous temps, la idea d'un sol poble. I sí, és cert que no n'hi ha prou amb el català a l'escola per fomentar-ne l'ús. Cal molt més i en tots els àmbits, però també és cert que el camp de l'educació és estratègic per no dividir el país i per a la pròpia llengua.

Aquesta és la nostra posició, però avui no es vota això. Avui es vota si es tramita aquesta proposició de llei i, per tant, sobre si aquest debat es fa o no en condicions, si es dona veu a aquesta cambra i a grups parlamentaris, però també a experts, sociolingüistes, mestres de diferents parts del territori, del món del lleure, equips directius, famílies, estudiants i també juristes; però no només, perquè de la darrera llei només en van participar juristes, i cap de la resta d'experts de la comunitat educativa.

Encara hi som a temps. Reiterem el nostre emplaçament a Esquerra i als comuns a retirar la seva esmena a la totalitat i també al Grup Socialistes i a aquests grups –i, a més a més, a Junts– que pretenen incorporar una mesura perquè el català sigui obligatori o llengua vehicular a l'FP..., que també votin en contra de les esmenes a la totalitat de la dreta i l'extrema dreta de PP, VOX i Ciutadans i facilitin l'obertura d'aquest debat i ho puguem debatre aquí, en seu parlamentària.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, per part del Grup Mixt, la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Ara. (*L'oradora riu.*) Sí. Muchas gracias, presidenta. Lo voy a hacer desde el escaño, porque voy a ser breve.

Nosotros hemos presentado una enmienda de retorno a esta proposición de ley, y creo que no hace falta profundizar más en el modelo que defendemos desde el Partido Popular, que no es otro que un sistema trilingüe, con tres lenguas vehiculares: con el catalán, por supuesto, como lengua vehicular, pero también el castellano y también una tercera lengua extranjera, que es que vamos cojos en nivel no, lo siguiente. Y, además, es que hemos tenido incluso aquí que rebajar el nivel exigido a los estudiantes de educación no obligatoria, porque precisamente no daban el nivel. Por tanto, creo que tenemos un problema importante en este sentido.

Decía la diputada de la CUP que presentaba esta ley que ella hablaba hoy como catalana. Yo también hablo como catalana, y como catalana tengo dos lenguas: el

catalán y el castellano. El castellano, que es mi lengua materna, y el catalán, que también es mi lengua porque evidentemente soy nacida aquí, escolarizada aquí, y no tuve bastante con el nivel C1 que uno obtiene al acabar su etapa de EGB y su graduado escolar, BUP, etcétera –lo que haya cada uno estudiado–, sino que además quise también sacarme en su día el nivel D, el nivel superior de catalán.

Y me gustaría que los alumnos de Cataluña pudieran acabar su etapa de escolarización obligatoria dominando ambas lenguas, cosa que ahora no pasa. Y no pasa porque precisamente ustedes están obsesionados con imponer un sistema monolingüe. Porque no es inmersión, no es inmersión para la parte catalanoparlante y tampoco lo es para la parte castellanohablante, porque al final lo que es es un sistema de obligatoriedad puro y duro. Insisto en que los resultados están ahí, que lo estamos viendo. No solamente pruebas PIRLS, competencias básicas, PISA...

Además, no hay ningún estudio homologable que nos diga que los niños catalanes salen con mejor nivel de castellano que, por ejemplo, los niños de Burgos. Y es que, además, es una falacia, porque..., vuelvo a insistir, y es un argumento que repito muchas veces, pero es que es clarísimo: si resulta que los niños catalanes, con tres horas a la semana de castellano, tienen el mismo nivel o mejor que los alumnos de otra comunidad autónoma que estudian íntegramente en castellano, hombre, pónganles un monumento a los profesores de lengua española, por favor; súbanles el sueldo, porque están haciendo una proeza. Es que los argumentos caen por su propio peso.

Usted misma, señora diputada de la CUP, Nogay... (*Veus de fons.*) Ndiaye. Voy, que he cogido aire; no hace falta que nos pongamos tampoco así. Decía que cada vez están arrojando, las encuestas, resultados más negativos en que sobre todo los adolescentes y los jóvenes en Cataluña tienen un nivel más bajo o no es la lengua que utilizan para comunicarse a nivel social entre ellos. Pregúntense por qué. Pregúntense por qué. Es que a lo mejor las políticas que han aplicado en la última década lo que están generando es un rechazo entre los alumnos, es un rechazo entre la gente más joven. Pues quizá hay que cambiar el método, porque si ustedes insisten siempre en lo mismo al final los resultados que van a tener son los mismos, o peores.

Nosotros, como le digo, hemos presentado esta enmienda de retorno. Y nos gustaría, uno, que el sistema fuera trilingüe, que nuestros alumnos salieran pudiendo ir a un mundo laboral que es muy competitivo, que tuvieran las mismas posibilidades y las mismas oportunidades que tienen los alumnos de otras comunidades autónomas. Y ya de paso..., que ya sé que es mucho pedirles, pero ya de paso también nos gustaría que aquí, en Cataluña, se respetaran las sentencias judiciales que dictan que el sistema debería ser el de conjunción lingüística.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, seré breu o intentaré ser breu, perquè el projecte de llei que es presenta fonamentalment planteja una cosa. Diu: es vol posar com a llengua vehicular única el català. Ja està, ja estaria tot arreglat. Posem el català com a llengua vehicular única i ja hem arreglat el problema; acabem, ens n'anem i *punto*. Home, ens sembla poc seriós, diguéssim, eh?

Aviam, per nosaltres la millor política a favor de la llengua catalana és el consens. Crec que és el que vam intentar fer fa prop d'un any al voltant de la llei, també del decret amb relació als projectes lingüístics. Vam intentar consensuar el màxim possible al voltant d'aquesta voluntat d'afavorir l'ús del català com a llengua vehicular a l'escola, però també l'ús social del català. Crec que el consens és l'element fonamental. I jo crec que, més que fer un projecte de llei que esmena aquell consens...,

jo els hi demanaria, d'alguna manera, que construïssin, també, conjuntament amb tots, aquest major consens per fer realment del català la llengua d'ús social majoritària al nostre país.

És cert que no ho és, però també és cert que no podem utilitzar com a argument per basar-nos en aquesta proposta de llei que es presenta..., dient que el seixanta per cent dels joves..., o que només el seixanta per cent dels joves utilitzen el català. Si hem d'utilitzar estadístiques, utilitzem-les, però també parlem de quin és el nivell de coneixement del català al nostre país. D'acord, detectem el problema, però també reconeguem que el percentatge de coneixement del català també és una dada rellevant que val la pena que la posem sobre la taula, i que la posem sobre la taula coneixent també quin és el mapa demogràfic del país o la planta demogràfica del país.

Per exemple, no hauríem d'oblidar –i crec que ho hauríem de tenir com un element de referència– que l'any 2023 les noves afiliacions a Catalunya a la seguretat social, les noves persones afiliades a la seguretat social –treballadors i treballadores–..., van ser 94.000 persones noves afiliades a la seguretat social, de les quals 46.000 són persones estrangeres, persones que no han nascut aquí; no persones de pares d'origen estranger, no, no: 45.000 persones estrangeres afiliades a la seguretat social, de 94.000 noves afiliacions. Aquesta és la realitat, i amb aquesta realitat hem de treballar.

I hem d'intervenir. I hem d'intervenir, evidentment, a l'escola, però no podem intervenir només l'escola. L'escola no ho pot tot, amb relació al tema del català. Hem de tenir en compte aquesta realitat de la planta demogràfica especialment amb relació a les incorporacions al mercat de treball, perquè caldran també accions positives en el món laboral, si volem garantir que l'ús social del català avança. Si creiem que l'ús social del català només el garantirem amb l'escola..., bé, quedarem molt contents amb nosaltres, però no podem oblidar les altres qüestions. És cert que el projecte de llei només parla de l'escola, però val la pena que diferenciem també d'on estem parlant, no?

En qualsevol cas, creiem també que l'afegitó que planteja aquesta proposició de llei no canviaria el sentit de les sentències del TSJ. Crec que en els darrers trenta anys s'han acumulat unes seixanta o setanta sentències desfavorables, i en aquests moments estem pendents del que ha de dir el Tribunal Constitucional. Esperem-nos a veure què diu el Tribunal Constitucional. Crec que també el consens que vam assolir en les modificacions fa prop d'un any tenia molt a veure, diguéssim, amb aquesta voluntat de veure, un cop fet el consens aquest i la llei, què passaria amb el Tribunal Constitucional. Esperem-nos a veure què passa amb el Tribunal Constitucional, no?

En qualsevol cas, cada any a Catalunya s'escolaritzen 1 milió i mig d'alumnes. És cert que hi han aquestes sentències, però entenem també que aquestes sentències no canvien substancialment res amb relació al tema del català a l'escola que no sigui el soroll mediàtic que generen, que és molt i és preocupant, és cert, però entenem que les respostes que hi hem de donar han de ser des de la lògica lingüística europea, des del consens amplíssim i des de la serenitat, no generant més soroll ni tampoc posant en perill el consens assolit, que ens podria afeblir també a futur.

Per això nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè no veiem que en aquests moments això ens permeti avançar; al contrari, pot dificultar, pot trencar el consens, i tampoc generaria el clima necessari per seguir avançant. I, en qualsevol cas, també hem d'esperar aviam què diu el Tribunal Constitucional al respecte.

Res més.

I gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Ens tornem a trobar davant d'una proposició de llei de la Candidatura d'Unitat Popular de modificació de l'article 14 de la llei d'educació de Catalunya. Els canvis normatius que proposa se circumscriuen pràcticament a una única paraula: «única», introduïda a l'article 14.2, que tracta sobre el projecte lingüístic de centre. Diu: «el tractament del català com a única llengua vehicular d'aprenentatge», i també incorpora un nou punt sobre la garantia del principi d'igualtat i no-discriminació per raó de projecte lingüístic en centres educatius.

El nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, podríem coincidir en el diagnòstic que en el moment en què es va presentar aquesta proposició de llei, el mes de març del 2022, hi havia la necessitat d'una regulació clara de l'ús de les llengües vehiculars en l'ensenyament per part de l'autoritat competent. Constatàvem diferències importants entre la realitat sociolingüística dels anys vuitanta i la de 2022: l'arribada d'alumnat provinent de la immigració estrangera, amb més de dos-cents llengües maternes d'ús habitual als centres educatius; la irrupció d'avenços tecnològics o la transformació digital; la polarització política dels últims anys, que havia debilitat el suport social a aquest model, o una concepció diferent del català per part dels joves o de les famílies com a instrument de promoció social, entre altres causes.

Aquest diagnòstic va ser precisament el que ens va portar a elaborar conjuntament, entre quatre grups parlamentaris, la Llei 8/2022, de 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari. Una llei de consens aprovada per la majoria del Parlament, que és l'actualització normativa que feia falta, tal com s'està demostrant. Ja disposem, per tant, d'una nova eina legal que consolida la llengua catalana com a centre de gravetat del sistema educatiu, modula la utilització de la llengua castellana en l'ensenyament i garanteix l'aprenentatge i l'ús curricular i educatiu de les llengües oficials per tal que l'alumnat n'assoleixi el ple domini al final de l'educació obligatòria. En definitiva, refer i reforçar políticament i socialment el consens relatiu al model lingüístic del sistema educatiu de Catalunya per millorar l'aprenentatge i l'ús de les llengües partint de la realitat.

Posteriorment, el gener de 2023, aquesta norma va ser millorada a partir de la proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/2022, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, promoguda pel Conselh Generau d'Aran, un nou acord majoritari d'aquesta cambra per modificar la referència específica amb l'objectiu de garantir també la seguretat jurídica de l'aranès a l'escola i evitar interpretacions errònies que poguessin afectar-ne la posició com a llengua vehicular i d'aprenentatge als centres educatius de l'Aran.

Les bases jurídiques que han constituït el model lingüístic escolar a Catalunya..., l'article 14.4 de la Llei 7/1983, de normalització lingüística; l'article 21 de la Llei 1/1998, de política lingüística; l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 2006, que estableix les bases de l'actual règim jurídic lingüístic i del qual deriven gran quantitat de disposicions legals i reglamentàries. El mateix títol segon de la llei d'educació de Catalunya precisament determina el règim lingüístic del sistema educatiu en els articles 9 i 18.

El model lingüístic del sistema educatiu és, doncs, un model de resultat, un model orientat a garantir el coneixement de les llengües oficials –català, castellà i aranès a l'Aran– en acabar l'educació obligatòria sense segregat l'alumnat per motius de llengua ni d'origen, sumant, donant eines. Un model que no pot ser ni monolingüe ni uniforme per al conjunt de Catalunya. Un model que no pot comportar l'exclusió del castellà com a llengua docent i vehicular, perquè ha de garantir el coneixement i l'ús de les llengües oficials al final de l'ensenyament bàsic. Un model que ha de preservar el criteri pedagògic i l'autonomia de cada centre educatiu per complir els objectius que marca la normativa a l'hora d'elaborar els projectes lingüístics, que

necessàriament s'han d'adaptar a la realitat sociolingüística de l'alumnat i de l'entorn, una realitat que és, com tots sabem, canviant i no uniforme en tot el territori.

Els projectes lingüístics han de continuar sent els instruments pedagògics per assolir l'objectiu al final de l'ESO i s'han de continuar elaborant amb l'acompanyament i l'assessorament del Departament d'Educació. S'han d'avaluar, els ha de revisar regularment la pròpia administració educativa. I la Llei 8/2022, de 9 de juny, complementa i reforça tota aquesta base jurídica i en aquesta direcció.

En canvi, al nostre entendre, la proposició de llei de la CUP contravé aquest marc legal amb un plantejament que ja va intentar el 2011 amb la presentació d'una iniciativa legislativa popular, que aquest Parlament no va admetre a tràmit per anti-constitucional i antiestatutària. I aquest mateix projecte que se'ns presenta ara ja va intentar ser també tramitat per lectura única fa uns quants mesos.

Per tant, el nostre grup parlamentari dissentim completament del contingut d'aquesta proposta de la CUP, l'objectiu de la qual canviaria les bases jurídiques que regulen el coneixement i l'ús de les llengües oficials a l'escola. I per aquest motiu hi hem presentat esmena a la totalitat.

Creiem que docents, centres educatius i comunitat educativa en conjunt han cultivat durant molts anys i continuen cultivant el patrimoni de la pluralitat. Per tant, assegurarem les bases jurídiques que els protegeixen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Senyora consellera, senyors diputats, molt bona tarda. L'objecte d'aquesta proposició de llei és modificar l'article 14 de la LEC, de la llei d'educació, blindant, podríem dir, d'aquesta manera, molt succinta, el català com a única llengua vehicular i d'aprenentatge al sistema educatiu català, exclouent-ne, evidentment, absolutament, el castellà.

I fan servir un argument que és triple i és fallaç absolutament en les seves tres accepcions. I és que, segons vostès, hi ha un consens perquè tot sigui d'aquesta manera, com diuen vostès; perquè el català, segons vostès, també, és un element de cohesió social, i el tercer argument fallaç és que s'inventen una suposada tradició cultural monolingüe en català a casa nostra, a Catalunya.

La realitat és que ja existeix aquesta anomalia que trobem a l'escola, malauradament, i és que l'única llengua vehicular a Catalunya, al sistema escolar català, és el català. Els negacionistes lingüístics de la CUP persisteixen a negar l'evidència, i és que a Catalunya tenim dues llengües pròpies, comunes, oficials, majoritàries, que són el català i el castellà. I, concretament, el cinquanta-cinc per cent dels catalans tenen el castellà com a llengua materna.

En la seva exposició de motius també continuen amb la seva versió de mentides, i diuen que la imposició del castellà es remunta a l'any 1714 –això és una mentida– per imposició dels Borbons. Miri, el bilingüisme a casa nostra actualment existeix d'ençà de cinc-cents anys.

A la centúria del 1500, el poeta Joan Boscà componia poesia en català, com altres autors. L'escriptor Quevedo va escriure i editar –a més, editar– la seva obra *Sueños y discursos* en castellà a Barcelona l'any 1627. Per cert, el títol complet d'aquesta obra, *Sueños y discursos*, és el següent: *Sueños y discursos de verdades descubridoras de abusos, vicios y engaños en todos los oficios y estados del mundo*. Bé, jo li recomano, diputada de la CUP, la seva lectura, perquè li anirà *como anillo al dedo*.

Els catalans vivim, malauradament, en un règim de diglòssia. I aquest règim de diglòssia, per si algú no sap de què va això, és que en una comunitat o en un territori conviuen dues llengües majoritàries –ja he dit que el cinquanta-cinc per cent dels

catalans tenen el castellà com a llengua materna– i una d'aquestes dues llengües té un domini, una preferència, sobre l'altra, és una llengua institucional, d'ús oficial, de prestigi; en aquest cas, és el català. L'altra resta relegada a situacions comunicativament inferiors des d'un punt de vista social, com poden ser l'oralitat i la vida familiar; és el cas del castellà.

En volen proves? Molt senzilles. Moltes lingüístiques per retolar els comerços en castellà; la Generalitat ja ha recaptat en aquests darrers anys més de 2 milions d'euros. Ús exclusiu del català a l'Administració, en els documents de l'Administració, a la programació de televisió, de ràdios públiques, cartells de la via pública només en català, escola monolingüe en català. Dit d'una altra manera, el castellà és la llengua minoritzada (*remor de veus*) –el castellà és la llengua minoritzada– a Catalunya i el català és la llengua minoritària en el conjunt d'Espanya.

Ja li vaig recordar a la senyora diputada de Junts i filòloga, senyora Sales... –perdó–, doctora en Filologia, doctora Sales, la diferència que existia entre «minoritària» i «minoritzada», però ho torno a recordar per a tothom: «minoritària» és aquella llengua que té un nombre reduït de parlants amb relació a una altra llengua del mateix territori, i «minoritzada» és la llengua que té el seu ús restringit, segregat, per motius polítics –és el cas del castellà a Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Ja li he donat les proves, però no hi ha més cec que aquell que no hi vol veure.

La Generalitat i la CUP s'entossudeixen en imposar el monolingüisme en català en una societat, com he dit ja, i ho he demostrat, totalment bilingüe. I això comporta tres greus conseqüències, com a producte de la seva obsessió malaltissa.

El primer: com que no es respecta la realitat sociolingüística de Catalunya, el català no és un element cohesionador social; és tot el contrari, és un element segregador, escolar i social.

Segon: el fracàs més absolut de l'escola catalana, que, malauradament, tenim molt palès molt recentment. La imposició del català exclusiu de manera vehicular –és l'única llengua vehicular des d'infantil, des de l'etapa infantil– fa que els infants tinguin un alentiment del seu procés acadèmic i emocional. I, per tant, això és més evident i més palès encara en els alumnes, en els infants castellanoparlants.

Una xifra: 16,9 d'abandó escolar; una altra: 12,5 per cent més de taxa d'abandó escolar entre els alumnes castellanoparlants amb relació als catalanoparlants.

En definitiva, la davallada de l'escola catalana és un fet feiaent: competències bàsiques, PISA, PIRLS, 8,6 per cent d'assetjament escolar a Catalunya –recordem que és la xifra més alta després de Canàries i que la mitjana d'Espanya és un 6,6 per cent.

Per altra banda, i en tercer lloc, com a tercera conseqüència molt greu, no s'assoleix el domini estàndard del castellà al final de tot el procés educatiu, ni molt menys, perquè, amb dues hores a primària i tres a l'ESO, explica'm com es pot fer això... Sí, hi ha una explicació: que els catalans siguem una raça superior, però crec que això no ho comparteix ningú.

Finalment, aquesta proposició de llei se salta, evidentment, la llei i l'ordenament jurídic. La discriminació del castellà, de l'ensenyament en castellà a les aules, va comportar una intervenció del poder judicial, evidentment; un rescat, en podríem dir, del poder judicial. I va dictar, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, una sentència que obligava la Generalitat a prendre mesures per garantir que tots els alumnes catalans rebin ensenyaments mitjançant l'ús vehicular normal de les llengües oficials i en un percentatge mai inferior al vint-i-cinc per cent.

El Parlament, amb una llei tramposa, eh?, en un intent d'eludir, d'evitar aquesta sentència, va promulgar la Llei 8/2022 per eludir aquesta obligació que acabo d'esmentar. I va haver, el Tribunal Superior de Justícia, de tornar a clarificar que s'havia d'impartir al sistema educatiu català com a mínim un parell..., o sigui, l'assignatura pròpia de la llengua catalana, de l'assignatura de..., i una assignatura principal o troncal més en castellà.

Bé, la jurisprudència del Tribunal Constitucional, en la Sentència 31/2010, reconeix que existeix un deure de conèixer el castellà en l'educació catalana, el dret a rebre l'ensenyament en castellà també, i també que el català i el castellà han de ser *vehiculars*. Per cert, la Llei del Parlament, aquesta tramposa Llei 8/2022, deia que només –només– el català havia de ser vehicular. Per tant, senyors de la CUP, ni vostès ni ningú està per sobre de la Llei; vostès no són ciutadans de primera categoria i la resta de ciutadans, de segona.

I, per altra banda, aquesta proposició de Llei el que deixa entreveure és que vostès estan en contra, absolutament en contra, de la llibertat. Perquè a casa nostra nosaltres triarem..., i cada català pot triar la llengua en la qual es vol manifestar i comunicar: català o castellà.

Gràcies.

(Mònica Sales de la Cruz demana per parlar.)

La presidenta

Diputada, per què em demana la paraula?

Mònica Sales de la Cruz

Sí, presidenta. Li demano la paraula per al·lusions directes en un moment en què crec que no calia.

La presidenta

Endavant. Té tres minuts.

Mònica Sales de la Cruz

Bé, jo voldria deixar clar que el català no és una llengua minoritària, perquè té 10 milions de parlants, i, per tant, això ho hem de poder dir ben alt i clar a tot arreu, però que, òbviament, sí que és una llengua *minoritzada* per molts factors que venen de fa molts anys i que tenen hereus, malauradament, avui a les institucions, com ho demostra la censura que es practica en diferents territoris i en diferents llocs i que practiquen grups com el que ha intervingut ara mateix al faristol.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Mònica Palacín i París.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Consellera, bona tarda. Bona tarda, diputats i diputades, i també, doncs, als representants de Plataforma per la Llengua que ens acompanyen avui. Bé, l'educació ha de ser sinònim de consens. Aquest és un mantra que anem repetint constantment, però només amb aquest consens s'aconsegueix avançar en tots els àmbits de polítiques públiques, com deia, de grans consensos.

Aquesta legislatura hem debatut llargament sobre educació, i tots aquests debats han tingut un mateix objectiu: la voluntat d'assolir àmplies majories en aquesta cambra. I avui no és que no compartim les seves reflexions, sobretot aquelles que ha fet inicialment, diputada..., però no el mitjà, no el mitjà que proposen aquí avui, que ja van proposar també l'octubre del 2022, amb la proposició com a lectura única.

És per això que avui tornem a defensar que l'educació ha d'estar lluny de l'arbitrarietat judicial i la politització per imposició i que ha de respondre a criteris pedagògics. La nostra posició d'avui anirà, per tant, en la mateixa via que la de l'octubre del 2022, quan vostès ja van presentar, com deia, la modificació de Llei per lectura única.

Seguim defensant que la llei sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, que vam aprovar en aquest Parlament amb un vuitanta per cent d'aquest hemicicle, és la millor eina per protegir el català a l'escola, també l'aranès a l'Aran –reforçat posteriorment amb la llei específica per a l'aranès–,

protegir els centres i les seves direccions, i garantir una educació de qualitat. La modificació de l'article 14 que vostès presenten ens situa fora d'un marc legal segur, d'un marc legal que deixa sense protecció la comunitat educativa i ens situa un altre cop a la casella de sortida.

Deixi'm que citi un company de viatge, el diputat Ten, que ho va resumir molt bé en la seva intervenció l'octubre del 2022: «Creiem que aquesta proposició de llei de modificació de l'article 14, en un sistema judicial regressiu, bèl·ligerant, amb una violència judicial com la que s'ha demostrat en contra de l'escola catalana i del català, no aportarà allò que l'escola ara necessita, que és estabilitat, un escenari de no conflicte i poder entrar en les millores necessàries.» No hi podem estar més d'acord, diputat.

Tot el que hem fet ho fem pensant en frenar l'amenaça dels tribunals sobre el model lingüístic català i evitar la imposició del vint-i-cinc per cent de castellà a l'escola; és a dir, posar la llengua i l'escola per davant de tot, deixant els interessos polítics de banda. Deixem l'educació fora de l'enfrontament. Posem el consens democràtic per davant no només de partits d'aquesta cambra, sinó de totes les entitats i personalitats de la societat civil i una part molt significativa de la comunitat educativa que va donar-hi suport.

Aquesta legislatura s'ha tingut el coratge polític de dir que la situació del català als centres educatius no ens agradava. I la volem canviar, la canviarem. Gràcies a un consens polític i social de país, hem superat la pressió judicial inicial. I saben, a més, que la nova llei funciona i allunya l'amenaça del vint-i-cinc per cent, complementada, a més, amb un decret llei que dona tota la responsabilitat al Govern i l'allunya de les direccions dels centres.

Des de que tenim aquestes eines se n'ha demostrat l'eficàcia. En poso uns exemples. El 4 de juliol del 2022, el Tribunal Superior de Justícia constata que és impossible executar la sentència del vint-i-cinc per cent de castellà a l'escola perquè ha canviat el marc legal amb la llei aprovada al Parlament i el decret llei del Govern.

El 19 de juliol del 22, el TSJ tomba la petició del vint-i-cinc per cent davant la impossibilitat d'aplicar percentatges a partir de la nova normativa.

El 22 de juliol del 22, la fiscalia arxiva les denúncies de VOX, Hablamos Español i Societat Civil Catalana contra l'honorable conseller..., aleshores conseller Cambray, per l'aplicació del vint-i-cinc per cent.

El 29 d'agost del 22, el TSJ desestima la petició de l'Asamblea por una Escuela Bilingüe i no imposa mesures cautelars per aplicar el vint-i-cinc per cent de castellà a les escoles.

Es pot dir, doncs, que des de que es van aprovar el decret llei i la llei al Parlament s'ha frenat pràcticament l'aplicació total del vint-i-cinc per cent del castellà. La normativa, per tant, ha fet inaplicables aquests percentatges.

En un exercici de filibusterisme jurídic, però, el TSJ ha mantingut el vint-i-cinc per cent del castellà en vint-i-sis aules del país on majoritàriament ja s'aplicava anteriorment a l'aprovació de la llei. Per tant, les noves lleis no són vinculants jurídicament, amb vint-i-sis aules d'un total de 72.000 aules al país. De fet, mirant-ho des d'una perspectiva d'eficiència, diem que és un resultat molt pobre, malgrat els deu anys d'ofensiva jurídica i mediàtica contra la llengua catalana i l'escola.

Però, evidentment, hem de continuar treballant per garantir el català a l'escola. Per això situem l'educació fora del soroll. No generem problemàtiques innecessàries. Estem centrats en treballar al cent per cent en ajudar la gent i el país.

El Govern segueix desplegant un pla de foment de la llengua catalana als centres educatius, perquè les lleis en si no faran que es parli més català a les aules, als patis, als menjadors. Això no ho faran només les lleis. El pla, per tant, contempla deu mesures estratègiques i accions que ja s'estan aplicant tant en suport als centres d'acollida al nou alumnat com en la formació de docents o com..., per exemple, aquest dilluns vèiem com la mateixa consellera i la presidenta de la Corporació Catalana de

Mitjans Audiovisuais presentaven una nova plataforma educativa per al 3Cat. I una d'aquestes deu mesures també contempla el decret que ha de desplegar el títol II, referent al règim lingüístic als centres educatius.

Esquerra Republicana, sempre al costat de l'escola en català. Avui és el Dia Internacional de l'Educació i, per tant..., al costat de l'escola, al costat de la comunitat educativa i els seus alumnes. I des d'aquest faristol, un cop més, tornem a agrair als milers de docents i a les direccions dels centres la seva feina i el seu compromís amb l'educació dels nostres infants i joves.

És per això que avui presentem aquesta esmena a la totalitat, perquè creiem que els temes cabdals de país s'han de consensuar amb àmplies majories, com ja es va fer en el seu moment. I ho seguirem fent. I també amb vostès, companys de la CUP, sempre que vulguin.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per al torn en contra, té la paraula la diputada Nogay Ndiaye i Mir per un temps de cinc minuts.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, intentaré ser breu en les respostes, perquè sembla que el peix ja està venut.

Començaré amb la diputada del Partit Socialistes. Vostè s'ha limitat a fer un repàs de la normativa, a anomenar la llei, l'anterior llei, i el decret, i quins eren els seus objectius, però no ha anat al fons de la qüestió que s'estava debatent avui i que estava a sobre de la taula, i és el retrocés de l'ús social del català i com revertim aquesta situació. Nosaltres hem portat aquesta proposta i hem posat aquesta proposta sobre la taula, però obrim i emplacem a que s'obri aquest debat. Nosaltres emplacem els diferents grups parlamentaris, precisament, a que donin l'oportunitat de que aquesta proposició de llei pugui seguir el seu camí parlamentari i es pugui portar a debat.

Al senyor..., sí, al diputat dels comuns. Vostè dubtava de l'eficàcia de la nostra proposta. I és cert que l'escola no ho pot tot, però és un sector estratègic, és un puntal bàsic de la nostra societat. I, per tant, per algun lloc s'ha de començar. I, ho repetixo, nosaltres demanem obrir el debat.

Per cert, la cambra per legislar és aquesta, i no el Tribunal Constitucional ni el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) A qui hem de preguntar és als mestres, als experts, a les famílies, i no als jutges. Hem de fer la llei d'acord amb les necessitats de la població i d'acord amb la realitat en la que vivim, no d'acord amb les tendències polítiques clarament decantades cap a l'espanyolisme de dretes des dels tribunals espanyols. Partim de la base de que és aquest Parlament qui ha de ser sobirà, i no el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ni el Constitucional.

A la diputada d'Esquerra... Senyora Palacín, vostè diu que ens hem de protegir, hem de protegir l'escola catalana de les sentències. No està involucrada ja en sentències? Quantes sentències pel vint-i-cinc per cent tenim a sobre de la taula? Vostè estava dient que la llei havia protegit les escoles. I, no obstant, tenim noves sentències a sobre de la taula, sentències que estaven en procediment i que s'han acabat aplicant després de l'aprovació de la llei i del decret, i sentències que s'han convertit en sentències fermes un cop aquesta llei i el decret han estat aprovats. Tenim una trentena de centres en aquesta situació.

Per les intervencions, la majoria de caire tècnic i procedimental, és fàcil veure que la tramitació de la llei caurà, i amb ella caurà també la possibilitat de fer un debat públic i en condicions sobre el català i l'escola.

Més enllà del que votin avui, els emplacem a parlar-ne en obert i a afrontar el greu problema que tenim a sobre de la taula, problema que la majoria avui heu re-

conegut. Tenim un problema amb l'ús de la llengua catalana, i especialment la gent jove, en un nou context molt advers per a les llengües sense estat.

No es tanquin en banda, no facin veure que el problema està solucionat, perquè no és així. Som conscients que la solució no serà fàcil, i per això cal implicar-hi tot-hom, però cal afrontar-ho. Nosaltres estem disposades a parlar-ne. No llençarem la tovallola avui de la mateixa manera que no la van llençar tampoc en un context advers els i les treballadores que van impulsar la immersió lingüística fa quaranta anys a Santa Coloma de Gramenet. (*Alguns aplaudiments.*) Estem segures que la comunitat educativa i les entitats de defensa de la llengua també hi seran. Ens hi juguem la cohesió social, ens hi juguem el futur de la llengua.

I, a una banda d'aquesta cambra, els partits de dreta i extrema dreta..., de fet, no perdre ni un minut responent a les seves afirmacions, perquè, a banda de fallàcies, també sabem que són un dels puntals responsables perquè la situació del català i el que estem patint avui a les escoles estigui com està. Per tant, res a dir-los.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment, té la paraula per posicionar-se, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Salutacions a Plataforma per la Llengua. Diputades i diputats, molt bona tarda. De la diagnosi que ha fet inicialment la diputada Ndiaye en compartim moltes coses: una estratègia transversal és necessària; que s'ha d'augmentar l'ús social del català, evidentment, a l'esbarjo encara més; que se n'ha de reforçar la presència i garantir-ne l'aprenentatge, i que el camp de l'educació és estratègic per al futur de la llengua. Tot això ho compartim, i altres coses.

Però, més enllà d'aquestes diagnosi, tenim altres raons que ja vam exposar quan vam descartar el procediment per lectura única. I els nostres arguments avui, com veuran, no han variat massa. Jo els ho resumeixo d'aquesta manera: la LEC no s'hauria de tocar o, si més no, no s'hauria de tocar ara per ara, avui, el títol II, de règim lingüístic de la llei, perquè hi podem perdre més del que hi podríem guanyar. I dic que la LEC no s'hauria de tocar perquè fins ara s'ha demostrat que és una llei robusta, una llei sòlida del corpus jurídic nacional català. I justament el que creiem que hem de fer és exigir que es compleixi el que diu la LEC sobre la vehicularitat del català. I el que hem d'exigir és que es compleixi sempre aquesta vehicularitat del català, que es desplegui la LEC, i protegir-la.

I què ens fa pensar que l'hem de protegir i que no la podem modificar? Doncs les ganes que tenen la dreta extrema i l'extrema dreta de tenir l'oportunitat de fer un recurs a una qüestió de constitucionalitat per recular, justament, en el model lingüístic d'escola que tenim. I podríem així perdre perspectiva lingüística, que, justament, és el que es tracta que hem de mantenir i d'augmentar.

No donarem suport a aquesta proposició de llei i votarem a favor de l'esmena a la totalitat, perquè si aquests canvis es fessin i, hi insisteixo, no acabessin bé judicialment, que és molt previsible, no seria tan contraproductiu o més que si s'hagués canviat la llei de política lingüística? Jo això m'ho pregunto a mi i amb molta honestat ho comparteixo en aquest hemicicle, sincerament. Avui hem d'exigir que es compleixi la llei d'educació de Catalunya i que s'apliqui bé la immersió.

Perquè és veritat que ens inquieta i ens preocupa la davallada de l'ús social, i ens preocupa molt, i les davallades de les enquestes ens preocupen molt. I aquests són els deures que hem de fer i que ha de fer el Govern. I treballar per si el Tribunal Constitucional fa caure la Llei 6/22 o la 8/22. I em dirigeixo al Govern: no caldria que treballéssim aquests escenaris d'una manera ràpida i intel·ligent?

El que necessiten les escoles i el sistema és poder fer la seva feina i treballar perquè els alumnes acabin l'escolarització obligatòria dominant i utilitzant el català.

Les direccions necessiten que el Govern les protegeixi en el compliment de la vehicularitat del català.

No hi donarem suport, a més, perquè és una proposició formalment força incompleta. Per què l'article 14 i per què no tot el règim lingüístic, tot el títol II del règim lingüístic, els articles 9, 10, 14, 15, 16, 18? De què es tractaria? D'obrir una ponència i començar a fer possibles canvis a la LEC, als dos-cents articles que té aquesta llei? Això xocaria després, aquest canvi, amb el redactat de l'Estatut.

Volem canviar el marc jurídic de la llengua catalana, sí, a millor. Volem millores, evidentment. Però ara hi guanyaríem, amb el canvi que se'ns proposa? O podríem deixar la llengua catalana en el sistema escolar en una posició més vulnerable? Pensem estratègicament en com hem de guanyar i augmentar en l'ús social del català i de l'aranès, que, per cert, la proposició de llei l'obvia i no en parla.

I com afectaria això després la resta de lleis? Per exemple, l'article 20 de la llei de política lingüística, que diu: «El català com a llengua pròpia de Catalunya ho és també de l'ensenyament en tots els nivells i les modalitats educatives. Els centres d'ensenyament de qualsevol grau han de fer del català el vehicle d'expressió normal en llurs activitats docents i administratives, tant les internes com les externes.» No és aquest ja un marc que, ben aplicat, hauria de funcionar? No reconeixem la vehicularitat del català a la LEC? Em sembla que hi és. Ho hem de posar en risc? És ara el bon moment per al sistema educatiu?

I és que, diputades i diputats, el nostre problema més greu no és la literalitat de les lleis, sinó les seves aplicacions i les seves interpretacions; les aplicacions que en fem i les que no en fem, i que deixem que no es compleixi la llei. I el nostre problema són les interpretacions, també, i molt, que ens fan els TSJs i els poders de l'Estat i la seva belligerància monolingüista recentralitzadora, que són atacs a la nostra identitat i a la nostra nació.

Dit això, creiem que cal fixar directrius clares pel que fa a la llengua, i hem de demanar al Govern que mogui fitxa eficientment i eficaçment. Ha fet molts diagnòstics, sí, però poques decisions concretes.

Exigim al Govern que faci complir la LEC i les lleis 6 i 8/22. Què s'ha fet per actualitzar els projectes lingüístics de centre, des de que vam aprovar la Llei 8/22 i la 6/22? S'ha fet seguiment de l'ús del català als centres educatius? Ho faran? Perquè aquest és el punt de partida importantíssim. Faran formació també en tècniques d'immersió lingüística? Donaran més recursos i eines per portar-la a terme? Demanem que s'actui a nivell micro: activin aquesta línia de treball a la menuda a les escoles i a les aules. És de gran solució per fer aprendre i usar el català als nens i nenes. Era la solució dels anys vuitanta en la immersió que es va iniciar llavors. S'ha de fer això a tots els àmbits, lectius i extralectius. Més cohesió en els plans educatius d'entorn, amb seguiment i amb acompanyament i amb una bona direcció. Al carrer, al lleure i a tot arreu, perquè no tenim altra manera.

La consellera Garriga i el conseller d'Educació van anunciar un pla de promoció de la llengua catalana. Com està? Resultats? Què s'ha fet? Concretament, no massa re. Com es pot reprendre la immersió que no es fa a molts centres? Ho hem demanat des d'aquest faristol repetidament: què s'ha fet? Que ens ho diguin, que ens ho expliquin.

Repassem algunes accions i mesures, consellera. El tràmit de l'horitzó del decret de règim lingüístic derivat de la LEC s'està allargant massa. Si la immersió té problemes d'implantació a les escoles, estem perdent diàriament hores i hores de contacte amb la llengua d'alumnes que els estem perjudicant per al seu futur, per a l'aprenentatge, i també per al nostre futur col·lectiu. A mi em sap greu haver-ho de dir, però aquest Govern no s'ha posat prou les piles en temes lingüístics. No és una urgència, l'ús social del català? Què s'ha fet en els darrers mesos? I que més s'ha de fer? Necessitem la mirada i les actuacions micro, com deia; les curtes també, i les mitjanes i les llargues.

I necessitem sobretot una taula de planificació política extensa, prioritzada i urgent de la cosa lingüística. Això és el que esperem del pacte nacional per la llengua, un gir radical, una capillarització de l'aprenentatge i de l'ús a molts sectors, àmbits i horitzons de la societat civil. Un gran canvi.

Hem perdut quasi dos anys. Ja tenim el diagnòstic, les mesures, i els horitzons no haurien d'haver trigat tant. Ens ho estem mirant des del punt de vista de fixar les directrius noves i de canvis substancials.

Mirin, la sequera és una urgència? Sí. Les renovables? També. La seguretat? També. Són temes que, tot i que no se'n surten, estan a l'agenda política. Doncs a aquest nivell reclamem que l'ús social i del català també hi hauria de ser, i això seria perspectiva lingüística. Hem perdut molts mesos. No veiem que el Govern tingui aquesta percepció d'emergència. I esperem que els pressupostos, d'una manera colossal, reflecteixin en xifres el convenciment de canvi que des de Junts reclamem.

Quin seguiment s'està fent de l'ús del català a les escoles i als centres? Si sabem que coixegem a l'FP, busquem fórmules, perquè potser també els agents socials hi haurien d'intervenir i dir-hi la seva. Potser s'han de buscar mecanismes per certificar també competències lingüístiques a l'FP.

I, per acabar, una altra qüestió: no parlem prou de les escoles d'adults. Si sabem que a les escoles d'adults s'està fent una tasca més de tecnificació dels alumnes que de coneixements bàsics, entre els quals la llengua, com sí que es feia fa uns anys, per què no ens ho replantegem i ho tornem a fer? Per a quines edats treballen les escoles d'adults? A partir de setze o a partir de divuit? Totes? Segur?

I els acolliments urgents com es fan? En català? Com s'ha d'abordar això? Ho faran?

I ara sí, se m'acaba el temps, avui, Dia Internacional de l'Educació, per l'escola en català, ara i sempre.

Res més, però també res menys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Queridos señores de la CUP, nos hemos leído muy atentamente esta proposición de ley de modificación de la ley de educación que nos traen hoy aquí y nos gustaría recomendarles que la impriman –yo lo he hecho– en un montón de octavillas y de *flyers*, que los carguen en una avioneta y que bombardeen con ellos zonas densamente pobladas, donde, a pesar de lo que dice el informe PISA, quede mucha gente capaz de leer, escribir y con ganas de hacerlo. Es bueno que el pueblo se entere de que pasan estas cosas. Es bueno que la gente –toda la gente, no solo los que estamos aquí– les vayan conociendo.

Debo decir que hay que reconocerles a ustedes, a diferencia de a otros, el mérito de una sinceridad desacomplejada y brutal. Ustedes son hispanófobos sin pelos en la lengua. Ustedes no hacen en enjuagues ni hablan de apaciguar para pasar página. ¿Página? ¿Qué página, si las han arrancado todas y han quemado el libro? Ustedes no se cortan lo más mínimo de reconocer descarada y abiertamente que su plan es barrer la lengua española de las aulas de Cataluña como quien barre una cucaracha del suelo de la cocina y la tira después a la basura con mucho asquito.

Ustedes son negacionistas lingüísticos. A ustedes les da igual que el español sea tan lengua propia –*pròpia i molt estimada*– para los habitantes de esta tierra como lo es el catalán. El español es la lengua *materna*, no por imposición y por conquista, *materna* de una mayoría objetiva de personas nacidas en Cataluña. Que los que han nacido en otra parte, pero han venido a vivir aquí pensando que esto podía ser su casa, que no se les trataría como a extranjeros indeseables, inmigrantes repugnantes o ciudadanos de segunda, carne de cañón de la Cataluña pija y *processista*, de esos,

en fin, ya ni hablamos. Del exclarinetista de la Banda Municipal de Barcelona ya ni hablamos. Del excocinero del alcalde ya ni hablamos. Pobre Collboni, me lo imagino tirando en lo sucesivo de Spotify y de Telepizza para tener la fiesta en paz con su futuro alcalde de noche y otras malas compañías que no pueden sufrir ni el olor de interinos hispanohablantes. Por cierto, que llevaran media vida de interinos y que se les pueda despedir estando de baja médica parece, en cambio, que no le quita el sueño a ningún «progre» de andar por casa de por aquí.

Es más fácil que un camello pase por el ojo de una aguja que uno de la CUP entienda cómo es de verdad vivir en la Cataluña que ellos predicán, si no tienes dinero para pagarte los vicios «indepes» ni para llevar a tus hijos a una escuela privada con educación trilingüe o con educación a secas.

Miren, este texto que nos traen hoy aquí es, en mi humilde opinión, un puro bordio, una exhibición casi impúdica de indignancia política, y no es extraño que se les hayan multiplicado las enmiendas a la totalidad. Nosotros, llámennos chulos, ¿no?, pero ni nos hemos molestado en registrarla, porque creo que es bastante patente que somos una enmienda viviente a la totalidad de todo lo que ustedes pretenden y representan. Ciutadans nació para parar barbaridades e injusticias como esta. Ciutadans nació para defender la Cataluña entera, la veritat, de ocurrencias como las de ustedes y los amigos de ustedes; por ejemplo, sus amigos de Esquerra, que ven más normal enseñar árabe que español en las escuelas de Cataluña, y que para eso van y firman convenios con los países de origen de los mismos inmigrantes que tanta grima les dan a sus otros amigos de Junts per Catalunya, que los quieren expulsar a todos. Sus amigos de Junts que, por cierto, son los únicos que han tenido el cuajo y la valentía de no presentarles una enmienda a la totalidad estando de acuerdo con ustedes. Todos los demás yo sospecho que hacen un poco de teatrillo.

En fin..., qui els entengui, que els compri. Aunque esto lo digo, insisto, por quedar bien, porque si algún mérito tiene la CUP, de verdad, es que se les entiende todo muy clarito. Nada que ver..., pues eso, con otros partidos guardianes de las esencias y de los falsos consensos, que cuando salen sentencias judiciales recordando la obligación de impartir por lo menos un veinticinco por ciento de español en las aulas se sacan de la manga decretos y decretillos para que los proyectos de centro los controle el gran hermano de la Generalitat, y luego van y pactan con todo un partido socialista una ley chapuza, diciendo que el catalán sea la única lengua vehicular de la enseñanza, pero que el español sea, al menos, lengua curricular, que eso es tanto como hacer una ley reconociendo que la tierra es redonda, pero a continuación seguir actuando como si fuera plana.

Hay que agradecer a la CUP que con este desparpajo venga a reconocer que todas estas operaciones de blanqueamiento de la ingeniería social y lingüística en las escuelas son pura comedia, son hacerse los moderados, los plurales y los modernos, mientras siguen machacando al personal y siguen hinchando de subvenciones a Plataforma per la Llengua para que nos llenen los patios de las escuelas de Anacleto, agentes secretos, de espías de qué hablan los niños sin consultar a padres ni profesores ni nada. Un poema, vamos.

Miren, cuando ustedes piden reformar la actual ley de educación de Cataluña para que no quede ni un resquicio de aparente libertad o de respeto por el bilingüismo, avanzan justo en la dirección contraria a la que en Ciutadans pensamos que es la correcta. Nosotros nos hemos puesto manos a la obra para deshacer todo lo que está mal hecho. Ya hemos registrado una proposición de ley para acabar con las multas lingüísticas y que se devuelvan, con intereses, las multas que ya se han cobrado de mala fe, con la letra de la ley traicionando el que debería ser su verdadero espíritu, y que es que uno tiene derecho a pedir ser atendido en cualquier lengua oficial –«cualquiera», fíjense, catalán o español– por la Administración. Pero, oigan, en los negocios privados, que la gente haga lo que quiera, como si quieren tener la carta del restaurante en latín. El cliente ya decidirá si se lo come o no se lo come.

Basta de imposiciones, basta de persecuciones, basta de prácticas mafiosas con aparentes manitas inocentes de consumidores ofendidos, que rascas un poco y resultan ser peones del peor activismo; adecuadamente subvencionado, claro.

Y conste que no nos vamos a detener ahí, ¿eh? Vamos a poner negro sobre blanco todo lo que se ha hecho mal, legislado mal, impuesto mal. Vamos a pedir que se modifique la ley de normalización lingüística y esta misma ley de educación que a ustedes les parece demasiado floja y, desde luego, la ley chapuza del año pasado para blindar la desobediencia de la Generalitat a los tribunales, y el mismísimo Estatut pediremos reformar, si es preciso, para reconocer que catalán y español son lenguas propias de Cataluña, las dos, y que nunca más *–mai més–* deben intentarse imponer la una contra la otra.

I ja posats, per dir-ho tot, vostès que tant es proclamen independentistes i d'esquerres, els hi hauria de caure la cara de vergonya de promoure lleis que van contra els més febles, socialment o lingüísticament. De debò es pensen que vostès defensen les classes humils i treballadores, els interins eterns acomiadats de l'Ajuntament? De debò es pensen que són vostès el Sant Jordi protector de la llengua catalana? Mirin, el català perd pistonada, l'ús del català recula per culpa, en gran mesura, de gent com vostès. Aquest any ha de sortir la propera macroenquesta d'usos lingüístics, i allò serà una castanya encara més bèstia que l'informe PISA. Allà es veurà que el català, a les mans de gent com vostès, no només no es normalitza, sinó que cada vegada viu una situació més desesperada, esquizofrènica, anacrònica i anormal.

I deixi'm dir-li a títol molt personal *–molt personal–*, que aquesta és una de les principals raons per les quals jo, Anna Maria Grau Arias, nascuda a Girona, filla de la pubilla del Buxaus d'Arbúcies i d'un noi de Sant Celoni, soc aquí, i soc aquí amb un partit com Ciutadans, perquè algú ha de dir la veritat. Que qui no defensa la llibertat de llengües no defensa Catalunya, no ajuda a la bona salut del català, ans al contrari, és el seu pitjor enemic, és el seu maltractador. Facin el favor de posar seny, prudència i, si poden, una mica d'amor per la llengua catalana que no sigui tòxic.

Gràcies. Votarem a favor de totes les esmenes a la totalitat.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació conjunta de les cinc esmenes a la totalitat que proposen el retorn de la iniciativa.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 119 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Vist el resultat, atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Interpellació al Govern sobre l'estat de les polítiques de joventut i els reptes per a garantir l'emancipació dels joves

300-00423/13

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'estat de les polítiques de joventut i els reptes per garantir l'emancipació dels joves; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula, per fer la seva exposició, la senyora Judith Toronjo Nofuentes. *(Pausa. Remor de veus.)* Diputats, en silenci, si us plau, si abandonen l'hemicicle.

Senyora diputada, quan vulgui.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, consellers, diputats que ens acompanyen. Avui parlem de l'estat de les polítiques de joventut i els reptes per poder garantir

l'emancipació dels joves del nostre país, una bona oportunitat per repassar la feina feta, però, per altra banda, també per veure quins són els propòsits d'aquest proper any 2024 amb el compliment de les accions aprovades en el Ple monogràfic de joventut. I ho fem gairebé un any després d'una interpellació que va tenir lloc en aquest faristol des de Junts, amb algunes novetats. Algunes novetats, com és el darrer pla nacional de joventut en l'horitzó 2030, o bé la creació del nou Ministeri d'Infància i Joventut, que no deixa de ser una bona notícia per a la transversalitat de les polítiques, malgrat deixar-nos expectants i alerta d'una possible recentralització, inclús invasió de competències, com hem vist en altres casos.

En primer lloc, i per seguir certa cronologia sobre els diferents temes que m'agradaria avui abordar, permeti'm que en primer lloc, conseller, parlem sobre la manca o sobre la preocupació que tenim en la falta de compliment d'algunes de les propostes aprovades en el Ple monogràfic. Em refereixo a propostes des del consens aprovades, com és la visió transversal de les polítiques de joventut, i de fer-ho amb la perspectiva juvenil a nivell legislatiu i en els pressupostos de la Generalitat. Avui és una bona oportunitat, potser a les portes o a pocs dies de conèixer els propers comptes, de saber si trobarem aquest desglossament sobre què inverteix el Govern de la Generalitat en matèria de polítiques de joventut, no només des del seu departament, des de Drets Socials, sinó també des de tots els aspectes del Govern.

Tampoc estem del tot satisfets amb la lentitud en què s'han desplegat d'altres accions –ho hem manifestat en diverses ocasions–; és el cas del pla nacional de joventut, que sens dubte celebrem, que quedi molt clar, però arriba més tard del que voldríem i amb queixes de diverses entitats per la manca de comunicació des del departament o la falta de col·laboració o participació que hi ha pogut haver, com ens van comentar, ens van explicar les diferents seccions joves dels col·legis oficials de la Comissió de Joventut. Perquè vostè em dirà que aquest pla nacional incorpora moltes de les propostes aprovades en aquest Parlament. I és així. Però sí que n'hi han algunes que encara no queden integrades i resulta difícil de poder preveure quin és l'horitzó de les polítiques d'emancipació d'aquest Govern que, sense cap mena de dubte, urgeix.

De fet, l'enquesta de la joventut de l'any 2022, que van presentar fa molt poques setmanes, presentada recentment, mostra dades ja molt preocupants, en diversos àmbits d'actuació, que ens posen ja en alerta. Ho fan en alerta al voltant de temes claus com són feina, casa, futur. En aquest sentit, malgrat les millores en la taxa d'emancipació o les millores pel que fa a l'ocupació dels joves, veiem com el noranta per cent dels joves que es troben en actiu creuen que la seva situació és millorable i inclús declaren que no poden arribar a final de mes.

Alhora, la taxa d'atur juvenil amb estudis superiors és d'un 8,4, però, en canvi, veiem que la d'estudis obligatoris o inferiors puja fins a més del trenta-dos per cent. Tot i així, la dada més dramàtica no deixa de ser la de l'emancipació, amb un 43,8 per cent dels casos. Per tant, estariem parlant que més de la meitat dels joves del nostre país no es poden emancipar, i dels que es poden emancipar, prop del vint-i-set per cent només ho poden fer com a propietaris. Per tant, sí que hi ha, doncs, una clara tendència al lloguer envers la compra. De la mateixa manera, així ho constaten les dades publicades pel nou ministeri, veiem que Catalunya, malgrat ser el territori amb més taxa d'ocupació i amb més taxa d'emancipació el primer semestre del 2023, un jove català hauria d'invertir fins al cent per cent del seu salari, del seu sou, per al lloguer del seu habitatge i ni més ni menys que fins a quatre anys i mig dels seus salaris per poder pagar l'entrada del seu pis i sense cap tipus de despesa extra a l'acabar el mes.

Aquestes dades fan evident, com li deia, aquesta necessitat de tenir una visió àmplia de futur, d'estratègia, d'emancipació, i fer-ho amb un pla nacional rigorós, ambicions i lluny de titulars, que arribi a tots els joves. Calen actuacions concretes i ben encaminades, com s'ha aprovat en aquest Parlament. Es va fer a través d'un pla na-

cional, d'una estratègia nacional, i de l'inici de la modificació de la llei de polítiques de joventut. Però ens preocupa que vostès només s'hagin quedat amb la primera part, amb la del pla nacional i amb les accions que avui concretarem i que hem vist, doncs, que potser encara no han explicat en seu parlamentària i considerem que són més que importants.

Ens centrarem, en primer lloc, en la formació i en l'ocupació. Creiem que són pilars fonamentals pel que fa a l'emancipació dels joves i ens genera, la veritat, cert neguit que la part de l'ocupació i la formació la centrin només en el pla de xoc contra l'abandonament escolar, que és summament important. Tenim avui la consellera d'Educació i ens vam manifestar favorables a aquestes polítiques actives per a la transferència de les dades de l'abandonament escolar als municipis, la incorporació de nous orientadors, educadors, tècnics. A més a més, també recuperar aquells joves que han sortit del sistema, que potser tampoc estan en actiu a l'àmbit laboral, però que volem que tornin a estudiar, o bé l'aposta per la formació professional dual. Mesures, com deia, que vam recolzar des de Junts, que vam impulsar en el monogràfic d'educació fa set mesos i que, malgrat garantir aquesta continuïtat en la formació, veiem que encara queden lluny del que és revertir aquesta falta d'emancipació i de garantir l'estabilitat dels joves i la precarietat que hi ha actualment.

Algunes de les propostes ja aprovades serien el salari mínim de referència català, amb aquesta actualització, un tema pel qual avui també li voldríem preguntar, i l'estat de la qüestió sobre com activar polítiques actives per a l'ocupació, però sobretot també per aturar aquesta precarietat.

Pel que fa a l'habitatge, com a societat, com a país, és un fracàs. És un fracàs per al sistema que avui en dia un jove que es vulgui emancipar només ho pugui fer compartint pis, i és del tot alarmant. Ens sorprèn que aquest pla nacional, per tant, només incorpori dues accions en l'àmbit de l'habitatge, que són accions de continuïtat, que es van iniciar des del departament anterior amb, al capdavant, la consellera Cervera, amb la continuïtat dels ajuts de lloguer, però a més a més, també, amb la reserva del vint-i-cinc per cent de l'habitatge de protecció oficial impulsat, com dèiem, des de Drets Socials.

Parlar d'una estratègia nacional d'emancipació requereix anar més lluny, requereix noves polítiques. Per això avui insistim de nou en la importància d'una renda de suport a l'emancipació, de la cessió de la centralització dels recursos que es destinen al lloguer, com pot ser el *bono joven*, i de poder-ho ajuntar amb els ajuts al lloguer del propi departament per fer una bossa conjunta, per poder parlar, d'una vegada per totes, d'aquest suport, d'aquesta renda d'emancipació jove que sabem que té un cost molt elevat, però que és un pas valent per aplicar-hi criteris d'equitat i que, en tot cas, no la podem plantejar actualment com universal, però sí que hi poden tenir accés aquells joves que actualment no es poden independitzar.

Alhora, aquesta estratègia ha de promoure altres mesures, com poden ser el programa de crèdits per a l'emancipació, facilitant l'accés a l'habitatge dels joves a través dels crèdits aval. Ho vam aprovar en aquesta mateixa cambra. O altres iniciatives, com és la d'un nou parc públic d'habitatge i la incorporació dels pisos de la Sareb, que avui àmpliament també n'hem pogut parlar. O com de ben segur que també ho coneixerà vostè mateix, els comptes d'habitatge, comptes d'estalvi que havien existit dècades anteriors, remunerats i amb exempció total d'impostos, sempre que els diners es fessin servir únicament i exclusivament per comprar un primer habitatge per a aquells joves.

Són qüestions que no queden reflectides en aquest pla nacional. Ens agradaria avui saber quin és el seu capteniment, quin és l'horitzó, en aquest cas, del Govern, per definir o, més ben dit, per redefinir aquesta situació tan preocupant? Quina política proposen vostès, més enllà de les dues accions esmentades que s'incorporen en el pla nacional i en aquestes actuacions fins al 2017? I, evidentment, d'estrènyer la

mà per poder seguir treballant de forma conjunta i majoritària, com ho hem fet en aquesta cambra, amb polítiques actives d'ocupació.

I vaig acabant, perquè podria destacar molts altres àmbits i molts altres aspectes, però en tot cas ho deixaré per a la rèplica. Però permeti'm que avui insisteixi molt en aquesta importància de definir veritablement una estratègia nacional d'emancipació que abordi l'habitatge dels joves, però que també abordi qüestions importants, com és l'ocupació, com és l'estabilitat, i en paral·lel, després, podrem afrontar, d'una vegada per totes i de forma seriosa, reptes com avui apellava el propi president de la Generalitat a la sessió de control, com és el repte demogràfic amb la baixa natalitat actual al nostre país. Perquè, conseller, com bé sap, si no tenim una feina i una casa, no podrem tenir ni nosaltres ni cap dels joves que ens seguiran cap tipus de futur.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputades. Senyora diputada, gràcies per la seva interpellació, pel to, per la..., per l'oferiment que feia al consens. Estic convençut que la majoria de la cambra i vostè i jo compartim, de manera prou acurada, el diagnòstic sobre el repte de l'emancipació dels nostres joves; sens dubte, un dels principals reptes del nostre país.

En la interpellació que fèiem fa un any, jo li recordava, per contextualitzar també aquesta discussió de fons, que, en el model d'estat del benestar que hem dissenyat tots plegats en aquests darrers quaranta anys, la principal feblesa ha estat que ha sigut un estat del benestar, si el comparem amb els estats del benestar dels estats, dels països més avançats de la resta d'Europa, molt poc orientat a famílies, infància i joventut. I que aquesta realitat d'aquest model d'estat del benestar que ha sabut protegir millor les persones adultes i sobretot les persones grans, s'expressa, entre altres realitats, en les taxes de pobresa infantil que tenim i en les nostres dades d'emancipació dels joves. Per tant, no és un problema, diguéssim, del 2024 o el 2023. Si agafem la foto gran des del 1980 o des del 1970, crec que aquesta és una feblesa enorme.

En el seu diagnòstic, jo, si em permet, li afegiria algunes qüestions que no són menors, que és que, en el problema de l'emancipació, els factors de classe, els factors de renda familiar disponible, els factors personals també són claus. Quan avui analitzem, per exemple, el risc de taxa de pobresa entre els nostres joves, veiem que es concentra més en joves d'origen estranger, en joves que viuen en ciutats de més de cinquanta mil habitants, en joves que tenen només estudis primaris, en joves que provenen de famílies en risc de pobresa. Per tant, la dimensió social de la desigualtat és clau també per entrar a fons en el debat de la pobresa i que explica per què fem determinades polítiques.

I la perspectiva d'infància és fonamental. O sigui, en una mirada de cicle de vida, tot l'esforç que fem per revertir la pobresa infantil serà fonamental per evitar que aquests joves esdevinguin pobres en el futur. I, en aquest sentit, vull posar en valor el procés que està el Govern treballant, amb implicació de les principals entitats socials, d'una estratègia catalana contra la pobresa infantil. De la mateixa manera que en aquella dimensió de la desigualtat estem treballant en el projecte Barris amb Futur.

I, efectivament, una de les conseqüències que es deriva d'aquesta baixíssima taxa d'emancipació dels joves són les taxes de fecunditat que té el nostre país, de les més baixes del nostre entorn europeu i que són expressió d'un enorme malestar de les generacions joves. I que té conseqüències. Avui el creixement vegetatiu a Catalunya és negatiu. La població continua creixent i és gràcies al dinamisme demogràfic fruit de les migracions que el país continua creixent, i que això és garantia de prosperitat i de progrés i de benestar futur, però que expressa aquest malestar de les generacions

joves. I que té a veure, hi insisteixo també, amb aquest disseny inadequat en aquests quaranta anys en aquestes polítiques orientades a donar suport a les famílies.

Li haig de dir també, però, que les nostres dades..., i vostè ho ha mencionat de passada, però vull remarcar-l'hi, eh? El darrer informe sobre emancipació de joves a nivell de l'Estat situa Catalunya com el territori de l'Estat amb la taxa més elevada d'emancipació. Jo crec que és una dada que hem de posar en valor. En el context de l'Estat espanyol –superant, per tant, el País Basc i Navarra i superant, per tant, Madrid–, Catalunya té millors taxes d'emancipació. Estem lluny de les que voldríem tenir –vostè les ha mencionat, només aquest quaranta i escaig per cent–, lluny dels estàndards europeus, però no ens sembla menor i després hi aprofundiré.

I segona cosa: les nostres dades en ocupació i algunes de les nostres dades en educació –i ara en parlàvem, fa una estona, amb la consellera Simó– són positives en aquests termes de facilitar l'emancipació dels nostres joves. On tenim el nucli dur del problema de l'emancipació dels joves no està tant en el sistema educatiu ni tant en el nostre mercat de treball, sinó que està en l'accés a l'habitatge. I, en aquest sentit, una dada que crec que hem de posar..., dos dades que hem de posar en valor amb relació al sistema educatiu, més enllà del debat sobre la qualitat del sistema educatiu que la consellera està afrontant de manera decisiva.

Una dada vinculada a l'enquesta de joventut: creix del trenta-cinc per cent al quaranta-tres per cent el nombre de joves catalans que estudien. Una dada molt rellevant. Sabem que la millor garantia d'ocupació i, per tant, la millor garantia de desenvolupar un projecte personal o familiar positiu és l'educació. Aquests dies, el president Macron ha recordat que l'educació a l'escola és la mare de totes les batalles. Em sembla una frase a tenir en compte: «La mare de totes les batalles.» I, en aquest sentit, l'Idescat ha fet públiques –i la consellera Simó ens ho confirmava– les dades públiques de taxa d'abandonament escolar, 18-24 anys –dades Idescat provisionals–: 2023, el 13,7. Estàvem l'any 2012 en el 24,2; el 2019, en el dinou per cent; el 22, el 16,9 per cent. El 2023, el 13,7. És una bona dada en aquest recorregut, lluny de la mitjana europea, que es deu moure al voltant del sis i el set per cent –ens queda recorregut. I és molt rellevant, perquè aquelles persones que l'any 2012 no van continuar els seus estudis més enllà de l'educació obligatòria són joves que han tingut dificultats per emancipar-se, joves que han tingut dificultat per trobar feines de qualitat, joves que han tingut dificultats per desenvolupar els seus projectes professionals. I si ens n'anem a dades més antigues, on vam arribar a tindre taxes d'abandonament prematur del trenta per cent, expliquen part, també, de la pobresa crònica que no acabem d'erradicar. Crec que són bones dades, aquesta reducció. Dades provisionals de l'Idescat i la informació de l'enquesta de joventut.

Vostè em plantejava algunes qüestions, i espero tindre temps i en la segona intervenció recordar-l'hi, però el 2023 el Govern de la Generalitat va invertir en polítiques de joventut més de 534 milions d'euros en 419 actuacions. I aquest indicador pressupostari per identificar la despesa de joventut en el pressupost del 2024 no el tindrem incorporat, però a finals del 24 el tindrem desenvolupat i ens permetrà fer, en la liquidació del pressupost del 24, si aquest Parlament finalment ens aprova el pressupost, i tant de bo el seu grup ens hi volgués acompanyar..., tindrem l'indicador que ens permetrà fer aquesta quantificació de l'esforç que fem en joventut.

I pla nacional. Segur. Vostè em diu que els col·lectius dels joves dels col·legis professionals no estan satisfets. Doncs escolti, la secretària d'Infància i de Joventut, i la directora de Joventut, a la seva disposició. Però pensi vostè que han estat més de 2.300 persones les que han participat en el procés d'elaboració del pla nacional de joventut, que ha estat aprovat pel consell rector amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i la Federació i l'Associació de Municipis, i que, per tant, el pla respon a un consens, a un consens social molt ampli. Que hi hagi hagut algú que se n'hagi sentit exclòs, doncs escolti'm, em sap greu. I a la seva disposició i encantats d'afrontar-l'hi.

I li deia també, juntament al costat d'aquestes dades positives, que, en el terreny de l'ocupació per als joves, en el context de l'Estat espanyol les nostres dades no són pas dolentes. Catalunya és el territori de l'Estat amb la taxa d'activitat i ocupació més alta entre la població d'entre setze i vint-i-nou anys. És també el territori de l'Estat amb un percentatge menor de joves de setze a trenta-quatre anys en situació de subocupació. I som també dels territoris de l'Estat amb menor sobrequalificació laboral, al costat de Madrid, i amb una menor taxa de temporalitat, també al costat de Madrid. I estem reduint l'atur de manera significativa. Estem lluny encara dels estàndards europeus en un context en el que... L'atur juvenil..., alguna vegada crec que ho he explicat des d'aquesta tribuna. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) En general, a tots els països l'atur juvenil representa el doble de la taxa d'atur general; un atur en el context europeu prou alt. Però estem reduint la taxa d'atur juvenil.

Espero, en el següent torn...

La presidenta

Gràcies.

El conseller de Drets Socials

...entrar en més detalls.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada, la senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

Bé; comparteixo amb vostè, conseller, aquest repte que també tenim per fer, doncs, una estratègia per a la pobresa infantil, i com és també un dels factors determinants a l'hora de parlar de l'emancipació, parlar de la procedència, parlar del territori i parlar d'altres qüestions que, evidentment, també són claus. Però permeti que avui insisteixi en aquesta idea força de crear una estratègia nacional o, com a mínim, d'extreure d'aquesta interpellació el compromís de que estudiaran altres casos, altres països o territoris que estan treballant en aquesta línia o, com a mínim, que en podem parlar amb la resta de grups parlamentaris, amb el seu departament, per tal de veure quines són les millors eines per contribuir-hi.

De fet, els països que opten per polítiques d'habitatge i que també s'han vist en situacions similars a la nostra han apostat per la inversió. Creiem que és clau la inversió en el lloguer, la inversió en fer un nou parc públic d'habitatge de lloguer social reservat per a joves, però també per a altres col·lectius vulnerables, com vostè hi feia referència, i oportunitat a més, avui, per preguntar-li, de cara als pressupostos, si ho veurem reflectit aquest 2024.

Per altra banda, li haig de dir que celebri, doncs, que hagi incorporat en algun dels seus discursos o hagi parlat de la renda de suport a l'emancipació. Avui no n'ha parlat, però sí que n'hem tingut oportunitat en comissions d'aquest propi Parlament. Jo li insistia en determinats casos com es tractava d'una iniciativa, d'una proposta que en el seu dia vam defensar des de Junts per Catalunya, vam defensar des de la JNC –de fet, ens vam quedar sols. Però ha demostrat el temps com a altres països, com poden ser França, o altres territoris, com el País Basc, que han començat ja a caminar, a implementar aquesta renda de suport a l'emancipació. En el cas basc, com vostè deu saber, les primeres accions s'han definit en el marc d'una estratègia nacional que va de la mà de l'estratègia basca 2030 per al repte demogràfic, perquè no s'entendria d'altra manera que de permetre garantir un futur d'oportunitats per a tots i totes.

I la incapacitat de poder-nos emancipar com ho van poder fer els nostres pares o com ho han pogut fer generacions anteriors impossibilita que avui la majoria de joves puguin emancipar-se, puguin plantejar-se un projecte de vida, puguin, doncs,

fer-se preguntes sobre què volen fer en el seu futur, si comprar-se un habitatge o inclús si tenir fills. Si aquesta estabilitat no arriba, o cada vegada, doncs, arriba més tard –als trenta-cinc, als quaranta, com darrerament estem veient– i sense mesures per poder-hi fer front, ben poc ens haurien de sorprendre aquestes dades de natalitat i fecunditat que vostè hi feia referència.

En aquest mateix sentit, aquesta setmana el periodista Antoni Bassas publicava un article on parlava de l'ascensor social i de l'ascensor personal, i justament d'aquestes dues idees de la correlació directa entre l'edat d'emancipació i la taxa de natalitat al nostre país; aquest ascensor que avui no es pot garantir i que ha quedat frenat.

En un altre ordre de coses, i de forma molt molt breu, ens agradaria també conèixer el seu capteniment sobre altres qüestions, com és la de conèixer també quines seran les actuacions sobre el català entre els joves. Creiem que, de forma decidida, va tard, el pacte nacional per la llengua, en incorporar amb celeritat mesures per fer-hi front, amb l'oportunitat que esdevé el Cultura Jove i la possible integració en el Carnet Jove o la modificació de la llei de polítiques de joventut, a la que tampoc ha fet referència i que era un compromís d'aquesta cambra. No sé si ho iniciarà, però, en tot cas, ens trobarà per poder acompanyar i per poder fer aquest canvi de cicle que tant ens solliciten.

I, ja darrerament, permeti que avui també faci referència a una llei que vam aprovar el passat desembre. És la llei de foment de l'associacionisme, pionera en aquesta desburocratització de l'Administració per a la facilitació, la simplificació de la gestió amb les entitats a través de la finestreta única. També és una competència del seu departament i voldríem saber si en el marc d'aquest proper any 2024 hi hauran accions per poder-ho desplegar i, sobretot, per a l'avançament de la resolució i el pagament dels ajuts, que era un dels seus compromisos i que hem vist que aquest 2023 no s'ha pogut portar a terme.

I podríem seguir amb moltes altres qüestions –no tenim temps–: podríem parlar de salut mental, de talent, d'emprenedoria, d'universitats. En definitiva, masses carpetes obertes i pendents per part del Govern, davant d'accions o inaccions. I nosaltres demanem responsabilitat i, sobretot, un canvi de rumb per revertir-ho i, sobretot, per definir una estratègia ambiciosa que permeti revertir la situació actual, que permeti fer-hi front i que garanteixi aquesta emancipació de futur que ens demanen tots els joves del nostre país.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats... Senyora diputada, gràcies de nou. Efectivament, tenim molt poca estona. Els temes són molts i no els podem esgotar ni vostè ni jo. El mes de desembre es va publicar la unificació de les convocatòries fins ara conegudes com COSPE i IRPF en una sola convocatòria. Es resoldran o a finals de març..., i potser en alguns casos durant el mes d'abril. Per tant, haurem avançat de manera molt rellevant els calendaris dels darrers anys, amb una inversió de més de 90 milions d'euros en suport a les entitats del tercer sector en el seu conjunt, incloses les entitats juvenils.

I la previsió del Govern és que abans de l'estiu traurem la convocatòria del 25-26, amb la qual cosa haurem acomplert l'objectiu de que en els anys..., l'any en curs resolguem les convocatòries de subvencions per a l'any següent. El mes d'abril o el mes de maig es pagaran el cent per cent de les bestretes de les convocatòries. Per tant, les entitats aquesta primavera tindran ja tot el líquid econòmic per desenvolupar els seus projectes. És un canvi rellevant; era previ a l'elaboració de la llei d'associacionisme. I, per altra banda, la Direcció d'Acció Cívica està treballant ja en aquelles primeres mesures que desplegarem en base d'aquella llei.

Ara bé, el tema de l'habitatge, que és el tema central. Jo li deia: les nostres dades en educació en aquesta lluita contra l'abandonament prematur, que és estratègica per al Govern de la Generalitat..., hi han dades que ens indiquen que anem pel bon camí.

I amb unes dades d'ocupació que, en el context espanyol, són interessants –lluny, hi insisteixo, de les dades europees–, on tenim l'estratègia per a l'ocupació juvenil que desenvolupa el SOC, on estem desenvolupant reforçar tota l'orientació laboral, els programes d'emprenedoria als joves, els programes de subvencions per a la creació d'ocupació, etcètera... Una estratègia, per tant, que ens ajudarà a continuar reduint aquest atur juvenil.

Abordem la qüestió de l'habitatge. En aquest sentit, el Govern, l'aposta estratègica rellevant que ha fet i que la distingeix de les polítiques que s'han fet en les darreres dècades és, per una banda, l'impuls de la creació d'habitatge de protecció oficial en forma de lloguer, una necessitat. Les nostres xifres no resisteixen comparació, amb aquest vint-i-cinc per cent de reserva d'habitatge per a gent jove. Per tant, d'entrada, amb aquesta operació que hem anunciat d'aquests deu mil habitatges, doncs, aquest vint-i-cinc per cent per a gent jove. Una política, a més a més, en què s'estan implicant molts ajuntaments i en què la col·laboració i la cooperació institucional són imprescindibles.

I una política també de regulació del mercat. Segurament l'error de les polítiques d'habitatge durant molts anys al nostre país ha estat la confiança de que la lògica de l'oferta i la demanda en aquest camp podrien satisfer les necessitats d'habitatge. I la lògica de l'oferta i la demanda del mercat pur i dur en el terreny de l'habitatge ens ha portat al terreny on som. I el Govern ha propiciat, tant en el marc català com en el marc estatal, polítiques de regulació, de limitació dels pisos turístics i de limitació dels preus de lloguer, que són polèmiques, que probablement la senyora diputada no les acaba de compartir, però que intenten introduir elements que evitin que aquesta lògica especulativa sigui la que domini el mercat de l'habitatge; acompanyada del paquet d'ajuts al lloguer que ha desenvolupat el Govern de l'Estat, com sempre de manera insuficient i improvisada, i aquella que hi acompanya el Govern de la Generalitat.

Em diu la senyora diputada: «Escolti, estudiïn noves propostes.» El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana estic segur que tindrà una actitud receptiva, la Secretaria d'Infància i Joventut també. I, per tant, quan vulgui treballarem conjuntament quines propostes tenim. Sabent que, quan jo li parlava d'una renda d'emancipació per als joves, m'estic imaginant alguna cosa més que estrictament una ajuda a l'adquisició de l'habitatge o estrictament l'ajuda al lloguer de l'habitatge. Una renda que faciliti efectivament que una persona jove pugui desenvolupar un projecte personal o familiar de manera independent a la seva família d'origen és alguna cosa més. I aquí jo crec que hem de ser capaços de treballar-hi, d'aprofundir-hi. Hi han experiències europees molt interessants i al Departament ens hi tindrà.

És una obvietat, però és evident que la condició de jove és transitòria i que les polítiques que determinem en els joves d'avui són les que determinen la realitat dels adults del demà. I aquest és l'eix que ens centra en aquestes polítiques.

Gràcies per la seva amabilitat.

La presidenta

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el fracàs del model d'escola catalana i la necessitat d'un nou paradigma; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre el fracàs del model d'escola catalana i la necessitat d'un nou paradigma

300-00411/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Manuel Jesús Acosta Elias.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Señora *consellera*... Muy buenas tardes, señores diputados. El día 4 de diciembre se hizo pública la noticia de que usted se iba a reunir con la delegación de los europarlamentarios de la Unión Europea que venían a Barcelona con la intención de observar, de conocer la enseñanza del castellano, la situación de la enseñanza del castellano en la escuela catalana. Fijaron esa reunión para el día 19 de diciembre a las cuatro y media.

Quería preguntarle si usted comunicó a la Mesa esta realidad para que pudiera programar esta interpelación que estamos sustanciando hoy y que se tenía que haber producido en el Pleno anterior sin coincidir con su reunión. Bien, yo lo digo porque, ¡oh casualidad!, esta interpelación, que se sustancia ahora, se fijó el mismo día y a la misma hora que se iba a producir su reunión.

Lógicamente, la pospusimos por su incomparecencia y, la verdad, no puedo negarle que tengo alguna sospecha y parece que usted no quiere escuchar al único grupo de este Parlament que dice lo que piensa la totalidad de la comunidad educativa de forma unánime, y no es otra cosa que el modelo de *escola catalana* es una ruina, es un fracaso.

La Generalitat elude su culpa en el fracaso del sistema educativo catalán dilatando los debates reales y eficaces, diluyendo su máxima responsabilidad entre los grupos parlamentarios. Y sí, lo digo con conocimiento de causa, porque usted convocó al Palau de la Generalitat a todos los grupos parlamentarios para que se reunieran con el señor Aragonés, y allí, saltándose el foro público de este Parlament, tratasen de diluir esa responsabilidad máxima que tiene usted en el terreno educativo y, evidentemente, por lo que hemos sabido después, sin proponer cambios rotundos y eficaces.

Hipnóticamente, todos los grupos parlamentarios participaron, cayeron en esa trampa –excepto VOX, evidentemente–, blanqueando de alguna manera la tragedia de la escuela catalana y, por lo tanto, haciéndose cómplices.

La Generalitat ha ido maquillando progresivamente el devenir decadente del sistema educativo catalán. En VOX, desde el inicio de la legislatura, en el año 21, ya hemos ido advirtiendo este devenir ruinoso, fatídico de la *escola catalana*, hasta que han llegado los últimos resultados de las pruebas PISA y han hecho saltar por los aires este gigantesco engaño, y es que la escuela catalana es un modelo totalmente caduco.

Y voy a hacer una sucinta relación de estos resultados PISA, porque todos los conocemos, desgraciadamente –y he de decir que desgraciadamente todos los conocemos. Y es que, en definitiva, la escuela catalana es la que más ha bajado de toda España en comprensión lectora –veintidós puntos–, en matemáticas –veintiún puntos–, y en ciencias –doce puntos. Excepto Canarias y Murcia, los mayores descensos se han producido paradójicamente en las comunidades bilingües, entre las que se encuentra Cataluña.

A estos terribles resultados, yo le voy a hacer una relación también de los funestos resultados que hemos ido denunciando desde el inicio de la legislatura: deficientes resultados de PISA 2015; batacazo monumental en todas las áreas en las competencias básicas del año 22; se repite este batacazo en las competencias básicas del año 23, concretamente descenso del nivel de catalán y de castellano en 1,8 y 3,6 puntos respectivamente. Y también estas pruebas dan a relucir o sacan a colación, pues, precisamente el bajísimo nivel de matemáticas.

Cataluña es líder de abandono escolar en toda Europa: 16,9. El 12,5 por ciento más de abandono escolar en Cataluña se da entre los alumnos castellanohablantes en relación con los catalanohablantes. Eso querrá decir algo.

Las pruebas PIRLS nos han arrojado los peores resultados en comprensión lectora. Cataluña es la peor parada en comprensión lectora, tras Ceuta y Melilla. En las pruebas PAP, las que dan acceso a los grados de formación del profesorado, en las

últimas pruebas, uno de cada dos alumnos que se han presentado –de los aspirantes, los jóvenes aspirantes que se han presentado a ser profesores– las han suspendido; las han suspendido por no tener los conocimientos mínimos en lengua y en matemáticas.

Y ya para colofón –terrible colofón–, el 8,6 por ciento de acoso escolar –es precisamente una triste realidad que se produce en Cataluña–; estamos muy por encima de la media española, que es un 6,6 por ciento.

En fin... En conclusión, si después de decirle todo lo que he dicho, aún sigue defendiendo que... el model d'escola catalana és un model d'èxit..., creo que no vamos a poder encontrar una solución efectiva al problema que tenemos entre manos y que va afectar, si no le ponemos una solución –y ahí es donde está su máxima responsabilidad–, a varias generaciones de jóvenes para que tengan un futuro próspero o, sin embargo, tengan un futuro caduco y precario.

Debería usted reflexionar. Y yo le pido, con todo el respeto del mundo..., le pido, por favor, que ahora abandone cualquier apriorismo. Abandonemos todos cualquier apriorismo. Haga un análisis multifactorial de todos los elementos que afectan al sistema educativo catalán –de todos; de todos, por favor. Multifactorial. Desde si las competencias han sido exitosas o el modelo de educación con competencias o con proyectos o con descubrimiento, o si la inmersión lingüística resulta, pues, que a lo mejor puede alterar la evolución del aprendizaje de los alumnos y, por lo tanto, el nivel académico de los alumnos, o si es necesaria esta política de educación sexual bajo un prisma antropológico determinado, que es la hipersexualización y también, por otro lado, el fomento de la perspectiva de género y LGTBI. Bien, analicemos todos los factores. Por favor, le pido que lo haga, que reflexione.

Si quiere restaurar de verdad el edificio en ruinas que es la escuela catalana, lo primero que tiene que hacer es lo que le he dicho: reconozca que es un fracaso absoluto. En segundo lugar, si le cuesta, le voy a plantear otra solución, pero pida perdón, por favor. Pero si no nos quiere pedir perdón, no lo haga, pero, por favor, no siga con sus políticas continuistas en educación –no siga. Tome las riendas de una manera efectiva, radical, resolutive. Sea resolutive. Esto es como un paciente aquejado de apendicitis, lo que quiere es que se le intervenga y, bueno, pues, se le saque el apéndice, no una pomada..., no que le hagan un masaje con una pomada de bebé.

Bien, no puede arreglar el desaguado de la escuela catalana, no puede arreglarlo como ha hecho hasta ahora. Bueno, pues mire, aún tenemos alguna posibilidad. Yo al menos, bueno, confío en que reflexione después de esta interpelación. Pero no lo haga como hasta ahora. Es decir, no basta que usted redacte un decálogo taumáturgico, cuasi mágico, que tenga en consideración como solución a todos los males del sistema educativo, solamente..., bueno, también habla de otras cosas, pero especialmente más inmersión lingüística, más educación sexual y más perspectiva de género.

No haga lo que ha hecho también, que es culpabilizar a las familias a través de una carta –la carta que ha llegado a los hogares de las familias. No lo haga así, por favor.

Tampoco organice una reunión con el señor Aragonès para diluir su responsabilidad, como le he dicho antes, entre todos los grupos parlamentarios, sacando del foco del Parlament este problema tan terrible como es el de la educación y el bajísimo nivel de la educación catalana.

Y tampoco nombre a un grupo de expertos, de dieciocho expertos, que en principio tienen la misión de elevar la educación a cimas insospechadas, y que uno, excavando un poquito y buscando, resulta que estos señores defienden a pies juntillas la misma ideología pedagógica que ha ido desarrollando el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya y que podríamos resumir en que consiste en la exaltación de la inmersión lingüística, el menosprecio, la rebaja y el rechazo incluso del aprendizaje de contenidos sólidos: de la memorización, de la repetición, de la evoca-

ción frecuente, de la búsqueda de la excelencia, del esfuerzo, de los exámenes y de los deberes. Estoy simplificando mucho, ya lo sé.

Por lo tanto, en este grupo de expertos, además –y con esto acabo, seguiremos luego en la réplica–, hombre, es significativo que uno de los miembros cuando agradeció su nombramiento, pues, en un mensaje cometió una falta de ortografía. Escribió «debatre», *el verb* «debatre», con uve. ¿Esto es acaso una premonición de lo que nos espera?

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, diputades, diputats. Diputat Acosta, el passat 18 de desembre vaig comparèixer a la Comissió d'Educació i vam poder debatre sobre els reptes del sistema educatiu i les millores que cal tirar endavant. Aquell dia no ens vam posar d'acord, avui tampoc, perquè insisteix a defensar que el model d'escola catalana és un fracàs i en això no ens posarem mai d'acord. Jo defenso que els pilars del sistema són bons, que els docents que hi ha als centres són claus i bons, i defenso també que el sistema lingüístic a Catalunya no és culpable de tots els mals, i menys encara dels resultats educatius PISA sobre rendiment dels alumnes.

I li tornaré a repetir, tot i que per vostè sigui un anatema, que són diversos els beneficis de l'ensenyament per immersió, segons els experts, de tot tipus, d'arreu del món. Primer (*la consellera estossega*) –perdó–, perquè a més de ser l'únic que assegura l'aprenentatge equilibrat de les dues llengües oficials i l'aranès a l'Aran, sense cap cost per al desenvolupament del primer idioma, millora i facilita l'aprenentatge d'una tercera, quarta llengua i de les següents, perquè les habilitats acadèmiques del primer i del segon idioma són interdependents, són manifestacions d'una sola competència comuna. És a dir, l'aprenentatge d'una llengua no resta el de l'altra, sinó que el potencia. No hi ha cap retard acadèmic ni cap cost per a l'aprenentatge de l'idioma majoritari, fins i tot entre llengües separades estructuralment, que no és el cas del català, del castellà i de l'aranès, perquè hi ha molts mitjans i oportunitats per aprendre la llengua majoritària.

Segon benefici: les llengües utilitzades en un ensenyament plurilingüe no poden estar separades de les relacions de poder entre els diferents grups socials i l'escola té l'obligació de compensar-les i de contribuir a la resolució dels conflictes. És essencial això en els programes educatius. El coneixement de llengües apropa les cultures diverses que conviuen en el mateix entorn i facilita la convivència en una comunitat global.

Però és que encara hi ha un tercer benefici: l'aprenentatge de llengües millora totes les capacitats i habilitats cognitives de l'alumne, i no únicament les lingüístiques. Els alumnes bilingües i plurilingües, doncs, mostren una major sensibilitat en la construcció del seu aprenentatge.

I quart benefici o beneficis, els instrumentals i acadèmics, perquè facilita la incorporació d'alumnat a un món laboral de més de 15 milions d'habitants i de més de 10 milions de parlants i el corresponent àmbit acadèmic.

Em parlava vostè del dia que havíem de mantenir aquesta interlocució, que s'havia de substanciar aquesta interlocució, veient-hi aquí una mena de contuberni o d'unes males intencions que no hi són. I li dic el perquè. És a dir, sap que em vaig haver de reunir amb la delegació de la Comissió de Peticions del Parlament Europeu que va venir a investigar com de terrible és la immersió lingüística que es fa en un centre d'educació especial i en un institut de secundària, i des del meu gabinet vam estar parlant, van estar parlant reiteradament, negociant, perquè poguessin canviar l'hora de la interpellació, perquè un ple és molt llarg i, per tant, de poder interca-

lar la interpellació amb alguna altra interpellació perquè jo pogués atendre els dos compromisos, el d'una comissió de peticions que em va convocar..., jo no vaig triar l'hora, em va convocar, o hi anava o era incompareixent. I tenia un interès especial a poder donar la meua versió, la versió de l'Administració educativa davant d'aquella colla de prejudicis brutals que portaven els diputats de la Comissió de Peticions. Per tant, jo no vaig triar l'hora de la convocatòria, jo el que vaig intentar és complir en els dos casos. Vostès no van voler modificar l'hora i al final van posposar la interpellació per a un altre ple. Això és el que el meu equip de gabinet m'ha explicat, i estan aquí darrere, i després, si vol, els hi aclarim, la meua cap de gabinet i la meua ORI.

No entraré en detalls de què els vaig dir, perquè ja ho he explicat. I, en tot cas, vaig insistir que tot l'alumnat té dret a aprendre el català, sigui quina sigui la seva llengua d'origen, perquè volem un país que garanteixi la igualtat d'oportunitats per a tothom. A vostè li pot molestar molt, però jo li dic que jo continuaré fent-ho amb totes les meves forces. I, en tot cas, amb totes les meves forces i amb forces de molts i molts i molts i molts i molts diputats d'aquest Parlament també.

I aquí, si vol, entrem al dia 19 de desembre, a la convocatòria que va fer el president de la Generalitat amb els grups parlamentaris per establir el camí col·lectiu que hem d'iniciar cap a l'educació que ens cal, cap a l'educació que volem. Vostè hi ha fet referència, i permeti'm que parli del vocabulari que ha utilitzat. En parla amb un vocabulari com delinqüencial: ha parlat de còmplices, ha parlat de blanquejar, com si fos un crim el que haguéssim anat a fer convocats pel president de la Generalitat. Jo crec que treballar amb consensos en qüestions tan centrals com l'educació d'aquest país no és cap crim, és una obligació que tenim. I aquest matí ho he dit i ho vull tornar a dir: un gran nombre de diputats d'aquesta cambra, d'aquest plenari, han decidit que volen que establim confiança mútua amb el departament. Han dit: «Et donem un marge, consellera, per poder treballar plegats, per no jugar amb l'educació.» Perquè durant els pròxims anys que hagin de venir puguem fer una feina que haguem decidit entre tots. Això no és cap crim ni tampoc és un pecat. Vostè em deia que demanés perdó. Jo no he fet cap pecat, cap ni un.

Em parlava d'un decàleg de mesures per a la millora del sistema educatiu fent-ne befas..., fent-ne befa. És la meua responsabilitat com a consellera de dir..., crec honestament, un cop parlat amb el meu equip i després d'haver parlat amb moltes escoles, direccions de centres, amb entitats diverses amb les quals em reuneixo, de dir, de fer una proposta de les deu mesures de millores educatives després dels diversos resultats de competències bàsiques, el PIRLS i PISA 22, que hi ha. Tinc l'obligació de fer-ho.

I amb això lliga que vostè em deia: «Vostè amb aquest grup d'experts el que ha fet és centrifugar la seva responsabilitat.» I Jo li dic no, precisament per això, les deu mesures són per la meua responsabilitat. I precisament per això, des d'aquest mateix faristol i no fa gaires plens, vaig assumir una vegada més la responsabilitat del Departament d'Educació en totes les polítiques educatives, les que surten bé, les que funcionen, les que es poden avaluar, que estan ben implementades i les que no tenen prou bons resultats per a l'alumnat. Clar que sí! Però és que una cosa no treu l'altra. Voler compartir amb la majoria d'aquest Parlament uns consensos comuns no és fer deixadesa de les meves responsabilitats. Crec que és ser més responsable que mai fer-ho, perquè crec que és responsable poder arribar a acords amb els grups parlamentaris d'aquelles qüestions que no podem tocar, d'aquelles qüestions que hem de reforçar.

I pel que fa al grup impulsor de millores educatives a curt i mitjà termini, està format per persones expertes, representants de la comunitat educativa, docents, representants de direccions, famílies, algunes persones de l'àmbit acadèmic –tot el suport, Digna Couso– i el món local. I buscava reflectir la diversitat tant d'etapes educatives com territorials, de complexitat de centres, de titularitat, de disciplines, tenint en compte sectors com la formació professional o l'expertesa en la immersió

lingüística, certament. I crec– i així ho vam acabar de parlar– que és un bon grup. Hi hauria pogut haver cent grups diferents amb les mateixes competències? Clar que sí! Però havíem d'anar ràpids, perquè aquelles millores que es vulguin impulsar per al curs vinent els centres les han de saber i el departament les ha de treballar abans de Setmana Santa, perquè és que, si no, no arribem a temps.

Per tant, crec que aquest grup impulsor és un grup important. N'hi hauria pogut haver d'altres, però és un grup important. Però és que, a més a més, un cop acabat el treball, elevarà les seves conclusions als grups parlamentaris i les elevarà també al Consell Escolar de Catalunya, al Consell d'Educació de Catalunya, on hi haurà altres membres de la comunitat educativa per acabar d'enriquir el treball. Més representants de famílies, sindicats, àmbit acadèmic, patronals de la concertada, etcètera. Per tant, la previsió és que el mes de març ho puguem tenir enllestit. Ahir va haver-hi el primer retorn als grups parlamentaris perquè es coneguessin i poguessin incidir en les primeres conclusions i, en tot cas, si de cas, deixo per a la rèplica altres qüestions.

Però només li vull dir: apriorismes, causalitats absolutament equivocades, els seus. Jo intento no contaminar el meu judici amb apriorismes. Li reconec que no és fàcil, però m'hi esforço i m'hi entrego absolutament. Però si algú té apriorismes, si algú lliga causalitats que no tenen absolutament res a veure, és vostè amb la interpel·lació que m'està fent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Doncs, per fer la rèplica, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bien; muchas gracias, presidenta. Señora *consellera*, usted se ha centrado en uno de los elementos. Yo le he pedido un esfuerzo de reflexión multifactorial. Usted se ha centrado única y exclusivamente en uno de los elementos, que es la inmersión lingüística. Por tanto, esto denota un cierto apriorismo en su manera de enfocar la situación.

Yo también, sobre el tema de la inmersión lingüística, le tendría que decir lo que dicen los expertos en la materia, los sociolingüistas. Y es decir que solamente es efectiva la inmersión lingüística en el momento en que una persona, en este caso un alumno, adquiere un conocimiento, un dominio estándar, de su lengua materna. A partir de ahí es cuando se puede iniciar este proceso de inmersión lingüística y tendrá efectos positivos. Esto es una cosa que yo creo que usted debería saber.

Este grupo de expertos defiende la ideología pedagógica de la Generalitat, hasta ahora la que ha seguido, la que ha llevado a cabo la Generalitat. Y vuelvo a repetírselo: no solamente monolingüismo en catalán –el eufemismo de la inmersión lingüística–, sino menospreciar, rebajar, rechazar el aprendizaje de los conocimientos sólidos, la memorización, la búsqueda de la excelencia, el esfuerzo, la repetición, la evocación frecuente, los deberes, los exámenes, etcétera. Sobre estas cuestiones que yo le he apuntado, me hubiera gustado que usted hubiera debatido, pero solamente se ha centrado en uno de los elementos.

Y este grupo de expertos –qué casualidad– está muy vinculado, estrechamente vinculado, con dos fundaciones privadas: la Fundación Bofill y la Fundación Rosa Sensat. Además, hay algún profesor vinculado con Clam Educatiu y está la presencia del señor Viñas, del Consell –hasta ahora– Escolar de Catalunya. Hombre, si resulta que estas entidades son las que le han marcado el rumbo pedagógico de la ideología pedagógica que tiene aplicada la Generalitat de Cataluña en el terreno de la educación y se confía de nuevo en ellos cuando han demostrado su incapacidad absoluta que ha condenado a la escuela catalana al estrépito que lamentablemente conocemos, me parece que las mismas recetas de siempre van a producir los resultados de siempre, los nefastos resultados actuales.

Y una pregunta. ¿Por qué confía tanto en la Fundació Bofill i en Rosa Sensat? ¿Tendrá algo que ver que reciben en los últimos años más de 600.000 euros en subvenciones de la Generalitat, en los últimos años, tanto una como la otra? ¿No será esto algo así como unas puertas giratorias? Bien, lo apunto ahí. (*Alguns aplaudiments.*)

De todos modos, ya que le he hecho una pregunta antes y me la ha contestado, le quisiera dar las gracias, aunque no siga el orden ahora más pertinente: gracias por la puntualización de que usted no obró con mala fe. Pero yo también le digo que a nosotros no se nos propuso que en el mismo plenario, en la misma sesión, en la misma se pudiera encajar nuestra interpelación, la interpelación que estamos substanciando ahora.

Bien, el problema educativo. Sí, el problema del modelo educativo es que para la Generalitat pesa mucho más la ideología –la ideología–, una ideología prefabricada, la ideología pedagógica en la creación de un modelo educativo que las evidencias. Y esto es el error. Si no priman los datos y la lógica que los produce –es decir, las causas y los efectos–, las ideologías que se apliquen estarán alejadas de la realidad y, por lo tanto, provocarán este estallido, este fracaso del sistema educativo del que estamos hablando.

Bien, la Generalitat ha confiado y ha buscado el consejo, sobre todo, en psicopedagogos, pedagogos, personas autodenominadas «expertas en la materia». Aunque, bueno, eso es un poquito más relativo, porque el que realmente tiene experiencia en materia educativa es el que pisa las aulas. Ese es el que tiene realmente experiencia. Es decir, la Generalitat no ha buscado –no ha buscado– el consejo de los profesores bregados durante años en las aulas de diferentes centros, en diferentes niveles educativos, con diferentes perfiles socioculturales de alumnos durante muchos años y que dominan su especialidad. Se ha despreciado a estos profesores, y lo han despreciado también todos aquellos aduladores de lo políticamente correcto, incluso les han tildado, les han denominado como «profesauros». Pues estos profesores, en los que si quieren me incluyo yo también, lo que queremos es encontrar el mejor método, el más efectivo, para que los alumnos aprendan al máximo, no que se muevan entre emociones y deseos, ni que estudien matemáticas con perspectiva de género y enfoque ecosocial...

La vicepresidenta primera

Diputat, ha d'acabar.

Manuel Jesús Acosta Elías

...ni que alcancen la felicidad paradisíaca en el aula, no que no memoricen, no que utilicen las máximas pantallas posibles.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica té la paraula la consellera, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Moltes gràcies. La befa sobre el benestar emocional dels alumnes, menystenir la importància del benestar emocional dels alumnes, és a dir, tenir en compte com d'importants són les condicions d'escolarització dels alumnes, l'absència de violència als centres, l'absència d'assetjament als centres, l'absència de qualsevol tipus de violències, no només la física, la psíquica, l'assetjament, també el sexisme als centres..., és per a mi, i no només per a mi, sinó també per a moltes persones expertes, una condició bàsica per poder tenir una educació tranquil·la, per poder adquirir coneixements, com ho és que els alumnes puguin tenir totes les seves necessitats bàsiques cobertes. Evidentment, clar que sí –clar que sí. Però no es pot fer befa de l'enfocament emocional, perquè, ho sento, jo no soc dels de «la letra con sangre entra», m'entén? No, no. És a dir, per què hem de fer patir la gent perquè aprenguin? No ho sé...

I, per tant, tampoc no estic gens d'acord quan es confronten mètodes, perquè no és el debat. Tots els mètodes poden ser bons si s'apliquen bé, si s'avaluen bé, si s'adeqüen a l'alumnat al qual s'apliquen. Per tant, em sembla un debat fallaç, el de si per projectes o no projectes, si llibres o no llibres. Si estem parlant d'un enfocament competencial del currículum que fa anys que s'aplica i que es pot aplicar de moltes maneres. El meu fill a la seva escola té llibres i de tant en tant treballen alguns projectes, però hi ha escoles que treballen íntegrament per projectes.

I li diré una cosa –i ho he pogut comprovar jo mateixa–: el convido que visiti centres que estan aplicant projectes també. La implicació de l'equip docent, de l'equip directiu, l'esforç de l'equip docent i de l'equip directiu en l'aplicació de projectes és molt més alt, els requereix molt més. Vull dir, que no és una qüestió de dir..., no, no, no.

Jo el que demano és que, quan es pugui parlar d'aquestes qüestions, abans es visitin centres que treballin per projectes i centres que treballen amb llibres des de la primera hora del matí fins a l'última hora lectiva de la tarda. Centres que ho fan bé. És que és igual, això. A mi el que m'importa és que arribin a adquirir les competències curriculars que toquen.

Igual que trobo un error buscar dimonis en fundacions, que si portes giratòries... Però quines portes giratòries? I ves a saber què. O fer llistes, de dir: «A veure aquests divuit? Vinga, vinga, repassem, repassem, repassem aquests divuit.» Aquests divuit, la immensa majoria, perquè així ho van demanar grups parlamentaris que integren una part molt molt molt important d'aquesta cambra, són docents en exercici, són docents que estan als centres de primària, a secundària, direccions, gent que està en serveis educatius, gent que té un peu a la universitat també. I que estan... Gent que està en el dia a dia. I abans ho he dit: podien haver estat aquests divuit i d'altres divuit més, fins a cent combinacions diferents. Però aquest és el grup que finalment ha generat el consens. Doncs endavant.

I, miri, el senyor Viñas, el president del Consell d'Educació de Catalunya, precisament no va ser una proposta meua de coordinació. Me la va proposar un altre grup parlamentari, i ho vaig trobar bé. Per tant, crec –crec– que hi fan massa voltes, a les coses, hi veuen massa fantasmes, massa dimonis. Les coses són molt més clares.

I vostè ha parlat de la cultura de l'esforç. Jo també defenso la cultura de l'esforç i defenso la meritocràcia. I ho deia també un altre dia aquí, en una altra interpellació, diria. A mi és la que m'han inculcat a casa també, perquè jo conec moltes persones esforçades, però el pare i la mare, entre els més de tots. El pare, fins a tres feines alhora va tenir quan va venir del poble a la ciutat: la SEAT, un taller de fusteria i a vendre assegurances per les cases. I la meua mare a casa cosint. A mi ningú m'ha de dir què és la cultura de l'esforç.

Però li diré una cosa: l'esforç és la base per assolir bons resultats, però la visió que tenen vostès és classista i segregadora, perquè no tothom parteix de la mateixa base de l'esforç. N'hi ha que han de fer mil quilòmetres més d'esforç que d'altres, perquè parteixen de més lluny. I això és el que vostès no tenen en compte. Perquè, com li deia, quan no estan cobertes les necessitats bàsiques, no es poden obtenir bons resultats acadèmics, per molt d'esforç que s'hi destini.

I l'escola sola no podrà amb tot això. Com a govern hem d'atacar la pobresa, les desigualtats, amb polítiques d'habitatge, acompanyament econòmic. Aquest és el problema real, i no la llengua, i no els mètodes que s'utilitzen. I no que si un és del papa o de la mama. Aquesta és la qüestió. Li demano que siguin vostès els que vagin als centres a veure com funciona.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre la situació del comerç

300-00421/13

Doncs passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació del comerç; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula el diputat David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, diputats i diputades; molt bona tarda, seyyor conseller. Avui fem una interpellació sobre la situació del comerç a Catalunya, al nostre país, perquè sabem que es tracta d'un tema cabdal i importantíssim des del punt de vista social, econòmic i urbà. Però també perquè tenim la sensació que durant aquesta legislatura, els tres anys que portem de legislatura, segurament hem parlat poc de la situació del comerç en general i pensem que pot servir com un petit exercici de restauració.

En els propers mesos sabem perfectament que ens portaran per part del Govern –ha d'acabar aterrant al Parlament de Catalunya– l'avantprojecte de modificació de la llei d'ordenació d'equipaments d'establiments comercials, que ja tenim alguna notícia al respecte. Però li demanaríem, conseller, que en aquest exercici d'interpellació poguéssim anar una mica més enllà per tal de buscar respostes i propostes que puguin ser consensuades per treballar respecte a la situació actual que pateix el comerç de Catalunya.

Per tant, cal dir, conseller, que la proposta d'interpellació que plantejem per part del nostre grup parlamentari és plenament de forma d'una crítica constructiva. El que volem és no parlar tant del que s'ha deixat de fer, del que no s'ha fet, del que, sota el nostre punt de vista, s'ha fet de manera incorrecta fins ara, humilment, sinó que ens interessa parlar més del que podem fer bé d'ara en endavant i del que podem fer de manera innovadora per tal d'aconseguir cercar solucions de cara al sector del comerç català.

En els tres anys de responsabilitat de govern que porta vostè al capdavant de la conselleria, segur que han tingut molt de temps per fer les valoracions, els diagnòstics i els estudis necessaris i corresponents per conèixer quina és la situació actual del comerç català. No fa falta que l'hi expliqui, però sí que pensem que el que actualment falta és l'execució de plans d'actuació. Quina és la implementació de les accions i els programes que hem de portar a terme per aconseguir una millora significativa de la situació del comerç i que la resta de grups parlamentaris que estem aquí representats tinguem l'oportunitat de complementar i de millorar d'una manera molt molt molt relativa?

I és que, com deia al principi, el teixit comercial de Catalunya és un pilar fonamental per la seva funció de cohesió i de vertebració urbana als nostres municipis, una idea elemental, però també ho és com a generador de llocs de treball i de motor de l'activitat econòmica del país. El comerç de proximitat serveix com a element cohesionador dels pobles i les ciutats, perquè serveix per dinamitzar i generar vida a qualsevol part del nostre territori. Catalunya, com tots i totes sabem, té una importantíssima tradició d'activitat comercial. Segons dades de l'Idescat, representa, el comerç, un dotze per cent del producte interior brut –del 2018 hem agafat la dada– i aproximadament un 13,4 per cent dels llocs de treball de l'ocupació del nostre país.

El nombre total d'empreses supera les 73.000 empreses que es dediquen a aquest sector, i això es tradueix en un nombre d'establiments de més de 92.000 establiments comercials o una densitat comercial d'11,92 establiments per cada mil habitants. Del total del sector del comerç, cal ressaltar l'importantíssim paper que tenen les petites empreses. I és que més del noranta-set per cent de les empreses tenen menys de deu treballadors i treballadores. Això representa una facturació total de poc més del trenta-u per cent, el vuitanta-tres per cent dels establiments comercials,

i gairebé la meitat de les persones ocupades en el sector, una mica més del quaranta-cinc per cent.

Tot això es tradueix en dades positives des del punt de vista de l'ocupació i del treball, i segons l'EPA del primer trimestre de 2022, tenim gairebé mig milió de persones treballant en el sector –el 13,4 de l'economia, ja ho hem comentat–; més dones que homes treballant en el sector del comerç i, a nivell de contractes, un vuitanta-set per cent ho fan de forma indefinida. Una dada i una circumstància que va canviar molt a partir de la reforma laboral aprovada per part del Govern d'Espanya.

Amb tot això queda clar que parlem d'un sector importantíssim i, sota el nostre parer, la gestió del Govern per encetar aquesta qüestió creiem que no ha estat suficientment a l'alçada de les necessitats que se'ns presenten, i que cal una sacsejada important si el que volem és traslladar un missatge de serenor, d'estabilitat i de tranquil·litat als empresaris i a les empresàries, però també als treballadors i les treballadores del gremi.

La realitat és que s'està produint un canvi social evident a nivell global, que no té cap responsabilitat política. Estem veient una tendència, que era significativa abans d'arribar a la pandèmia i que amb l'arribada de la covid-19, doncs, evidentment s'ha accelerat d'una manera molt profunda. Les tendències, el comportament social dels consumidors i de les consumidores ha canviat. I la resposta per part de l'Administració pública, de totes les administracions públiques, no pot ser aplicar per inactivitat la llei del més fort, aquella que accepta i normalitza el tancament de la majoria dels establiments comercials per fer que únicament alguns puguin subsistir a costa de la caiguda de la immensa majoria.

Des del Grup Parlamentari Socialistes, hem fet una llista breu del que considerem quins són els principals reptes que ha d'afrontar el sector del comerç i el que ens agradaria és poder-la compartir precisament en aquesta interpellació, per conèixer la seva opinió, evidentment, però més enllà la seva opinió, el *feedback*, quines són les línies de treball i el dibuix que podem fer per compartir i per consensuar algunes polítiques i algunes accions que a partir d'ara ens agradaria que comencéssim a treballar de manera..., plegats.

Sabem que hi ha més de setanta mil establiments comercials, això també ens ho pot dir. Per tant, tenim més de setanta mil propostes i perspectives diferents sobre les prioritats o les problemàtiques que hi ha, però sí que tenim molt clar que no es poden menysprear els aspectes que són els denominadors comuns que comparteixen la immensa majoria dels representants del Gremi de Comerç.

La primera proposta i el primer repte que tenim per davant és el tema de la digitalització, la connectivitat dels negocis en l'àmbit empresarial, industrial, com hem parlat moltes vegades, però també, evidentment, en l'àmbit del comerç. Si ens creiem que la digitalització és una eina fonamental per transformar el model productiu d'aquest país, que evidentment ho és, ho és també per transformar el sector comercial, per corregir la competició desigual que actualment existeix entre les petites empreses i les grans empreses que tenen una millor capacitat per fer vendes *online* i virtuals.

És una línia de treball que aposta per la sostenibilitat, per l'eficiència i pel futur del comerç de proximitat. En aquest sentit, conseller, volem saber quines són les iniciatives que s'han portat a terme per part del seu departament per treballar els projectes de digitalització, però no únicament per part del seu departament, sinó pel conjunt del Govern de la Generalitat i tot el que afecta les polítiques catalanes.

En segon punt volem parlar de reducció de la burocràcia, de la reducció de la tramitació i de moltes complicacions que suposa, per a empresaris i empresàries i per al sector de comerç, la burocràcia. Tenim un problema molt identificat. Hi ha una enquesta a Pimec, que segurament va tenir oportunitat de veure-la, on es feia una pregunta molt simple. Es preguntava als representants del comerç si consideraven que les taxes, les normatives i les tramitacions actuals eren una dificultat per mante-

nir viu el seu negoci. I la resposta és contundent: més del noranta-vuit per cent consideraven que sí, que és una gran dificultat. No sabem quin és el percentatge exacte entre les taxes o quin percentatge correspon a les tramitacions, però és evident que tenim un problema enorme que hem de poder solucionar.

El que ens diu un comerciant, precisament, de l'àmbit alimentari és que és impossible mantenir els nivells de càrrega burocràtica que actualment tenen les petites empreses en comparativa amb les grans empreses. Tenen una càrrega burocràtica molt similar. Les grans plataformes, les grans empreses, precisament, sempre tenen la possibilitat de delegar aquesta funció en un equip jurídic i de comptables, que ja es dedica també a aconseguir beneficis a través de la norma, si això es pot trobar. I, evidentment, els petits comerços no tenen aquesta possibilitat. Ho han de fer o assumint uns costos molt elevats per les seves capacitats o, en tot cas, en un temps, que evidentment normalment no en disposen.

Per tant, esperem també línies d'actuació i de treball que ens pugui presentar i ja li diem que entenem que no únicament pot ser per part seva. Això és una responsabilitat que també pertoca al Congrés dels Diputats, que pertoca al Parlament de Catalunya i, evidentment, a les normatives i a les ordenances municipals, que també influeixen en la burocràcia que ens trobem al nostre país. Doncs li proposem, li demanem o li preguntem quina capacitat tenim perquè des del Govern puguin liderar un pla valent per tal de guiar de quina manera es pot reduir tota la tramitació en aquest aspecte.

Tercer aspecte, per nosaltres, garantir el relleu generacional. Als nuclis urbans en són perfectament conscients. Els establiments comercials han perdurat en el temps normalment perquè existia una dinàmica natural que el negoci familiar el continuaven les famílies; els fills, els nets, generació a generació els hi donaven una nova empenta i unes noves característiques. Des del moment en el que defensem, com no pot ser d'una altra manera, que el sistema públic ha de formar i ha de respectar que qualsevol persona pot dedicar-se a allò que més li agradi, doncs, evidentment, aquesta dinàmica s'ha trencat. El que hem de fer és buscar i aconseguir altres formes per garantir la vida dels establiments comercials després de la fi laboral que el propietari o la propietària de torn pot tenir. Precisament, això s'ha de fer per continuar garantint el comerç de proximitat –ho torno a dir– com un element de dinamització i de riquesa que representa per a les nostres ciutats i per als nostres pobles. I amb aquest objectiu hem d'aconseguir que torni a ser per a emprenedors i emprenedores un negoci rendible, un negoci digne per tal d'animar altres persones a que puguin participar.

De la mateixa manera, volem saber, conseller, si tenen previst algun pla d'actuació per fomentar el relleu generacional del comerç, que de ben segur no és una problemàtica que sigui nova, que li estiguem presentant nosaltres, sinó que ja la deuen conèixer. I, sobretot, quin és el calendari que tenen pensat per a la seva implementació, perquè sabem que, precisament, aquesta no seria una mesura que es pugui aconseguir en el curt termini i que s'hauria de treballar a llarg termini i a mitjà termini per poder-ne veure alguns resultats.

Tenim un llistat molt més elevat. Per no quedar-me a mitges, en tot cas, continuarem en el segon torn de rèplica i podem presentar les diferents propostes.

La presidenta

Gràcies, diputat. Doncs, per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, Conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

No, no em considero baix, però... *(El conseller abaixa els micròfons del faristol. Rialles.)* Però déu-n'hi-do, eh? *(Veus de fons.)* Una mica més que el diputat.

Gràcies, diputat. Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat per la interpellació. Efectivament, probablement no en parlem prou, eh?, de comerç, al Parlament. Se-

gurament, entre altres coses, perquè també té una vessant molt local i, des d'aquest punt de vista, hi han estratègies a l'àmbit municipal pròpies de cada ciutat, de cada poble, de cada àmbit territorial del país, que el Parlament ha de respectar. Nosaltres regulem el marc, però, efectivament, després aquí influeixen molt les polítiques, fins i tot urbanístiques, que facin els diferents ajuntaments. Però el cas és que, efectivament, probablement no en parlem prou, del comerç. I, per tant, agraeixo l'oportunitat de poder-ho poder.

Deixi'm fer un balanç històric molt curt del que ha passat recentment, per situar-nos una mica on som ara i també per incorporar en aquest debat o en aquesta anàlisi les grans forces a nivell global que s'estan donant i que afecten també el comerç de proximitat català i que, moltes vegades, tenen o han de tenir necessàriament una resposta que va molt més enllà del que pugui legislar, precisament, el Parlament de Catalunya o el que pugui fer el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Venim d'un període complicat, certament, de la covid, del tancament de les restriccions de la interacció social que van patir tots els sectors econòmics, especialment també el comerç. Per tant, venim d'una etapa en la que vam haver de desplegar tots els ajuts –per exemple, els ajuts de solvència empresarial– per mantenir l'activitat del comerç, per mantenir aquests noranta mil establiments, aquestes vuitanta mil empreses, noranta mil establiments que vostè també comentava i que, *grosso modo*, són les xifres del conjunt del sector al país.

Per tant, venim d'un moment en el que havíem de recuperar l'activitat. I ara estem en una fase en la que hem d'afrontar tots aquells reptes que durant la covid ja es posaven sobre la taula, que ja intuïem, i que avui es manifesten d'una manera molt directa, i que tenen a veure, per exemple, amb la capa de la digitalització, la incorporació de totes aquestes tecnologies disruptives que no només afecten els models de negoci, sinó que canvien els hàbits dels consumidors, canvien els hàbits de la ciutadania i, per tant, hem d'adaptar el comerç de base tradicional a aquestes noves realitats.

I davant d'això, el que estem fent –i ara en parlaré– és, evidentment, respondre estratègicament quin és el model comercial que volem en el futur, preservant el model tradicional, però també actuant en la immediatesa, no? I la immediatesa és el que ha passat en l'últim exercici, que ens permet posar un baròmetre, el termòmetre de com està el sector en aquests moments.

El 2023 van créixer les vendes un vuit per cent del conjunt del comerç. Després va per subsectors, però el conjunt del comerç va créixer un vuit per cent amb preus constants. Per tant, no és..., o sigui, no és fruit de la inflació, sinó que realment va incrementar l'activitat comercial l'any 2023. Una molt bona notícia. Perquè és veritat que veníem del període de covid, en el que s'havien accelerat determinats canvis d'hàbits obligatòriament, per les restriccions, i, per tant, ens preguntàvem tots plegats, no només a Catalunya, sinó al conjunt, com a mínim, d'Europa, si allò significava un canvi de model dràstic o era un element conjuntural que després tendiria a estabilitzar-se.

El que estem veient és que hi han unes tendències que han vingut per quedar-se, certament. Després en parlaré. Però al mateix temps el que hem vist és que al 2023 hi ha un any de normalitat. Ha crescut el comerç; ha crescut des d'un punt de vista de vendes i de facturació aquest comerç, bo i tenint en compte, ja dic, l'efecte de la inflació. El que passa és que, evidentment, també ha estat un any de multiplicació dels costos; per exemple, els costos energètics. I aquí sí que la Generalitat de Catalunya hi té poc a fer, perquè el sistema tarifari, en tot cas, és una matèria de l'Estat, i encara més enllà, és una matèria europea, però que ha impactat també en els balanços dels diferents negocis i ha generat una pressió sobre els marges.

Per tant, aquesta és la realitat que tenim avui: un creixement de l'activitat, unes dificultats inherents a les circumstàncies que hem viscut el 2023 i uns corrents de

fons vinculats a aquestes disrupcions tecnològiques que també afecten el nostre estil de vida i, per tant, també com comprem i on comprem.

Vostè deia: «Molt bé, tenint en compte tot això, segur que han tingut temps de fer una diagnosi de quines són les problemàtiques que avui afronta el comerç de proximitat català.» Efectivament. Però, sobretot, el que també hem tingut temps de fer és analitzar quins són els factors diferencials que fan que el nostre model comercial sigui diferent, hagi seguit una evolució diferent de la que ha seguit el nostre entorn –parlo de països europeus propers– i, sobretot, quins són aquells elements estructurals –i m'atreviria a dir que patrimonials– que volem preservar si, efectivament, volem –que ho volem– preservar el model català de comerç.

Bàsicament en són tres. D'una banda, la diversitat, diversitat d'oferta; per tant, hem de ser curiosos, efectivament, a mantenir aquesta diversitat d'oferta. Allò que fa atractiu passejar pels nostres carrers, les nostres places i acabar comprant al comerç de proximitat és que l'oferta és diversa; no és només sectorial, sinó que inclou la majoria de les compres que fem diàriament com a consumidors i consumidores. Per tant, aquesta diversitat és important preservar-la. I això també es preserva a través de la política; no és només una qüestió que haguem de deixar en mans del mercat, que s'autoreguli, sinó també dirigir les polítiques a això, a preservar aquesta diversitat d'oferta. I quan dic «diversitat d'oferta» em refereixo a mida d'establiments comercials i em refereixo a sectors comercials.

El segon element és la densitat. Vostè n'ha dit la dada: a Catalunya tenim una mica més d'onze establiments per cada mil habitants. És una xifra molt superior, per exemple, a altres realitats que es diuen per a si mateixes o s'autoatribueixen l'etiqueta de paradisos de la llibertat, de la llibertat comercial, també, que tenen una densitat molt més baixa. Madrid té una densitat de vuit i escaig establiments per cada mil habitants; nosaltres, per sobre dels onze. Per tant, aquesta densitat també és important, perquè això també configura aquesta oferta. I no només això, sinó una cosa que vostè també deia, que és que, al final, això també té un impacte en l'urbanisme i en la comunitat i com interactuem en l'espai públic.

I, finalment, el tercer element és la capillaritat territorial. És a dir, l'oferta comercial no és només a les grans ciutats, no és només en determinades zones del país, sinó que és al conjunt del nostre territori.

Aquests són els tres elements que volem preservar. I per preservar-los, evidentment, estem desplegant polítiques més estructurals, algunes que tenen a veure també amb l'actualització normativa –vostè ho ha apuntat; després també en parlaré–, i d'altres que tenen a veure amb respostes de caràcter més conjuntural, però que també prefiguren l'escenari que volem en el futur.

I ara hi entro enumerant alguns dels elements que vostè ha posat sobre la taula, que no ha tingut temps de fer tota la llista –segur que després ho farà–, però que per nosaltres també són importants, i així li dono resposta de què és el que estem fent.

Per una banda, la digitalització. Efectivament, aquest és un element fonamental que té implicacions en el canal de venda. Ens hem de convèncer tots plegats, i el sector ja està convençut i nosaltres l'hem d'acompanyar en el multicanal. Anem a experiències multicanal, en què, òbviament, la presencialitat serà cabdal, però ha d'anar acompanyada d'aquesta necessària digitalització. És imprescindible no només pel que fa a la venda, sinó també a la gestió dels negocis. I, en aquest sentit, hem desplegat durant aquest 2023, des de finals del 22 i durant tot el 23, 15 milions d'euros d'ajudes a la digitalització dels establiments comercials del país, eh? A través dels fons Next Generation, 15 milions d'euros específicament per ajudar a aquesta digitalització.

Comentava també la reducció burocràtica. Bé, som el Govern que agafa la bandera de l'agilització administrativa, necessàriament, agilització i simplificació administrativa. Ho hem de posar fàcil. I, de fet, hem fet coses que no s'havien fet fins ara. Per exemple, fer un grup interdepartamental per detectar aquells colls d'ampo-

Illa en tots els processos administratius que tenen a veure amb l'activitat econòmica i que són fruit no de les dinàmiques de govern, que, evidentment, també afecten, sinó de la normativa que, entre d'altres, sobretot aprova el Parlament de Catalunya. Aquí hem detectat diferents colls d'ampolla que anem resolent a través d'aquesta mesa interdepartamental que, a efectes pràctics, intenta resoldre allò que a vegades, amb bona fe, volem fer amb les lleis i encara empitjorem més. Per tant, en el dia a dia anem millorant tots els tràmits administratius.

Hem impulsat també posar més èmfasi en la normativa en la declaració responsable per a activitats econòmiques innòcues, com poden ser les del comerç de proximitat. Cada vegada més, declaració responsable. Per tant, escolti'm, confiança en la ciutadania, confiança en aquell que munta un negoci, i després ja farem el control *ex post*; però que, d'entrada, es pugui anar ràpid a l'hora d'obrir aquest negoci. Per tant, règim de declaració responsable (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) sempre que es pugui, cada vegada més.

Ara bé, deixi'm dir aquí que també...

La vicepresidenta primera

Conseller, ha d'acabar.

El conseller d'Empresa i Treball

...hauríem de fer una reclamació –acabo, vicepresidenta– al Govern de l'Estat, que miri quines transposicions europees fa i com això impacta en el dia a dia de la ciutadania des d'un punt de vista burocràtic. I també fer-nos una reflexió a nivell de Parlament de Catalunya: quan legislem...

La vicepresidenta primera

Conseller, ha d'acabar.

El conseller d'Empresa i Treball

...quan fem lleis aquí, tenen un impacte també sobre la ciutadania i, per tant, hem de tenir en compte que tenim una voluntat de simplificació administrativa que no es pot espatllar amb el que després legislem al Parlament de Catalunya.

I com que és un debat molt intens i que és veritat que teníem al pap, continuarem després.

La vicepresidenta primera

Conseller! (*La vicepresidenta primera riu.*) A veure... (*Aplaudiments.*) Hi ha un torn de rèplica que poden utilitzar, conseller. (*La vicepresidenta primera riu.*) Per tant...

Ara la rèplica és per al diputat, per al senyor David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. I gràcies per les respostes, conseller. Me n'alegro, que coincidim en el diagnòstic; és el més fàcil, sempre, coincidir en els diagnòstics. I me n'alegro, que ho tinguin tan present. Evidentment, no podem compartir el nivell de positivisme que vostè explica en el que considera el desplegament de les polítiques respecte a la situació de comerç, que per nosaltres, com deia al principi, no han estat suficientment a l'alçada del que ens diuen els representants del sector.

Un repte importantíssim –i, de fet, vostè ho ha comentat també– és de quina manera podem aprofitar les oportunitats que el conjunt d'administracions públiques ens poden donar d'ara endavant, i, evidentment, els fons Next Generation en són un bon exemple, no? De fet, el conjunt dels elements que fan referència a la col·laboració públicoprivada han de ser un pilar fonamental per aconseguir superar un nou repte per al sector del comerç, El canvi de paradigma de la transformació del sector comercial no pot recaure únicament en el món privat i en els negocis privats. L'Administració pública ha de tenir capacitat suficient per poder fer de palanca per aconseguir la transformació completa del sector.

Una vegada més, trobem precisament alguns exemples amb referència als fons Next Generation, però també d'altres subvencions que, directament o indirectament, tenen conseqüències molt diferents als establiments comercials, tant per sectors com per ubicació. Des dels gremis ens comentaven que han estat molt diferents els beneficis indirectes que han tingut els establiments comercials que formaven part d'eixos comercials, de nuclis urbans, de mercats municipals, que han pogut tenir algun projecte urbanístic a través dels fons Next Generation, que no pas els establiments comercials que quedaven fora, precisament, d'aquesta circumstància, sabent que parlem, al final, d'una realitat municipal, eh?, que interpel·la directament els ajuntaments, però és una característica que ens agradaria que tinguessin present, en tot cas, des del seu executiu.

Quin és el paper que vol prendre en aquest sentit el Govern de la Generalitat? Què s'ha fet fins ara per aconseguir generar espais per compartir experiències en l'àmbit de la col·laboració públicoprivada? De quina manera s'ha pogut escoltar el sector privat? I de quina manera es vol implicar la representació del seu Govern?

També li volem dir..., vostè feia referència al fet que parlem poc, com jo comentava al principi. Mirant els temes que es tractaven en aquest Parlament, des del 2020 no trobàvem cap referència a una nova iniciativa relacionada directament amb l'àmbit del comerç, per part del Govern, que pogués portar aquí al Parlament de Catalunya. La darrera referència la teníem del 2020, quan ens va presentar no aquest Govern, sinó l'anterior en aquell moment, l'agenda comerç 20-21. I era per aconseguir un full de ruta en un moment tan difícil de pandèmia i postpandèmia com van ser aquells anys. Amb una justificació que ens semblava molt raonable, que era que no podíem anar molt més enllà perquè els canvis eren molt ràpids i segurament a partir de l'any 2022 la situació del comerç hauria canviat molt si la situació postpandèmica havia estat així.

Doncs, bé, no hem tingut cap full de ruta nou. Pensem que si ens volem prendre seriosament aquest tema, el que necessitem és un pla d'actuació, un pla estratègic, de la mateixa manera que ho tenen molts municipis. Vostè ho comentava al principi, a nivell municipal té un paper importantíssim l'àmbit del comerç i el comerç de proximitat. Doncs estaria bé que nosaltres, a nivell del Govern de Catalunya, també tinguéssim un full de ruta clar i un pla estratègic que poguéssim treballar.

Li volem dir..., ha fet referència als diferents tipus de comerç que han d'existir, que han de conviure i hi estem d'acord, però hi ha una premissa a què ens volem anticipar. Per a nosaltres és important no caure en el parany que legislar en contra de les grans superfícies és automàticament fer-ho en favor del petit comerciant o de les petites empreses. Aquest parany sabem perfectament que no existeix. De fet, les guerres que sempre s'han presentat per part d'alguns sectors de manera molt determinada tampoc s'han complert. La guerra que existia ara fa unes dècades, de que els centres comercials i les grans superfícies eren l'única raó que estava portant a la deriva i a la mort del comerç. I ara la que tenim actualment, que és que la compra virtual a les grans plataformes, l'*online*, és l'única raó que està portant a una deriva negativa el comerç.

Ni tot és blanc ni negre. I la realitat de la societat és que canvia. I quan la societat canvia el que hem de fer i el que hem d'intentar aconseguir és que les polítiques, amb la millor rapidesa possible, també puguin canviar per tal d'acompanyar la supervivència i l'èxit del comerç de proximitat, que és el que més ens preocupa. Hem de parlar, per tant, que s'ha d'aconseguir aquest difícil equilibri, però òptim entre tots els formats comercials. Per a nosaltres tots els formats comercials són perfectament òptims.

I hem de tenir altres mesures presents: la participació del sector i dels seus representants a la presa de decisió, com un element importantíssim, i comptar amb els ajuntaments, sempre amb els ajuntaments, perquè l'impacte urbà i econòmic que té per als pobles i ciutats de Catalunya és enorme.

La conclusió, per a nosaltres, conseller, de tots els temes tractats, és que hem d'aconseguir diàleg permanent amb els representants del sector, escolta activa de les seves necessitats, millora de la governança, escoltar no únicament comerciants i organitzacions, sinó el conjunt de tots els ajuntaments –acabo, presidenta– i tenir sempre present els grans reptes que hem definit per aconseguir que el futur del comerç sigui una mica millor del que sembla a dia d'avui.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per fer la rèplica, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, vicepresidenta. Havia dit que faria llistat i que a la segona intervenció continuaria amb el llistat concret de preguntes o de reclamacions o de punts que els hi semblaven rellevants. No m'ha semblat que continués. Ha fet una reflexió més general.

En tot cas, de la primera llista que jo m'he apuntat, quedava pendent parlar del relleu generacional, que vostè ho ha situat en la seva primera intervenció. Òbviament, el problema del relleu generacional és un problema que viu el sector. No és l'únic sector, tot aquell més de caire tradicional, més de..., ja no diré de pimes, sinó de mipime, de microempresa, té aquesta dificultat; segurament, multiplicada per les tendències tecnològiques i, com deia abans, de canvi d'hàbits que s'estan accelerant.

L'e-commerce per si mateix –i el comerç de plataformes per si mateix– no és un risc o una amenaça al model català de comerç, hi ha de conviure, efectivament. I, de fet, l'única possibilitat de tenir aquella diversitat, aquella capillaritat i aquella densitat que deia al principi que són valors a preservar, és conjuminant les dues coses. Un model que ve de dècades, de segles fins i tot m'atreveria a dir, amb les noves tendències, amb les noves tecnologies. I aquest és un dels grans elements que hem de treballar per garantir el relleu generacional: garantir que aquestes noves generacions tinguin una perspectiva diferent, que té a veure amb una modernització d'una activitat que han fet els seus avis o que han fet els seus pares, i, sobretot, que té futur, té rendibilitat econòmica.

Per tant, hem d'actuar per la part de l'oferta –és a dir, com modernitzem aquests negocis, com hi apliquem aquesta capa digital– i, al mateix temps –i això és el que hem fet amb les campanyes que hem fet, per exemple, durant aquest 2023 en el període de Nadal, per posar un exemple molt recent–, fomentar la compra al comerç tradicional. I, per tant, per la banda de la demanda, perquè, si no, no són sostenibles els negocis. És a dir, si la gent no va comprar... Per més que generem bones transicions generacionals, si no hi ha futur, no hi hauran noves generacions que vulguin agafar els comerços. Per tant, ens hem de focalitzar també, i molt –i abans no n'hem parlat; vostè tampoc ho ha comentat– en l'àmbit de l'oferta, és a dir, com ajudem a generar hàbits que permetin la sostenibilitat dels negocis.

Per tant, estem treballant, efectivament, en el relleu generacional amb aquesta perspectiva més àmplia que inclou la digitalització, les noves tecnologies, que inclou també la promoció i que té en compte també l'aspecte urbanístic. De fet, tenim una problemàtica cada vegada més creixent, a molts pobles i ciutats, de locals buits als centres històrics. I, de fet, estan baixant el nombre de locals oberts i, en canvi, està pujant la superfície mitjana d'aquests locals. És a dir, si anem a metres quadrats, no s'està reduint l'oferta comercial; si anem a establiments, sí, tenim problemes d'establiments petits, d'establiments a vegades en territoris, en centres urbans que necessiten una intervenció urbanística molt clara. I d'aquí també que una part important de les ajudes europees, de les ajudes que també gestiona la Generalitat de Catalunya, vagin dirigides a aquestes intervencions urbanístiques, perquè ajuden a generar una vida als pobles, a les ciutats, als carrers, que acaba repercutint en la reobertura d'aquests locals.

I això ho fem a través del pla d'acció de comerç, artesanía i moda 2022-2025, que està disponible, que hem explicat, i que és aquest full de ruta que vostè demanava, que inclou totes aquestes accions, totes aquestes reflexions que ara comentàvem i que, òbviament, ha estat treballat amb el sector privat. De fet, la norma de funcionament d'aquest departament és la col·laboració publicoprivada, el diàleg social, eh?, la concertació en l'àmbit del treball, en l'àmbit de l'empresa i afectant en positiu tots els sectors econòmics.

Però també hi ha d'haver col·laboració publicopública. La publicoprivada és imprescindible, però la publicopública també. I, en aquest sentit, el que reclamem al Govern de l'Estat espanyol, per exemple –vostè que posava sobre la taula els Next Generation–, és coordinació i es col·laboració i coparticipació en la definició dels Next Generation. Qui coneix aquesta capillaritat, qui té aquest contacte que vostè reclamava directe amb el sector és el Govern de la Generalitat de Catalunya...

La presidenta

Gràcies, conseller.

El conseller d'Empresa i Treball

...i també els ajuntaments. I, per tant, nosaltres hem de poder dir-hi la nostra.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la producció de semiconductors

300-00424/13

Passem el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la producció de semiconductors; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller, diputats que encara aguanteu a l'hemicicle... Conseller, Catalunya necessita una transformació cap a la societat del coneixement. Necessitem un model econòmic que permeti liderar els sectors de més valor afegit, que, com bé sap, són els associats bàsicament a la tecnologia i a la ciència. Hem de dir que gràcies a alguns polítics del nostre país i del passat, Catalunya pot jugar en aquesta lliga, com ho estan fent altres estats –a Nord-amèrica, a Corea, Taiwan i també alguns estats europeus.

Tenim la sort que el president Pujol en el seu moment va aconseguir el sincrotró Alba, el supercomputador MareNostrum, que són veritables estructures d'estat en el coneixement i que ens permeten que Catalunya avui sigui dalt del tren del coneixement. També el conseller Mas-Colell va aconseguir una estructura d'estat, amb tota la xarxa de centres de recerca, l'ICREA, que han permès atreure i retenir molt talent a casa nostra.

Però després va venir un tripartit, deixeu-m'ho dir, desangelat, almenys pel que fa al progrés del coneixement, i durant els anys moguts del procés, l'únic salt significatiu que hem tingut és la creació de la conselleria de Polítiques Digitals per part del president Puigdemont, que vam elevar a vicepresidència en aquest mandat i que ha servit per impulsar, doncs, sectors com el *blockchain*, la intel·ligència artificial, el NewSpace, la tecnologia quàntica, entre d'altres. Ara caldria seguir potenciant a Catalunya més estructures d'estat en la tecnologia i necessitem..., perquè necessitem ser un referent en els sectors de progrés científic i tecnològic.

El president Aragonès va parlar en el seu moment de les quatre transformacions: la social, la verda, la feminista i la democràtica. En tot cas, nosaltres no veiem que evolucionin gairebé, però el que sí que veiem és que cap d'elles està relacionada amb el coneixement ni amb la tecnologia ni amb el progrés econòmic. Creiem que això és simptomàtic, perquè d'alguna manera ens ve a dir que vostès no es plantegen aquest tipus de transformació, perquè segurament no tenen cap intenció de fer-la. I ens preocupa, conseller, perquè no podem perdre el tren i les oportunitats del moment en tots aquests camps. Perquè altres països sí que estan assumint aquests reptes i, de fet, altres comunitats autònomes de l'Estat també.

Darrerament hem perdut grans oportunitats, potser no les tindrem mai més, com per exemple amb els Next Generation, amb fons extraordinaris, per fer una planta de bateries a Catalunya. Hauria estat clau per potenciar la reindustrialització del sector automoció. I, en concret, veurem ara com acaba tot el tema de Nissan, que de moment sembla que el més calent està a l'aigüera. O almenys nosaltres no sabem veure que les notícies siguin positives.

Aprofito per demanar-li, conseller, si el China Desk que va anunciar la setmana passada va en línia de captar realment una planta de producció de vehicle elèctric xinesa, a la Zona Franca, o no, o si va per altres bandes, si m'ho pot dir.

En definitiva, la gran oportunitat que no podem perdre de cap de les maneres, com deia, i on ens volem centrar avui, és situar a Catalunya almenys una de les plantes de producció de microxips i semiconductors amb tecnologia destinada a les aplicacions més habituals a la indústria. No aspirem als xips de màxim nivell, de vuit, dotze nanòmetres; estem parlant dels de gamma mitjana, els més utilitzats, vint-i-dos, vint-i-vuit nanòmetres. Pensem que és un sector atractiu per a grans inversions industrials de nova generació.

De fet, ahir al Fòrum de Perspectives Empresarials que van organitzar el Santander i *La Vanguardia*, que hi havia la consellera Mas, va parlar dels semiconductors, però només va parlar del centre de disseny i de la planta de prototipatge, però no va dir res d'una planta de producció en sèrie de xips i semiconductors.

Estem en un moment únic a Europa, cal reindustrialitzar els sectors estratègics. S'ha vist amb la covid que aquest sector, el dels semiconductors, és clarament un d'ells i cal aprofitar-ho. Hem d'aprofitar-ho a Catalunya. La situació geopolítica aquests darrers mesos o setmanes al mar Roig ha tornat a despertar aquest punt dèbil de concentrar la producció bàsicament a l'Àsia. Sabem que l'Estat té assignat un PERTE de xips i semiconductors destinat aparentment per a dues plantes de producció, amb uns 12.500 milions d'euros, si hi afegim l'European Chips Act, que suposa entre un trenta i un quaranta per cent del cost d'instal·lació de dues plantes de xips del nivell que li estem demanant nosaltres. Inversions que tenen un efecte multiplicador, perquè si hi afegim el capital privat, estarem parlant de més de 40.000 milions d'euros. I aquestes plantes..., almenys una hauria de venir a Catalunya, i seria la major inversió a la història de Catalunya.

De fet, el Departament de Polítiques Digitals, abans de ser desmantellat per vostès, liderat pel vicepresident Puigneró, ja havia començat a plantejar aquesta opció i, de fet, va assistir en algunes reunions l'aleshores directora general, l'actual consellera Natàlia Mas; però no ens consta que actualment hi estiguin treballant, hi insisteixo, almenys públicament no en parlen mai.

Sabem que a Europa es treballa per la seguretat i la resiliència per garantir la fabricació de xips, sobretot després del que ha passat, com deia, aquests anys amb la covid, i que s'implantaran més plantes productives en els propers anys. Però les decisions ja s'han començat a prendre i si no actuem amb rapidesa, en quedarem fora. I si depèn del Govern central, ja veurem què passa, ja veurem quines són les seves prioritats. Perquè el president Sánchez va amunt i avall, va parlant amb proveïdors del sector a nivell internacional –la setmana passada es reunia a Davos amb algun

d'ells–, però no sabem si ho fa per aconseguir una planta per a Catalunya o per a algun altre lloc d'Espanya.

I en el pacte nacional per a la indústria que van aprovar vostès amb els agents socials i econòmics, que nosaltres, per responsabilitat, hi vam votar a favor, però que vam fer una esmena que no ens van acceptar, l'aleshores directora general, la Natàlia Mas. Vam fer l'esmena perquè es comptabilitzés o s'introduís aquesta planta de semiconductors i ens van dir que no. I ens preocupa, hi insisteixo, que no vulguin incloure aquest tipus d'inversió.

Conseller, aquest tipus d'inversions només són factibles si posem tota la carn a la graella, si tenim ambició política, si anem tots a l'una govern i oposició. I, òbviament, en això no només pot comptar amb nosaltres, sinó que l'interpellem perquè ni vostè ni ningú del seu Govern ho està liderant, almenys, hi insisteixo, no diuen res en públic, però tampoc ens diuen res en privat sobre aquest tema.

La primera pregunta que li vull fer, conseller, és quina regió econòmica creu vostè que a l'Estat espanyol està millor situada que Catalunya per rebre una d'aquestes *foundries*, d'aquestes plantes? N'hi ha algun altre que tingui un centre com el Barcelona Supercomputing Center, que tingui un màster ja aprovat en microtecnologia com el que tenen les universitats Autònoma, la UPC i la Rovira i Virgili? Quina regió té més centres tecnològics que actuen de forma sinèrgica amb la tecnologia de semiconductors com el Centre Nacional de Microelectrònica, l'Institut Català de Nanociència i Nanotecnologia i l'Institut de Ciències Fotòniques? En definitiva, conseller, quina comunitat autònoma té un ecosistema com el nostre per fer possible una inversió com aquesta? Sap molt bé que no n'hi ha cap a l'Estat espanyol, però l'Estat espanyol n'ha de fer dos. Per tant, escolti'm, en això hem de fer el que calgui per aconseguir que vinguin aquí, hi insisteixo, com a mínim una. I el PSC en això els hauria d'ajudar.

El que no hauríem de permetre com a país és que per pressions polítiques les *foundries* se'n vagin a València, a Màlaga o a Madrid. I que passi com va passar als anys noranta amb AT&T a Tres Cantos, que l'aleshores ministre Major ho tenia tot preparat per fer-ho al Vallès i al final va acabar, com sabem, a Madrid. I el final de la història és que no van ser capaços de fer-la rendible i van acabar tancant, amb centenars de milions públics llançats.

De moment, per altra banda, la primera fàbrica de bateries amb diner públic ha anat a València, quan tots sabem que a nivell de lògica econòmica el més sensat era situar-la entre Martorell i Landaben, a Navarra, en l'àrea d'influència de SEAT; però les condicions que va imposar el propi Govern espanyol i les pressions polítiques han fet que perdem aquesta inversió.

Per cert, conseller, no l'hem vist posar en evidència el Govern espanyol, el Govern Sánchez, quan això va passar, i depenien de vostè aleshores al Congrés. De fet, no l'hem vist donar la cara en moments clau, conseller, com la pèrdua de CELSA, el primer grup català industrial abans de que vostès governessin. Ara ja no ho és. Ja no és català. L'anunci de tancament de Danone a Parets, fundada fa cent quatre anys a Catalunya, o el maltractament de la Comissió Nacional del Mercat de Valors a Grífols, quan era la primera o és la primera empresa catalana a l'IBEX.

Catalunya necessita lideratge, sobretot en el món empresarial. Necessitem preparar-nos per als nous reptes i en especial el de la transformació cap a la societat del coneixement. I no el veiem activament defensant el món empresarial, conseller.

La implantació d'una fàbrica de semiconductors i xips només pot tenir èxit a Catalunya dins l'Estat espanyol, perquè és on hi ha l'ecosistema necessari al sud d'Europa i on segur que el seguirem potenciant, d'acord amb el projecte de l'aliança catalana per a semiconductors que han posat en marxa i que valorem molt positivament, però que pensem que no és prou agosarat, perquè no fixa com a objectiu principal l'atracció d'una o dues *foundries* a Catalunya.

Tenim el potencial per disposar a Catalunya de fins al vint per cent de la capacitat de producció de semiconductors a Europa, que representaria el quatre per cent a tot el món. I si s'aconseguís això, sí que provocariem un canvi de model definitiu per a Catalunya i ens convertiríem en el pol de tecnologia digital al sud d'Europa, amb milers de llocs de treball de valor afegit, amb atracció de talent, que tots sabem que és clau, i posaria les bases definitives per convertir Catalunya en una autèntica societat del coneixement a Europa.

Cal aconseguir aquesta inversió. Cal un acord de país per fer-ho. Estic segur que els tres grans partits d'aquest Parlament hi podem estar d'acord i algun altre s'hi pot afegir. Però, conseller, com li dic, necessitem veure el seu lideratge de forma contundent, també el del president Aragonès, perquè, en definitiva, és un dels temes més importants per al país.

I, per tant, per acabar, conseller, li demanem que és el que està fent en aquesta línia el Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. En fi, m'ha inquietat una mica perquè deia que de les quatre transformacions que proposa el Govern Aragonès cap té a veure amb la digitalització. Home, doncs escolti'm, la incorporació de les noves tecnologies, si no tenen a veure amb la democràcia, si no tenen a veure amb la igualtat i no tenen a veure amb la sostenibilitat, ja em dirà què. M'ha inquietat molt la concepció que vostè té de la tecnologia i com s'aplica al conjunt de la societat.

Una altra cosa: vostè confon el lideratge amb fer-se fotos, en el seu cas amb fer tuits. I sospito que per això vostè es pensa que la política no és treballar, sinó que és només aparentar. Segur que no ha parlat ni amb els treballadors ni amb la direcció de Danone. No ho ha fet tampoc amb la de Grífols. Per tant, no sap exactament quins són els papers que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya. Si ho sabeu, no hagués dit això. I si ho ha dit, és completament mala fe. Jo vull pensar, en benefici del dubte, que és desconeixement. Però, en tot cas, vostè té una concepció de la política, ja ho sabem, de tuit i de foto; els altres la tenim de la feina, el treball i els resultats.

Resultats, per exemple, al voltant d'assegurar la plataforma elèctrica de SEAT a Catalunya. La meua primera intervenció com a conseller del Govern de la Generalitat de Catalunya va ser amb SEAT per assegurar el projecte Future Fast Forward al nostre país, que és el vuitanta per cent de la cadena de valor del vehicle elèctric –el vuitanta per cent–, amb l'element central, que és la fabricació de la plataforma elèctrica a Martorell, que és imprescindible no només per al sector en concret de l'automoció, sinó, efectivament, perquè aquesta és la indústria finalista dels xips. I és segurament la notícia industrial més important dels últims anys a Catalunya: la fabricació de la plataforma elèctrica a Martorell. I això, entre d'altres coses, ho vam fer a través de la intervenció directa del Govern de la Generalitat de Catalunya, acompanyant la inversió de SEAT.

El que passa és que vostè, diguéssim, en aquesta panoràmica que ha fet també dels últims anys, oh, sorpresa!, només ha lloat la feina feta pels governs de Convergència i Unió. No es podia saber, diguéssim, que vostè només lloaria tot el que han fet els governs de Convergència i Unió. No ens cauen els anells en reconèixer, per exemple, la feina que en el seu moment va fer el conseller Mas-Colell i tots els governs que hi ha hagut a la Generalitat de Catalunya per construir un sistema que avui no només estem regant, sinó que estem abonant.

En tot cas, evidentment que tenim un potencial en l'àmbit de la cadena de valor dels semiconductors –més ben dit, dels microxips–, perquè en els materials és evident que nosaltres no tenim possibilitats –no en tenim els materials, les terres rares de l'inici de la cadena de valor–, però sí que podem participar en tota la resta de la cadena de valor, inclosa la producció.

Europa s'ha plantejat arribar al vint per cent de la producció el 2030 de tots els microxips a nivell mundial. M'ha semblat que vostè deia que Catalunya ha de produir el vint per cent dels xips mundials. Això suposo que... (*Veus de fons.*) El vint per cent dels europeus. Per tant, el vint per cent del vint per cent. És això? (*Veus de fons.*) D'acord. Perquè jo crec que literalment ha dit que Catalunya havia de fer el vint per cent dels xips a nivell mundial. He pensat: «Bé, som ambiciosos, però crec que el senyor Canadell fa volar massa coloms.»

En tot cas, és important la producció, certament, però sobretot el que és important és el coneixement aplicat a aquesta producció. És a dir, ens serveix que hi hagin inversions provinents dels grans pols de fabricació de semiconductors, de microxips a nivell mundial, és a dir, sud-est asiàtic, Taiwan i Corea del Sud i Estats Units a Europa? Evidentment, ens interessa. Ens interessa per la generació de llocs de treball, pel grau d'inversió, però sobretot el que ens interessa és generar les condicions necessàries perquè a Europa i a Catalunya hi hagi el coneixement suficient com per dissenyar, prototipar i testar i produir els microxips. I no només això, sinó que hi hagi, hi continuï havent, una indústria finalista, que és la consumidora d'aquests microxips.

Per tant, Catalunya pot ser un actor rellevant en aquest context? Decididament, sí. De fet, ja ho és. Perquè tenim tot aquest ecosistema que ajuda a la generació de projectes. Sobretot som forts en l'àmbit del disseny. Ho volem ser en la resta de la cadena, i per això posem en valor els més de 3.700 investigadors i investigadores que avui investiguen a Catalunya en àmbits relacionats amb la microelectrònica i la producció de microxips. Per tant, un potencial investigador molt important, vinculat a les institucions de recerca, que al seu torn també participen d'estratègies governamentals i, per tant, de país, en àmbits tecnològics molt concrets. Per exemple, l'única que hem presentat és la..., l'última que hem presentat, més ben dit, és l'estratègia vinculada a la tecnologia quàntica.

Per tant, cada vegada som més referents al sud d'Europa a nivell tecnològic. Cada vegada pintem més en aquest mapa dels *hubs* tecnològics i cada vegada hi ha una vocació productiva més gran des d'aquest punt de vista. I això és el que estem treballant i té èxits. Allò que hem fet els últims anys, allò que hem fet des del 2021 fins ara té resultats. Li'n citaré alguns, diguéssim, eh? Cisco installa el seu primer centre de disseny a Europa a Catalunya, a Barcelona. Intel, al seu torn, invertirà 200 milions d'euros també en el seu centre de disseny al nostre país. MPS, Monolithic Power Systems, implanta i no només implanta, sinó que amplia el seu centre de recerca amb cent cinquanta treballadors nous.

Això pel que fa, sobretot, a l'àmbit del disseny, que és imprescindible per després ser competitiu també en la producció. Hi insisteixo: hem de generar el coneixement necessari a Europa també.

Però també pel que fa a la producció. Fa uns mesos presentàvem Ideaded a Vila-decans, una empresa de capital català, la sala blanca privada més gran del sud d'Europa. Una inversió importantíssima de l'àmbit privat productiu, amb produccions de microxips d'un espectre..., evidentment no de *high performance* –per tant, no de menys de cinc o quatre nanòmetres, tot i que ara ja hi ha tecnologia per fer-ne per sota dels dos nanòmetres–, sinó un ventall molt important, que, de fet, és el ventall que sobretot necessita Europa. Perquè Europa no és forta en microelectrònica; no és forta construint portàtils i *smartphones*. Som forts, per exemple, en l'àmbit de l'automoció. I, per tant, aquí cobrim una demanda. Ideaded, la sala blanca privada més gran del sud d'Europa.

Però això no és tot. També fa unes setmanes presentàvem la inversió –només poso alguns exemples, eh?– d'MSTECH, que és l'empresa que ha reindustrialitzat la planta de Mahle que va tancar. I això és molt simbòlic. Hem passat d'una planta que feia pistons per a cotxes de combustió –evidentment, un element que té a veure amb el paradigma de l'automoció passat– a una empresa en la cadena de valor del microxip.

I finalment, un nou i altre exemple és l'Innofab, que comportarà una inversió de 300 milions d'euros i que va pactar i va aconseguir el president Aragonès en la seva última reunió amb el president Sánchez, dintre del PERTE dels microxips. Vostè deia: «Què passarà amb el PERTE dels microxips?» Doncs miri, entre altres coses, 300 milions d'euros per a l'Innofab, que és una planta de preproducció que és un element clau, tractor, palanca, per captar inversions.

En definitiva, com que aquest era un vertical clau del pacte nacional per a la indústria, l'estem desplegant. Com l'estem desplegant? Doncs amb tots aquests exemples que li deia, tots aquests resultats que he comentat i molts d'altres –aquests només són exemples–, però sobretot amb la generació d'un espai de trobada públicoprivat per determinar aquesta estratègia a nivell nacional. El 30 de maig de l'any passat, del 2023, el Govern va aprovar la creació de l'Aliança de semiconductors i xips de Catalunya, en el que participen tres departaments de la Generalitat de Catalunya, però tot l'ecosistema i, per tant, universitats, centres de recerca, empreses productores, empreses de disseny i, finalment, també les empreses usuàries.

Fruit d'aquella aliança, que és l'òrgan de governança a nivell de país d'aquesta estratègia, es va desenvolupar, es va aterrar l'estratègia d'impuls de la indústria dels semiconductors, una estratègia per captar inversió en l'àmbit productiu dels semiconductors, que té cinc grans eixos, que tenen a veure amb l'impuls de l'ecosistema i de la cadena, el posicionament internacional i la captació d'inversió, les infraestructures, el talent i la transferència tecnològica.

Després entraré en més detall amb el que estipula aquesta estratègia, que és una veritable estratègia de país, com no n'hi havia hagut fins ara. No n'hi havia, no hi era, sobre la taula. Vostè pot anar dient «escolti'm, una conversa...», no ho sé. No hi era, sobre la taula, no estava aprovada, i avui aquest Govern té una estratègia, que és el que m'ha semblat que reclamava.

La presidenta

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula el senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé, conseller, estem acostumats que quan venim al faristol i l'interpellem no contesta mai el que li preguntem. Avui hem entès, a més a més, que és que no entén el que li preguntem. I, com que no ho escriu, no ho sap, perquè aquesta última frase que ha dit de que jo li he demanat per una estratègia... Jo no li he demanat per una estratègia, i ara ho veurà. L'hi tornaré a repetir, perquè és molt important per al país el que li he demanat.

Primer de tot, la seva resposta sempre és un atac. Però, escolti'm, jo, de tuits, no sé..., no em deu seguir gaire, perquè jo ja no faig gairebé tuits. Ara faig més TikToks, que en això vostè va ser dels primers i em va donar la idea. (*Rialles.*) Ara faig més TikToks que tuits. (*Aplaudiments.*) Sobre CELSA, Grifols i Danone, oh i tant si n'hem parlat! Per això ho he dit –per això ho he dit–, perquè se'l troba a faltar, conseller.

Sobre el tema de CiU, escolti'm, jo –ho sap, em sembla que ho sap vostè, eh?, i alguns dels seus companys– era militant d'Esquerra. Vull dir que en aquell moment jo era militant d'Esquerra. He parlat del conseller Mas-Colell, i no he parlat d'algun conseller seu que més aviat en positiu no en podríem parlar, com, per exemple, el conseller Huguet, que si vostè va pel món empresarial i demana què és el que va deixar el conseller Huguet a l'àrea d'empresa, segurament li contestaran.

Ara, també vostè es podria plantejar: «I a mi, com em coneixeran quan hagi acabat el meu mandat?» Què haurà aportat vostè? Quin granet de sorra haurà aportat vostè? Haurà sigut un Mas-Colell? Pensi-ho –pensi-ho–, a veure què haurà aportat, perquè aquí té una oportunitat per aportar de veritat un canvi radical al model econòmic del nostre país. I és el que li he dit en deu minuts. Potser no m'ha escoltat, però ara, en tot cas, l'hi tornaré a explicar.

Miri, tenim una oportunitat única, amb 12.500 milions d'euros a sobre la taula del president Sánchez, per crear dues plantes de producció de xips i semiconductors de vint-i-dos a vint-i-vuit nanòmetres a l'Estat espanyol. Hi ha alguna –alguna– comunitat autònoma que estigui millor preparada que Catalunya per fer això? No. I vostès no estan demanant això, de veritat? I em diu que si hem de fer una estratègia. No! Jo vull captar una planta de semiconductors, perquè ho farà València o ho farà Madrid o ho farà Màlaga. I vostè ho haurà deixat perdre. Aquest és el problema. I si no m'escolta, té un greu problema, perquè aquest és un tema molt important per a aquest país i per al futur dels meus fills i dels seus.

En tot cas, escolti'm, li vull recordar que nosaltres vam plantejar, a l'abril del 22, una moció en aquest Parlament que vam aprovar amb els seus vots per captar una planta de producció d'això, i la van aprovar. Escolti'm, això venia recolzat per les cambres de comerç de Barcelona i Girona, de les universitats, del centre de recerca Institut de Microelectrònica, de l'Eurecat, del Barcelona Supercomputing Center.

Escolti'm, han fet alguna cosa? No. Per tant, vostès es prenen el que aprovem en aquest Parlament en els temes vitals de país com si sentissin ploure. Doncs, escolti'm, facin el que vam quedar que havíem de fer. I pensem –pensem– que la millor manera de fer això és, per exemple, fer una oficina per captar aquest tipus d'inversió. Dintre d'Acció. No li demano res especial, però mirem de que això realment tingui d'una forma transversal..., perquè aquí hi ha temes d'energia, hi ha temes d'aigua, hi ha temes de formació de la gent, hi ha temes de l'espai on la situem, de la indústria auxiliar que necessita. Per tant, no és un tema fàcil. Jo no li estic dient que això sigui un tema fàcil, però s'hi han de posar. Té alguna partida pressupostària destinada a això? Però, si ni pensa fer-ho, segur que no la té. Ja ho contesto jo; no cal que m'ho contesti.

Més coses. Ahir també el conseller delegat del Santander va dir: «Escolti'm, no hi ha cap àrea a Europa, cap país a Europa que sigui un *hub* de referència en intel·ligència artificial.» Catalunya podria ser-ho, Barcelona podria ser-ho. Miri, el conseller Puigneró, abans de marxar, va fer una estratègia. En aquest cas sí que va tenir temps de fer l'estratègia de la intel·ligència artificial. Què han desenvolupat d'aquesta estratègia? Ens consta que res o pràcticament res. Per tant, escolti'm, si amb tot fem lo mateix... Alguna cosa que van deixar ben preparada la desmantellen... Doncs així anem.

Sobre planta de bateries. Ara ja hem perdut aquell tren, però, escolti'm, ara hi ha una nova oportunitat a Catalunya, i és que sembla que les bateries de sodi són el futur, que substituiran les de liti, que saben que en tenim recursos limitats al món. Escolti'm, de sal a Catalunya..., si alguna cosa tenim, és molta sal. Destinarem una línia d'investigació, dotarem per veure què podem fer, si podem contribuir en el futur, d'aquí a cinc, deu anys en les bateries de futur? Doncs, escolti'm, aquest tipus de coses són les que ens han de preocupar, perquè Màlaga s'està preparant per atraure tecnologia i talent, amb molts diners públics, per cert. València lidera la producció de bateries amb fons europeus. Madrid és la capital financera i rapinyaire, i continua buidant Espanya i ho intenta amb Barcelona, amb el Mobile, que ho vam parar, ara amb la Fórmula 1 a veure què aconseguirem. Però escolti'm, ells tenen la seva estratègia. Quina estratègia tenim aquí, en aquests temes, en aquests grans temes de país?

Per tant, escolti'm, més enllà dels discursos populistes i dels atacs als que simplement l'interpel·lem, perquè són temes importants... No m'ataqui personalment.

Doni dades, defensi amb arguments que vostè té raó i que m'estic equivocant en el plantejament. Home, ja n'hi ha prou!

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Roger Torrent Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Molt bé. És sorprenent, senyor Canadell, que vostè parli justament de populisme, diguéssim. Argumentem tot el que fa falta i més, i ens expliquem. De fet, nosaltres no anem amb «és que m'han dit», «és que ens consta», «és que ho va deixar a punt, però resulta que no és enlloc». És a dir, nosaltres anem amb fets, expliquem el que fem, a vegades sense foto, normalment sense tuit –ja el seguiré a Tiktok, no es preocupi–, però fem la feina que toca i ho posem sobre la taula.

Vostè deia: «Oh, és que ara a Madrid... Vostè... Ho han reclamat?» I en el pacte d'investidura vostès ho van posar sobre la taula, això? Si tan important és, que ho és –si tan important és, que ho és–, i ens ho reclamen a nosaltres, on és? On eren en el pacte d'investidura els microxips? On eren? Perquè, clar, diu: «No, no m'ataqui personalment.» I vostè només fa que començar a escampar a tot arreu, especialment a Esquerra... Per cert, ha dit: «Jo era militant d'Esquerra i el *seu* conseller, el senyor Huguet...» Això l'ha delatat una mica, diguéssim, eh?, senyor Canadell.

Escolti'm, aquí hi ha una feina feta al llarg dels anys, que nosaltres estem, hi insisteixo, no només regant, sinó abonant. Acció té una estratègia específica en l'àmbit del semiconductors, compartida amb una aliança a nivell català. No s'havia fet. Qui ho ha fet? Aquest Govern. Ha posat en una taula tots els actors de l'ecosistema en el que estem treballant en projectes de futur, també en l'àmbit productiu.

A més a més, tenim una estratègia específica, traslladada a totes les oficines d'Acció, especialment en aquells països que són més actius en aquesta cadena de valor. I, efectivament, el China Desk és una iniciativa per part d'Acció per interrelacionar-nos amb una economia cada vegada més emergent i cada vegada que compta més a nivell tecnològic, específicament en l'àmbit dels semiconductors. I una part del viatge que vam fer a Xina, fa uns mesos, anava dirigit a això, a les cadenes de valor que són més estratègiques i que estan dibuixades en el pacte nacional per a la indústria, que vostè ha firmat i que dibuixa quins són els verticals clars que seran els guanyadors en el futur de Catalunya; uns verticals en els que estem treballant.

Abans he parlat d'alguns projectes d'inversió. Podria parlar dels altres, d'altres projectes d'inversió en els diferents verticals. De fet, li recordo, senyor Canadell, que els dos últims anys Catalunya ha batut rècords de captació d'inversió estrangera a Catalunya i dos de cada tres euros eren de caràcter industrial. Això es pensa que es fa per generació espontània? Resulta que hi han governs que ho fan molt bé perquè treuen bons resultats. Els bons resultats que treu aquest Govern deuen ser coses dels aires del cel.

Si portem dos anys seguits amb captació d'inversió estrangera rècord al nostre país, és gràcies a l'estratègia que executa Acció, però que ha estat dissenyada i liderada per part del Govern de la Generalitat de Catalunya; amb un objectiu final, que és la reindustrialització del nostre país en aquells àmbits que són més estratègics: semiconductors, per descomptat, però també la cadena de valor de la bateria, que és una cadena de valor autònoma de la de la mobilitat sostenible, que també és una cadena de valor important per al nostre país, o la de l'energia, o la de l'alimentació; cadenes de valor en les que estem treballant i estem captant inversió estrangera.

Però, hi insisteixo, més enllà de la inversió estrangera dels projectes –i això també passa amb els semiconductors– l'important és el coneixement. O no ha acompanyat aquest Govern la creació del màster interuniversitari? També s'ha oblidat de parlar del Govern de la Generalitat de Catalunya. Ha parlat de les universitats, certament, però qui ho ha acompanyat això? Qui està participant del grup de treball per crear un grau universitari en microxips? Qui està acompanyant les empreses, que són el màxim de competitives possibles, en les ajudes europees en els programes I3,

per exemple? Qui està acompanyant les empreses catalanes a presentar-se al PERTE i ser competitives al PERTE? Acció.

I tot enfocat a una estratègia que té a veure amb aquests verticals que abans li comentava i que estem treballant, fruit d'un pacte nacional per a la indústria que mobilitza 3.000 milions d'euros fins al 2025 i que constitueix el full de ruta clar de cap a on volem portar el país: a aquesta reindustrialització moderna, eficient, sostenible i altament tecnològica.

I ara ho veurà. La setmana que ve tenim l'ICE. D'aquí unes setmanes tenim el Mobile. Podrà comprovar el desplegament de les estratègies del Govern de la Generalitat de Catalunya. Podrà veure com, entre d'altres, estem desplegant en l'àmbit de la intel·ligència artificial. L'hi recordo: no sé si va ser-hi, però l'any passat l'estand de la Generalitat de Catalunya anava justament de l'estratègia catalana per a la intel·ligència artificial; on no només hi participa institucionalment aquest Govern, sinó que hi han també empreses de tot l'ecosistema del país a les que ajudem a captar projectes, a associar-se.

La presidenta

Gràcies.

El conseller d'Empresa i Treball

En definitiva, estem generant les bases, l'ecosistema necessari, les condicions per ser forts, per ser un actor rellevant en l'àmbit dels semiconductors, conjuntament amb altres regions europees. Nosaltres..., vostè parlava de Màlaga...

La presidenta

Gràcies, conseller.

El conseller d'Empresa i Treball

...jo li parlo de Saxònia, amb qui estem treballant directament, justament per ser competitiu en aquest sentit.

Gràcies.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'impuls i la transformació del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana,

Interpellació al Govern sobre l'impuls i la transformació del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya

300-00426/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé, bona tarda. Gràcies, senyora presidenta. Conseller, herois i heroïnes, diputats i diputades, treballadors i treballadores de la casa, bona tarda a la darrera interpellació del dia. Intentarem anar per feina, perquè soc plenament conscient de que a aquestes hores ja porteu un cansament prou acumulat i, per tant, ho intentarem; intentarem fins i tot no esgotar el temps, cosa que sempre que es diu s'acaba superant, però en qualsevol cas intentarem complir-ho.

Conseller, aquesta passada setmana es va presentar el pla de transformació del SOC, un pla que ha estat llargament reivindicat i peticionat també aquí en seu parlamentària i per diversos grups parlamentaris. Aquesta era una cita molt esperada i crec que, a més, la presentació i en el context en el que es va fer, també en el context físic on es va fer, crec que li va donar una especial rellevància. I haig de reconèixer que també diputats i diputades d'altres grups parlamentaris em van reconèixer que

s'havia fet molt bona feina en l'elaboració d'aquest pla i que s'estava fent bona feina en el procés de transformació del SOC, liderada en aquest cas pel director, en Juanjo Torres.

Però també voldria fer un petit històric, no? I és que al llarg de la vida del moviment obrer sempre hi ha hagut aquesta voluntat de manifestar, d'existir, de reconèixer-se com a col·lectiu, de reconèixer-se també com a element de classe dins d'una societat que oprimia, una societat que oprimeix i que situa sempre la classe treballadora en el darrer dels esglaons. I classe treballadora en tota la seva extensió i en tota la seva diversitat i en tota la seva transversalitat.

D'aquí van néixer, a inicis del segle XX, les federacions obreres, que intentaven donar resposta a les necessitats dels treballadors i les treballadores del moment. Unes federacions obreres que també donaven espais de recolzament en els moments de no tenir feina, en els moments de precarietat. Ja no podien ni aspirar a obtenir uns bons estàndards de qualitat laboral, el seu desig era intentar treballar menys hores de les que estaven treballant; en aquell moment més de dotze hores en els bons dels casos. Fins i tot limitar l'edat d'accés al treball; en aquells moments, nens de set, vuit, nou, deu anys anaven a treballar. Fins i tot també intentant fomentar la participació activa de les dones en àmbits que no fossin únicament i exclusivament els de les llars.

Nosaltres bevem també d'aquesta tradició republicana de les federacions obreres i d'aquest suport social, i crec que el que vam viure l'altre dia amb la proposta que es presenta damunt la taula i que, en aquest cas, queda vehiculada a través del pla de transformació del SOC..., crec que hi ha molt d'aquest esperit. I ho explicaré.

A part de ser una petició llargament reivindicada, s'hi ha arribat gràcies a un altíssim nivell de concertació social, i aquest és un dels primers elements a tenir molt en compte, un dels primers elements claus del perquè, finalment, s'ha aconseguit un acord que es tradueix en aquest pla. La concertació social amb tots aquells agents socials que intervenen directament en la via politicoeconòmica del nostre país, que intervenen directament en la interpretació de les necessitats, també, de la classe treballadora en tant que classe majoritària del nostre país, i, alhora, uns agents socials que, sobretot des de la part sindical, interpreten molt bé també quins són els estàndards de qualitat del treball que s'han d'assolir. I sí, també amb un compromís clar de la part empresarial.

Sense aquest àmbit de concertació social, sense aquest àmbit de diàleg social –i aquest és el Govern que més ha potenciat el diàleg social dels darrers Governos que ha tingut la Generalitat de Catalunya–, el pla de transformació del SOC no hagués estat possible, perquè no hagués tingut el suport d'aquells que principalment l'han d'executar.

Però tampoc hagués estat possible sense aquesta mirada territorial. Per tant, agents socials, mirada territorial. Una mirada territorial per també cercar quines són les especificitats i les característiques que des de cada un dels territoris es demanden de cara no només a l'àmbit formatiu dels treballadors i les treballadores, sinó també de cara a les necessitats empresarials. Això desemboca en aquests vuit consells territorials, dels qual el de Barcelona es va encetar la passada setmana, però vuit consells territorials que esdevenen al llarg de tot el país.

Una altra de les potes també molt interessants i que crec que són un dels elements més innovadors que s'incorporen en aquest pla de transformació..., no és només el diàleg social, no és només la concertació territorial, no és només la capitalització al llarg de tot el territori, sinó que també és la incorporació de l'empresa en les setanta oficines de treball. La incorporació del SOC Empresa en aquestes oficines, que potencia un dels elements, que no pas l'únic, però sí un dels elements claus que ha de complir el SOC, un dels objectius que ha d'assolir el SOC, que és aquest factor d'intermediació entre les necessitats de l'empresa i les necessitats dels treballadors i les treballadores del nostre país, i com unim aquestes necessitats i com això genera ocupabilitat, com generem aquest foment de l'ocupació al nostre país.

Un altre dels elements que també és molt destacable i que, a més, crec que ajuda molt a entendre també la importància del pla de transformació del SOC, és la generació d'un únic expedient. Un expedient únic, que això simplifica no només administrativament, sinó que també ajuda a traslladar informació a totes les administracions que interactuen, amb una importància cabdal per part d'oficines locals d'ocupació, per tal de que, amb una visió holística, es pugui donar resposta a les necessitats laborals, a les necessitats de la persona treballadora que en aquell moment no està ocupant un lloc de treball i que és demandant d'ocupació. I aquest és un altre dels elements que fins i tot ens podria semblar obvi, però que, davant del context en el que estem, acaba sent un element de caràcter disruptiu.

També la mirada que s'aboca en aquest pla de transformació. Una mirada molt centrada en aquells col·lectius de major vulnerabilitat: els majors de quaranta-cinc anys, els joves i les seves dificultats per accedir al món laboral, i les dones. Aquests tres col·lectius, amb totes les seves variables internes i amb tot el que comporta a nivell de política pública, tota la inversió que s'està fent per tal de que puguin tirar endavant i puguin sortir endavant, han marcat essencialment també les polítiques actives d'ocupació en els darrers anys en el SOC i les continuaran definint.

Per això, conseller, creiem que és important que en aquesta interpellació també ens pugui explicar les diferents mesures i tot el que comportarà aquest pla de transformació; que ens pugui exposar també com, durant aquests quatre anys, hi haurà aquesta capacitat de donar la volta al mercat de treball i de generar un major índex d'ocupabilitat, d'interconnectar molt més fàcilment les necessitats de l'empresa amb les necessitats dels treballadors i que, per tant, puguem fer una connexió que acabi generant ocupació.

Però, a més, també s'ha de tenir molt en compte que aquest pla de transformació del SOC també pivota, i essencialment, sobre els seus professionals. Uns professionals que s'hi estan dedicant i que ara potenciaran també i que s'ampliaran amb la figura dels orientadors d'ocupació, els orientadors professionals, que ajudaran també a potenciar aquesta mirada de les necessitats de cada un dels individus que reclamen, que són demandants d'ocupació. És a dir, a partir d'aquest expedient únic, també una anàlisi personalitzada, individualitzada, sobre tota la trajectòria formativa i ocupacional del treballador i la treballadora, que permeti també incrementar la potencialitat de les seves virtuts i de les seves capacitats.

Per això, conseller, ens agradaria que aprofundís molt en l'explicació de quines són les bases essencials del pla de transformació del SOC, tan demandat, i que crec que donarà tants èxits al nostre país. I, per cert, igual que estem parlant de les polítiques actives d'ocupació, mai deixarem l'oportunitat de reivindicar, quan estiguem en un faristol, el traspàs de les competències en polítiques passives. Perquè creiem que no s'entén poder gestionar polítiques actives sense la capacitat de gestió de les polítiques passives. Per tant, deures que també ens emportem per continuar treballant.

Gràcies. Quatre segons abans de que s'acabi el temps.

La presidenta

Té la resposta, per part del conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Bé, és cert que tenim les millors xifres d'atur dels últims quinze anys. De fet, ens hauríem de remuntar al 2008 per tenir una taxa d'atur tan baixa, com a mínim tan baixa com la que tenim en aquests moments. I també és cert que hi ha, en aquests moments, més catalans i catalanes treballant al mateix moment que mai; tenim rècord d'afiliacions a la seguretat social.

Per tant, amb unes xifres molt positives des d'un punt de vista del món laboral –això és així–, i al mateix temps, en paral·lel, és cert que estem immersos en una transformació del model productiu que canvia bona part de les feines, tal com està-

vem acostumats al que eren, i, de fet, fins i tot estem immersos en una transformació del propi concepte de treball. Per tant, d'una banda, tenim una molt bona base, una base molt sòlida per encarar els reptes que tenim, i, al mateix temps, tenim aquests reptes que ens interpellen des d'un punt de vista estructural.

I, davant d'això, òbviament, el que ens hem de respondre i la nostra responsabilitat té a veure, efectivament, amb abordar aquests problemes estructurals de fons, amb donar una resposta al món laboral que permeti adaptar-lo a aquestes noves realitats, en definitiva, per generar oportunitats perquè les empreses siguin més competitives, generin llocs de treball, creïn riquesa i, al mateix temps, creem oportunitats per als treballadors i treballadores. I en aquest context i amb aquest objectiu, el SOC, òbviament, és una peça clau, és una peça fonamental de les polítiques d'aquest país, perquè gestiona el món laboral, perquè desplega les polítiques actives d'ocupació, com molt bé deia vostè, i perquè és fonamental per millorar l'ocupabilitat dels treballadors i treballadores. Millorant aquesta ocupabilitat, al final, a nivell individual i a nivell col·lectiu –és a dir, a nivell de treballador i a nivell de sector–, finalment també millorem la competitivitat del país.

Per tant, des d'aquesta premissa i amb aquesta voluntat, hem abordat aquesta transformació del SOC. Una transformació en profunditat basada en uns quants eixos que creiem que són fonamentals. I quan dic «creiem» ho dic en plural, perquè no és només el Govern, sinó, efectivament, com vostè deia, és fruit de la concertació social, fruit del diàleg social, i, per tant, amb la participació dels agents socials.

Quins són els objectius d'aquest pla de transformació del SOC? D'una banda, apropar-lo territorialment, proximitat territorial, que no vol dir només que hi hagin oficines a qualsevol comarca del país, que també, sinó que hi hagin estratègies específiques per a cada una de les realitats sociolaborals i econòmiques del nostre país; a nivell de vegueries, eh?, i, per tant, que cada vegueria tingui la seva pròpia estratègia, perquè les realitats són diferents, perquè el país és divers també en això i, per tant, necessita respostes també diverses. Estratègies consensuades amb el conjunt dels agents econòmics i socials de cada territori, eh? Per tant, aquest mateix model de concertació aplicat en el marc del CDSOC, del consell del SOC, de direcció del SOC, també aplicat a nivell territorial. Per tant, més proximitat territorial a través d'aquestes estratègies i d'aquests consells configurats pels agents econòmics i socials, pels ens locals i, òbviament, pel Govern de la Generalitat de Catalunya.

Proximitat territorial. Proximitat, també, a l'empresa. I, efectivament, l'espai SOC Empresa és una gran revolució en aquest sentit. El director del SOC sempre diu, no?, que hem de gestionar un mercat, o un àmbit de doble demanda: gent que busca i necessita feina, empreses que necessiten i busquen treballadors, que busca talent. Per tant, no podem oblidar aquesta segona part i hem de ser molt més proactius, anar a buscar les empreses. I d'aquí aquest espai concret per donar resposta personalitzada a les necessitats d'aquestes empreses. Per tant, que tinguin un referent dintre de l'àmbit del SOC per acompanyar-los en les demandes específiques que puguin tenir les empreses. SOC Empresa, un dels grans elements d'innovació d'aquest pla de transformació per apropar-nos a les empreses.

Proximitat territorial, proximitat a les empreses i proximitat, òbviament, amb els treballadors i treballadores que estan en recerca de feina a través de diferents iniciatives. Una de clara és l'increment dels orientadors: 230 nous orientadors, amb un pressupost de 9 milions d'euros, que s'afegeixen als que ja teníem, i anem gairebé, si comptem els orientadors del propi sistema –del SOC, diguéssim, no?– i hi sumem també els de tot el sistema d'ocupació, ens n'anem gairebé als mil o una mica més de mil orientadors a disposició de la ciutadania, claus per enfocar bé, per acompanyar bé, per respondre individualment a les demandes dels treballadors i treballadores. Per tant, incrementem en 230 els orientadors al sistema.

Una altra cosa que fem, també, amb el pla de transformació és l'expedient ocupacional únic, replicant en el que el seu dia va ser l'historial clínic únic, no?: tota la

informació laboral, tota la informació en l'àmbit de la recerca de feina, ja sigui per via d'interacció amb el SOC, ja sigui per via d'interacció amb totes les entitats que també participem del sistema d'ocupació, per tenir un coneixement més exhaustiu i, per tant, per poder donar una resposta més concreta a aquests treballadors, que, per altra banda, tindran un tutor o tutora específic dintre del SOC, per tant, una persona referent, eh? Expedient ocupacional únic –tota la informació bolcada en un únic expedient–, que serà acompanyat per aquest tutor o tutora de l'àmbit del SOC. Per tant, proximitat amb els treballadors i treballadores demandants de feina.

Un altre element clau en aquest procés de transformació, i molt vinculat, per exemple, a l'expedient únic ocupacional, és la digitalització del sistema. Evidentment, hem d'incorporar la capa encara molt més i hem de ser capaços de replicar tot el que podem oferir presencialment oferint-ho a les xarxes digitalment. I, per tant, que les vies, no?, d'interacció o les vies d'interlocució amb el SOC estiguin sempre doblades en tots i cadascun dels tràmits, en totes i cadascuna de les comunicacions que es facin. Per tant, la digitalització també és un factor clau en aquest pla de transformació.

En definitiva, què estem fent amb aquesta nova mirada, amb aquest nou model del Servei d'Ocupació de Catalunya? Desplegar totes aquelles eines que avui té a disposició l'Administració per fer-ho més fàcil, per fer-ho més àgil, per fer-ho més eficient, més eficaç i, sobretot, més proper; més proper a la ciutadania –als treballadors i treballadores–, més proper a les empreses, més proper també a les entitats que també formen part del sistema i que no són específicament el SOC, per seguir desplegant les polítiques actives d'ocupació.

No són l'únic ingredient que aconseguen bons resultats en el món laboral, òbviament. La resiliència del nostre teixit empresarial, el dinamisme de la nostra economia, la capacitat de mirar endavant i de fer projectes de futur, tot això genera ocupació. Però també les polítiques actives d'ocupació hi acompanyen, necessàriament, en uns moments en què els serveis d'ocupació no són oficines de col·locació tradicionals, no estan només encarades a allò que solíem entendre com a intermediació i orientació, sinó que van molt més enllà i acompanyen els ciutadans també per adquirir aquestes noves habilitats, aquestes noves eines que es necessiten en aquest marc de transformació del model productiu.

Seguirem en aquesta línia desenvolupant les polítiques actives d'ocupació. Recordo que hem desplegat un pla de xoc amb xifres rècords els dos últims anys, 1.000 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació, que van sobretot dirigides a aquells col·lectius –i vostè també els citava– amb més risc de caure en situació de vulnerabilitat, i, per tant, que ataquen el biaix de gènere, que ataquen l'atur juvenil, que ataquen, sobretot, els aturats majors de quaranta-cinc anys i de llarga durada, amb programes que hem vist recentment que tenen un grau d'èxit molt elevat, graus d'inserció molt elevats. Estem parlant que de mitjana hi ha una inserció molt important en tots els programes, en alguns amb puntes de fins i tot el setanta per cent d'inserció laboral.

Per tant, hem de continuar amb aquesta dinàmica. Això ja ho hem anat desplegant, però ara ho farem amb aquest nou SOC renovat, modernitzat, molt més eficient i molt més eficaç.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Acabat aquest punt, suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí. Bon vespre.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i deu minuts.